

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

TOO HOT TO HANDLE

— A ROMANCING THE CLARKSONS NOVEL —

İŞLENEMEYECEK KADAR SICAK

Tessa Bailey

[İçindekiler](#)
[Listesini](#)
[Okumaya](#)
[Başlayın](#)
[*Evcilleştirilemeyecek Kadar Vahşi'nin Önizlemesi*](#)
[Haber](#)
[Bültenleri Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Violet için

TEŞEKKÜRLER

Too Hot to Handle, Jasper ve Rita arasında geçen bir aşk hikâyesi ama aynı zamanda dört kardeş arasında geçen bir aşk hikâyesi. Bir anne ve çocukları arasında. Bir başkasını sevmeden önce kendimizi sevmemiz gerektiğine dair yaygın bir inanış vardır ve ailelerimiz, gördüklerimiz hoşumuza gitsin ya da gitmesin, aynadaki gerçek benliklerimizi fark etmemiz için bizi sık sık zorlayabilir, itip kakabilir ve tartışabilirler. Ancak bazen değerli olduğumuzu anlamak için tek gereken, aynı aynada arkamızda duran yansımalarını görmektir. Umarım Clarkson'lar New York'a doğru yol alırken, aşık olurken, hayatları değişirken ve yol boyunca *sadece* kendini göstermeye *başlayan* ortak geçmişlerini çözerken onlarla birlikte bir yolculuğa çıkarsınız.

Büyükannem Violet'e, yıllar boyunca ailemize anlattığınız hikâyeler için teşekkür ederim. Zamansız zarafetiniz ve klasınız sonsuza dek benimle kalacak. Umarım kardeşlerine ait olan Belmont, Peggy ve Rita isimlerini gururlandırmışımdır (ve gururlandırmaya devam ediyorum). Violet'i kullanamadığım için üzgünüm. Poppy'nin seni bir öpücük kitabında isteyeceğini sanmıyorum.

Kocam Patrick ve kızım Mackenzie'ye, temelim, mutluluğum, hayatımın aşkları oldukları için, zaferlerimi kutladığınız ve yenilgilerimde beni teselli ettiğiniz için teşekkür ederim. Bazen doğrudan yüzüme karşı konuştuğunuz, başımı salladığım ve hiçbir şey söylemediğiniz için üzgünüm.

Forever Romance'deki editörüm Madeleine Colavita'ya, bu seriyi istediği ve bir yolculuk boyunca dört tam aşk hikayesi yazmak gibi oldukça zor bir konsepte inandığı için teşekkür ederim. İnancınızı hafife almıyorum! Bu yolculuğun geri kalanını sizinle ve Clarkson'larla birlikte yapmak için sabırsızlanıyorum.

Gözünü budaktan sakınmayan menajerim Laura Bradford'a, sadece bu konsepti daha tutarlı hale getirmeme yardımcı olmakla kalmayıp, Clarksonlar için mükemmel bir ev bulmama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Hâlâ o telefon görüşmelerinin etkisinden çıkamadım.

Aquila Editing'den Eagle'a, bu kitabın beta okumasını yaptığınız ve her zamanki gibi harika notlar verdiğiniz için teşekkür ederim. Anlayışınız benim için çok önemli.

Lisedeki gazetecilik öğretmenim Rebecca Stauber'e

Bana *biraz* yeteneğim olduğunu ama sırtımı sıvazlayacak kadar olmadığını söyledi. Bu harika bir dersti ve hâlâ aklımda.

Her zaman "Evet! Bu fikre bayıldım!" diyen kişi olduğu için Jillian Stein'a. Bunu yazmalısın!" diyen kişi olduğu için. Teşekkür ederim. Herkesin cesaretlendirilmek için sana gelmesinin bir nedeni var. Her zaman yapıcı ve asla zorlama değil. Sen gerçekten türünün tek örneğisin ve bir arkadaş olarak sana çok değer veriyorum.

Önsöz

Miriam Clarkson, 1 Ocak

Eğer bunu okuyorsanız, durun. Tabii kötü bir şey olmadıysa, o zaman siktir et. Belli ki artık seni durdurmak için orada değilim.

Umarım ölümü büyük bir mesele haline getirmemişimdir. Umarım son dakika itirafları ya da daha fazla gün doğumu görmüş olmayı dileme yoktur. Eğer bu klişelere yenik düştüysen ve herkesin heyecanını öldürdüysen, özür dilerim. Ya yapmadıysam? Aferin bana. Ama şimdi bu kitapta yenik düşünüyorum, çünkü çok fazla viski içtim.

Oh, hadi ama. En azından skandala uğramış gibi davran.

İşte başlıyoruz. Çocuklarımı seviyorum. Bunu bilmeleri için her gün söylemem gerekmemesini seviyorum. Bu konuda rahat olmaları için. Ama geriye dönüp baktığımda -nalları dikmek üzereyken geriye bakış daha çok 40/40 gibidir- sadece küçük sorunları düzelttiğimi ve devasa olanları görmezden geldiğimi biliyorum. Aile yemeklerini hiç pişirmedim, ki düşündüğünüzde bu oldukça ironik. Ben

-Ne de olsa bir mutfak dehasıydı.

İnsanlar ölüm dileklerinde bulunur ve sevdikleri de bu dilekleri yerine getirir. İşler böyle yürüyor, değil mi? Ben bu yükü çocuklarıma yüklemek istemiyorum. Ama Rite Aid'den aldığım ucuz bir defter için böyle bir endişem yok. İşte burada. Benim. Ölmek. Dileğim.

Lütfen sabırlı olun ve benim de sık sık

-Bir plan.

On sekiz yaşındayken New York'ta bir yıl geçirdim. 1984'ün Yeni Yıl Günü'nde Coney Adası Kutup Ayısı Kulübü'yle birlikte Atlantik'in buzlu sularına atladım. New York'ta kendi yolunu çizmeye çalışan on sekiz yaşındakilerin sıklıkla yaptığı gibi, bir misafirin misafirinin misafiriydim.

Dört çocuğum arasında muhtemelen bunu ilk bulacak ve okuyacak olan kızım Rita'dan özür dilerim. Gördünüz mü? Bazen dikkatimi veriyorum.

Söylediğim gibi.

Coney Island sahiline geri döndüğümde, sıırıslıklam ve neşeli bir halde, geleceğimi görebiliyordum. Mükemmel değildi ama gözümün önüne geldi. Bu

beni geri çağırđı. Nereye gittiğimi görebiliyordum. Oraya nasıl gideceğimi. Yanımda kimin olacağını.

O gün hayatım değişti. Tek bir dileğim olsaydı, o da dört  ocuğumun, Belmont, Rita, Aaron ve Peggy'nin Yeni Yıl Günü aynı sahilde, aynı okyanusa atlamaları olurdu.

Birlikte.

Onların yanında olduğumu bilmek.

Ve hayır, Rita, şaka yapmıyorum.  l  bir kadını sorgulamaya nasıl cüret edersin?

Birinci Bölüm

Çatı! Çatı! Çatı... kelimenin tam anlamıyla yanıyor.

Rita Clarkson, annesinin bir mutfak sansasyonu yarattığı üç yıldızlı Michelin restoranı Wayfare'in karşısında durmuş, cızırdamasını, patlamasını ve dumanı tüten bir yığına dönüşmesini izliyordu. İyi niyetli bir vatandaş bir noktada omuzlarına bir battaniye sarmıştı, bu ona tuhaf gelmişti. Kim yapısal bir yangına bu kadar yakın ısınmak isterdi ki? Hâlâ sağ elinde tuttuğu yumurta kaplı çırpma teli battaniyeyi daha yakına çekmesini engelledi ama kendini aleti bir kenara bırakmaya da zorlayamadı. Wayfare'den, mesleki zaferlerine tanıklık etmiş dört duvardan geriye kalan tek şey buydu.

Ya da daha çok başarısızlıklar. Bunlardan çok daha fazlası olmuştu.

Bu akşamki yemek servisi planları iddialıydı. Restorandan üç hafta uzak kaldıktan sonra, bu süre zarfında televizyonda yayınlanan yemek programı *In the Heat of the Bite'a* katılmış ve yarışmadan atılmıştı. Aşırı telafi çabası mı? Elbette. Ulusal bir televizyon izleyicisinin önünde lanet bir peynirli sufle yüzünden muhteşem bir şekilde alevlendiğinizde, kefaret şarttır.

Fırının kapağını dikkatlice indirirken paslanmaz çelikten yansıyan kendi coşkulu ifadesini, boynunu terleten sıcak televizyon kamerası ışıklarını, yukarıda sallanan mikrofonu hâlâ görebiliyordu. Bir şefin hayalini kurduğu ya da *Bon Appétit* dergisinin parlak sayfalarında hayranlıkla izlediği türden bir sufleydi. Şişirilmiş, kışkırtıcı. Yenilebilir seks. Yarışmada sadece üç yarışmacı kalmıştı ve finaldeki yerini garantilemişti. Haftalarca süren "hızlı ateş mücadeleleri" ve bıçaklarla yatan nevrotik şeflerle yatmak... Sırf bu suflenin sahibi olmak için her şeye değerdi. Gerçek bir mutfak gücü başarısı.

Sonra da piç yarışmacı arkadaşı fırına kalçasıyla vurmuş ve İsa'nın son yediği suflenin ortasının harabeye dönmesine neden olmuştu. Sonrasında yaşananlar internette dokuz yüz kırk sekiz bin kez izlendi. YouTube. En azından son kontrol ettiğinde.

Yani, evet. Gururu yerle bir olan Rita, bu geceki yemekle bunu biraz telafi etmişti.

Menü. Keçi peynirli patates püresi eşliğinde kuzu duo. Sebzeli risotto yatağında ördek confit. Baharatlı chorizo şeritleri ile kırmızı snapper crudo. Önceki menüde var olan hiçbir şey yoktu. Fransız şef ve lezzet dehası Miriam Clarkson tarafından yaratılan menü. Ateş, annesinin "*İyi denemeydi evlat" deme şekli miydi?* Hayır, bu asla Miriam'ın tarzı olmamıştı. Eğer müşteriler *Miriam'ın* mutfağına şikâyetleriyle birlikte yemekleri geri gönderseydi, Miriam ekip için viski doldurur, servisi durdurur ve "*Siktir et... hepsini kazanamazsın*" derdi.

Yangın başladığından beri Rita ilk kez gözlerinin arkasında bir baskı hissetti. Yirmi sekiz yaşındaydı ve şimdiden büyük bir başarısızlıktı. Bir reality şovda yarışmaya uygun değildi. Annesinin mirasını devam ettirmek için uygun değildi. Uygun değildi, *nokta*.

Rita'nın arka cebinde, Miriam'ın defteri kor halindeki bir kömür gibi yanıyordu.

"*Peki benimle ilgili tam olarak ne yapacaksınız?*" der gibi.

Hortumlu bir itfaiyeci yanından geçerken Rita'ya telaşlı ama sempatik bir bakış attı. Gerçek bir gözyaşının kaçtığını ve yanağından aşağı yuvarlandığını fark eden Rita, suçluyu uzaklaştırmak için çırpınan elini kaldırdı ve yüzüne gerçek yumurta sıçradı.

"Oh, *hadi ama*."

İnkâr, yorgunluk ve aşağılanma, omuz bölgesinden başlayıp bileğine doğru yayılarak onu ele geçirdi. Boğuk hıçkırıklarını kimsenin duyamayacağından emin bir şekilde geri çekildi ve çırpma telini fırlatarak Wayfare'in girişine giden kaldırım taşları boyunca sekmesini izledi.

Artık yok.

Belmont'u görmeden önce hissetmişti. En büyük ağabeyi hep böyle yapardı. Tek bildiği, onun son bir saattir gölgelerin arasında durup alevleri izlediği ama varlığını belli etmek istemediğiydi. Her şey onun şartlarına, onun zamanına, onun hızına göreydi. Tanrım, buna imreniyordu. Kendine kurduğu yalnız hayatı, sadece ilgisini çeken işleri kabul etmesine ve zamanının geri kalanını teknesinde saklanarak geçirmesine olanak tanıyan kârlı deniz kurtarma işini kıskanıyordu. Belmont yanına yanaştığında başını çevirip bakmadı. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti ve şimdi de değişmeyecekti. Ama onun sabit gözlerinde yansıyan kendi tiksintisini görmeye dayanamıyordu.

"Onu kurtaramayacaklar," diye gürlledi Belmont.

En büyük ağabeyi bariz olanı söylemekte asla başarısız olmazdı. "*Biliyorum*."

Daha da yaklaşarak omuzlarını birbirine sürttü. Kazara mı? Belki de. Sevgi gösterme konusunda pek başarılı sayılmazdı. Clarkson'ların hiçbiri öyle değildi ama en azından o ve Belmont arasında sessiz bir anlayış vardı. "Eğer yapabilselerdi onu kurtarmalarını ister miydin?"

Tam bir dakika boyunca sessiz kaldılar. "Bu milyon dolarlık bir soru." "Üzerimde o kadar nakit yok."

Cansız ifadesi Rita'nın kahkaha atmasına neden oldu. Göğsü kurşunla dolmaya, bacakları sallanmaya başlamadan önce iki nokta sekiz saniye boyunca iyi hissettirdi. Kahkaha büyük, yutkunarak alınan nefeslere dönüştü. "Aman Tanrım, Belmont. Annemin restoranını yaktım."

"Evet." Adamın iri omzuna bir kez daha dokunması onu biraz olsun sakinleştirdi. "Bilmediği şey ona zarar vermez."

Sinirlenen Rita onu itti ama adam yerinden kımıldamadı. "Bir de bana hastalıklı diyorlar."

Belmont'un iç çekişi siren seslerini ve acil durum personelinin bağırıışlarını bastırmayı başardı. "Ölmüş olabilir. Ama mizah anlayışı ölmedi."

Rita'nın aklına bir kez daha kot pantolonunun cebindeki günlük geldi. "Haklısın. Orada marshmallow kızartıyor olmalı. Yeni, lüks bir s'more trendi başlatıyor."

"Kendin başlatabilirsin."

Hayır, yapamam, diye düşündü Rita, turuncu, yalayıcı alevlere bakarak. Zaten bir gece için yeterince başlamıştı.

* * *

Rita ve Belmont kaldırımında sessizce oturmuş, yıkılmış restorana bakıyorlardı ki, VOTE4AC plakalı şık beyaz bir Mercedes kaldırıma yanaştı ve ikisinin de iç çekmesine neden oldu. Rita bir elini boyalı siyah saçlarının arasından geçirdi ve yorgun omurgasını düzeltti. Hazırlanıyor. Güçlendirici. Belmont'un çalışma tarzı geride durmak, durumu ölçüp biçmek ve sonra temkinli bir şekilde yaklaşmak iken, küçük kardeşi Aaron, şoför mahallinden çıkış şekline varıncaya kadar lanet bir giriş yapmayı severdi. Dramatik bir sahneye sol sahneden giren bir Broadway oyuncusu gibi, gözlerin kendisine çevrileceğinin farkındaydı. Gri takımında tek bir kırışıklık bile yoktu, siyah ayakkabıları parıl parıl parlıyordu. Altın çocuk gülümsemesi onu medyada bir sansasyon haline getirmişti ama Rita ve Belmont'a yaklaşırken bu kez gülümsemesi ortalıkta görünmüyordu.

Aaron ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Siktir. Değil mi?" "Evet," dedi Rita, zorlukla yutkunarak.

Politikacı kardeşi, tüm Clarkson'lara miras kalan altın sarısı gözlerinin ardında fazla mesai yapan beyniyle korkunç manzarayı taradı. Babası farklı olduğu için gözleri koyu mavi olan Belmont hariç. Rita'nın çoğu zaman unuttuğu bir gerçektir bu, çünkü Belmont doğduğu günden beri oradaydı, değişmez bir varlıktı. Aaron daha sonra gelmişti. *İkinci geliş.*

"İyi misin?" Aaron ona aniden sordu, bakışlarında şüpheli bir pırıltı vardı. "Duman yüzünden bir süre içeride kalmış olmalısın. Gözlerinin etrafındaki is-"

"Çok komik, sık kafalı." Ağır siyah göz makyajı ve genel olarak *siktiri boktan* görünümü, temiz giyimli küçük kardeşi için sürekli bir eğlence kaynağıydı. "Endişeni göstermek için komik bir yöntemin var."

"Teşekkür ederim. Neyi halletmem gerekiyor?" Aaron gömleğinin kolalı beyaz yakasını düzeltti. "Bir açıklama falan yaptın mı?"

Rita çeliğin omurgasından süzülmesine izin verdi. "Burada oturmakla meşguldüm."

"Doğru." Aaron, Belmont'u kaldırımında onlarla birlikte görünce şaşırmış gibi yaptı. "Tanrım. Seni bir heykel sanmıştım."

"Ha."

"Okyanus gibi kokuyorsun."

"Vergi mükelleflerinin kanı gibi kokuyorsun," diye karşılık verdi Belmont.

"Pekâlâ." Rita sonunda dumanlı önlüğünü kafasından çekip sokağa fırlatacak kadar kendine geldi. "Sanırım annem öldüğünden beri neden birlikte takılmadığımızı hatırladım."

Doğrusu, o yağmurlu öğleden sonra öncesinde bile, bir aile olarak birlikte geçirdikleri zaman kendilerini zorunlu hissettiriyordu. Anneleri tarafından organize edilmiş ve neredeyse komik bir aceleyle kaçmışlardı.

"Aman Tanrım."

En küçük kardeşleri Peggy'nin sesini duyduklarında üçü de içlerinden küftetti. *Aile buluşması resmen başlasın.* Küçük kardeşlerini sevmediklerinden değil. San Diego'nun seçkinleri için kişisel alışveriş yapan Peggy, yirmi beş yaşında olmasına rağmen birçok açıdan hâlâ bir bebektir. Büyük kola şişesi bukleleri ve amigo kız görünümü, hemen hemen her şeyden paçayı sıyırmasını sağlıyordu. Elinde bir makbuzla onu takip eden sinirli bakışlı adam bir gösterge ise, taksi şoförüne ödeme yapmayı ihmal etmek de buna dahildi.

"Bu nasıl oldu?" Peggy hıçkırarak boynundan sarkan nişan yüzükleriyle oynarken, Belmont taksi şoförüne sözsüz bir şekilde ödeme yaptı. "Daha iki hafta önce burada yemek yedim. Her şey *yolunda* görünüyordu."

Rita cenin pozisyonunda kaldırıma uzanma dürtüsüyle savaştı. *Aman Tanrım.* Annesi ona ödüllü bir restoran miras bırakmıştı ama o restoranı yakmıştı. Rita'nın *geri döndüğü ilk gün.*

Aaron telefonunda gezinmekle meşguldü, ekranın ışıltısı mükemmel bir şekilde karıştırılmış koyu sarı saçlarını aydınlatıyordu. "İyi tarafından bak, Rita. Artık Hot Topic kasiyer kızı olma hayalinin peşinden gidebilirsin."

Rita onu tersleyecek gücü zor buldu. "Kıçıma atla."

Peggy yaklaştığında Rita onun gözlerinin içine bakamadı, bu yüzden küçük kız kardeşinin askılı gümüş sandaletlerinden dışarı fırlayan ayak parmaklarına odaklandı. "Merhaba. İyi olmana sevindim."

Rita'nın boğazı düğümlendi. "Teşekkürler, Peggy."

"Restoran için ben de üzgünüm. Orayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Annemin ne kadar sevdiğini de." En küçük kardeşi başını salladı ve omzunun üzerinden ihtiyatlı bir bakış fırlatıp büyüleyici bir yarım gülümsemeyle geri döndü. Son üç yılda dört evlilik teklifinin sorumlusu olan bir gülümseme. "Annem muhtemelen o itfaiyecilerle konuşmamı isterdi. Haksız mıyım?"

Rita gökyüzüne bakarak inledi.

Siktiğimin Clarkson'larıyla tanış.

İkinci Bölüm

Kardeşlerinden yayılan suçlama dalgasına daha fazla dayanamayan Rita ayağa kalktı ve Wayfare'den geriye kalanlara doğru yürüdü. Sarı banda ulaştığında birkaç saniye tereddüt etti ama omuz silkerek bandın altına eğildi. Doc Martens ayakkabıları, caddenin karşısında oturup dumanın dağılmasını izlerken gece boyunca soğumuş olan kömürleşmiş enkazda çıtırdadı. Yıkılmış olsa bile hangi odalardan geçtiğini, siyah metal ayakların tam olarak hangi masa numaralarına ait olduğunu biliyordu. Yanmış bir tahta parçasını kenara çekti ve Miriam'ın birçok seyahatinden birinde Paris'ten getirdiği dövme demir *Bonjour!* tabelasını gördü.

Rita arkasından gelen ayak sesleriyle döndü. Kardeşleri restoranın kalıntılarına doğru farklı derecelerde bir dikkatle ilerliyorlardı. Aaron, Peggy'nin arkasından geliyor, onun kaburgalarını hızlıca dürtüyor, sonra da yavruladığında bunu yapmamış gibi davranıyordu. Rita ve Belmont sessiz bir anlayış içindeyken, Aaron ve Peggy - en gençleri - birlikte olduklarında neşeli oluyorlardı. Çok *yakın* değillerdi ama birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve bunu duygusallığa kaymadan göstermenin bir yolunu geliştirmişlerdi. Bunu çok zahmetsizce yapıyorlardı.

Bu nasıl bir şey olmalı?

Aaron'un genellikle sırttan ağzı, acımasız bir çizgiye dönüştü. "Yeniden inşa etmenin söz konusu olmadığını söyleyebiliriz."

Belmont, Rita'yla eşitlendi ve *Bonjour!* tabelasını almak için parçalanmış tahtaları bir kenara itti. "Bana sadece ne istediğini söyle. Onu kurtarmanın mümkün olup olmadığını sana söyleyeceğim."

"Doğru," dedi Rita sessizce. "Senin için bu, kurtarıcı adam."

"Hımm."

"Senatör Boggs için çalışmaya başladığım zamanı hatırlıyor musun? Annem o kokteyl partisini düzenlemiş ve üç eski kız arkadaşımı davet etmişti, onlar da ilişkilerinin çakıştığını hemen anlamışlardı." Aaron eğildi ve Miriam'ın Fransız kırsalında dururken çekilmiş bir fotoğrafını yanmış bir ürün kasasının altından çıkardı. "Ben kapıdan çıkarken *güldü*."

"*Hepimiz gülüyorduk,*" diye düzeltti Rita, kalıntılara doğru ilerlerken

Wayfare'in dünya standartlarındaki eski mutfağı.

"Teşekkürler." Aaron'un yanıtı tozdan daha kuruydu, fotoğrafı tekrar yerine koyarken hareketleri hızlıydı. Küçümseyici. "O gece beni aradı ve 'İşte sana politikadaki ilk dersin, evlat' dedi. Sikip attığın herkes er ya da geç aynı partide ortaya çıkar' dedi. Haklıydı."

Rita paslanmaz çelik fırının yanında durdu ve çizmesinin ucuyla fırını tekmeledi. Son bir yıldır kardeşleriyle neredeyse hiç konuşmamıştı, onlara açılmak biraz çaba gerektiriyordu. Ama yanmış restoranın cenazeye benzeyen havası bir anlığına o temassız yılı silmiş, onları konuşmanın daha kolay olduğu bir zamana geri götürmüştü. Birbirlerinden hâlâ rahatsız olsalar da en azından buna alışmışlardı. Ve bir *başkası* -yani Miriam- birlikte zaman geçirmeyi ayarladığından, çaba göstermiş gibi görünmekten kurtulmuşlardı, çünkü Tanrı korusun, değil mi? "Bu koca oğlanla ilk osso buco'mu yaptım," dedi fırını başıyla işaret ederek. "Ayakkabı derisi gibi oldu. Annem hepsini yedi, ekip izlerken her lokmayı çiğnedi. Sonra da '*Tanrı*'ya şükür berbatti' dedi. Eğer osso buco'yu ilk seferinde doğru yapsaydın, baş şeflikten istifa etmek zorunda kalacaktım. Ve ben baş aşçı olmayı çok seviyorum. Sonra bir kadeh burbon aldı ve o gecenin spesiyallerini sıraladı."

Ben okulun ilk gününde çıplak bir genç kız gibi orada dikilirken.

Bir daha asla.

"Ooh. Benim sıram." Denge için Aaron'ın omzunu tutan Peggy, devrilmiş bir çelik buzdolabının üzerine çıktı ve bir piruet çizerek döndü. "Harry'yle nişanımı bozduktan sonra evimden çıkmak istemedim... çalışmak istemedim. Hiçbir şey yapmak istemedim. Ama annem beni aldı ve Wayfare'e getirdi." Bir başka balerinvari hareketle Aaron ona destek olmak için bakmadan uzandı. "Beni yemek odasına oturttu - herkesin önünde orta masaya - ve ortasına yanan bir mum saplanmış bir tava dolusu vişneli clafoutis verdi. Dedi ki, 'İşte. Şimdi *gerçek* bir acıma partisi oldu. Ertesi gün işe geri döndüm."

Wayfare'in yıkıntıları arasından esen bir rüzgâr külleri Rita'nın botlarının etrafında döndürüyordu. Aralarındaki mesafeye rağmen, kardeşlerinin orada olması gerçek bir rahatlık sağlıyordu. Ancak Aaron'un bir sonraki sorusuyla bu rahatlık dikenlere dönüştü.

"Ne yapacaksın, Rita?"

Annesinin günlüğü arka cebinde taş dönmüş, aşağı doğru ağır bir çekim yaratmıştı. Clarksonlar aşırı paylaşımcı bir aile değildi. Aslında *paylaşımcı* bile değillerdi, bu yüzden onlara Miriam'ın bulması için bıraktığı günlükten henüz bahsetmemişti. Bireysel sorunları -ki her birinin övünecek pek *çok* sorunu vardı- kendilerine aitti. Miriam ise

Zaman zaman bir noktaya değinmek için o duvarları yıksa da, çocuklarının yalnız varlıklar olması konusunda da aynı derecede rahattı. Arada sırada gecenin içinde geçen işlevsiz adalar. Clarkson kardeşlerin annelerini çok sevdikleri bir *gerçektir* ama bu konuda hiç konuşmamışlardı. Hiçbir zaman bir bütün olarak yas tutmamışlardı. Rita'ya kalırsa -ki yalnız olmadığından şüpheleniyordu- bu ona gayet uygundu.

Ama günlükte birlikte sorumluluk da geldi. Kardeşleri Miriam'ın son dileğini bilmeyi hak ediyordu. Rita'nın artık gerçekleştirmeye kararlı olduğu bir dilek. Belki de Kaliforniya'yı ve sayısız hatasını geride bırakmak için her türlü bahaneye sığınmıyordu ama yeni bir başlangıç vaadi kulağa eriyen tereyağından daha iyi geliyordu. Artık yemek pişirmek yok. Daha fazla *başarısızlık yok*. Sonunda mutfakta çalışmak dışında herhangi bir şey için okula dönme fantezisini gerçekleştirebilecekti. Miriam'ın günlüğü ona ihtiyacı olan bahaneyi verirse, annesine teşekkür edecek ve onu kabul edecekti. Kardeşleri yanında olsun ya da olmasın.

"New York'a gidiyorum. Onun istediği şekilde. Benimle gelebilirsin ama hayır dediğin için seni suçlamayacağım. Sadece... burada." Rita kahverengi moleskin defterini kot pantolonundan çıkardı ve Belmont'a uzattı. "Bel, Suburban'ı ödünç alabilir miyim? Bir nevi... süresiz olarak?"

Rita dönüp günlüğü onlara bırakmadan önce ağabeyinin başıyla onaylamasını bekledi. Arabasında oturmuş, bir yığın eski karışık CD'yi düzenliyormuş gibi yapıyor, ailesinin Miriam'ın kaleme aldığı düşünceleri sırayla elden ele dolaştırmasını ve işaretlediği ilk yazıyı okumasını izliyordu. Onları duyamasa da Rita, Aaron'ın kuşkusunu, Peggy'nin gergin takip sorularını ve Belmont'un sessiz, somut ağırlığını, diğer ikisinin izlediğinin ve beklediğinin farkında olmayışını, sözlü olarak değerlendireceğini umduğunu hissedebiliyordu. Bir tür mobil müdahale gibi görünen arabaya yaklaşımları sadece on dakika sürdü.

Aaron, Rita camı indirene kadar cama vurdu. "Bakın, böyle bir şey olmayacak. Gelecek yıl seçim yılı ve kampanya sezonu kritik. New York'a uçacak ve lanet olası okyanusa dalacak vaktim yok."

Peggy küçük tırnağını çiğnedi. "Mağazada beni daha yeni terfi ettirdiler. Sırada müdürlük var ve Noel en yoğun sezonumuz. Beni kesinlikle baltalayacaklar."

Belmont sessiz kaldı.

Rita onların tepkilerine şaşırmamıştı. İki gün önce ona New York'a bir seyahatin gündeminde olup olmadığını sorsaydınız, böyle bir fikrin ne kadar uzak bir hayal olduğunu düşünüp iç çekebilir ama yine de alay edebilirdi. Ancak tam o anda, kariyerinin kömürleşmiş kalıntılarına bakarken, omuzlarının etrafında dumanlı bir bulutu suçlarken, yola çıkmanın bir hayal *olmadığı bir zamanı* hatırlayamıyordu.

planın bir parçasıydı. O sabah araba kullanmaya başlamak mümkün olsaydı, bir saniye bile kaybetmeden bunu yapardı.

Rita saçlarını başının üstünde topladı ve bıraktı, ilk olarak Aaron'un ifadesini ele aldı. "Uçmadığımı biliyorsun. Araba kullanıyorum."

Aaron bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten gidiyorsun. Hipotermiye yakalanmak için bu garip özel göreve."

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Rita, arabanın klimasını çalıştırarak. İncelemeleri onu ateşlendiriyordu ve San Diego'nun kasım sonundaki yüksek iklimi gergin hareketler yapmasına izin veriyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, kararı kendini sağlamlaştırıyordu. Kardeşlerinin önünde yüksek sesle söylediği için gururu fikrini değiştirmesine izin vermiyordu.

Aaron ve Peggy birbirlerine bir şeyler mırıldanarak Aaron'un Mercedes'ine doğru ilerlerken ve Peggy arada bir onu itip kakarken Rita içten içe irkildiğini gizledi. Belmont sokağın ortasında duruyordu, başı öne eğikti ama belli ki kaçmak üzereydi. *İyi*di. Uzun zamandır onlarsızdı. Şimdi onlara ya da onların muazzam nevrozlarına kesinlikle ihtiyacı yoktu. Yola çıktığında memnuniyetle geride bırakacağı şeyler listesine işlevsiz Clarkson klanını da ekledi.

Tamamdır.

Arabanın motorunu çalıştıran Rita, arabayı geri vitese takmasına bir saniye kalmıştı ki, Aaron, Peggy ve Belmont'un tanıdık yüz hatlarına çeşitli derecelerde sinirlilik kazınmış bir şekilde yaklaştıklarını fark etti. Rita başını çevirmeden sürücü tarafındaki camı indirdi ve beklemeye başladı.

"Pekâlâ, bakın." Aaron bir eliyle hâlâ tertemiz olan gömleğinin önünü düzeltti. "Başkanlık adaylığı için en önde koşan kişi -Glen Pendleton- on Aralık'ta Iowa'da yapılacak ön seçimlere katılacak. Senatör Boggs beni kampanya danışmanı olarak önerdi bile; sadece bağlantı kurmam gerekiyor. Eğer küçük yolculuğumuza onunla görüşmeme ve istediğim pozisyonu garantilememe yetecek kadar ara verebilirsek..." Burnunun kenarını sıktı. "Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama ben varım."

Peggy kendini zıplamaktan alıkoyamayarak, "Benim de bir durumum var," diye söze karıştı. "Iowa ve New York arasında U of C'de duruyoruz. Ziyaret etmek istediğim eski bir arkadaşım var." Rita, Peggy'nin kızarması karşısında gözlerini kıstı. Rita'nın bildiği kadarıyla Peggy çoğunlukla Cincinnati Üniversitesi'ndeki amigo takımıyla iletişimini sürdürüyordu ama bu neden yüzünü kızarttı ki? "Sadece bir gün istiyorum," diye ekledi Peggy. "Belki iki, işlerin nasıl geliştiğine bağlı olarak..."

Ailesiyle ilgili hiçbir şey kesin ve kuru olamazdı, değil mi? Çenesini Belmont'a doğru salladı. "Peki ya sen? Özel bir isteğin var mı?"

Belmont'un bakışları ayakkabılarına kilitlenmişti ama başını Peggy'ye doğru eğdi. "İhtiyacım var... İhtiyacım olabilir-"

Peggy, Rita'yı şaşırtarak, "Sage," dedi. "Sage'i davet etmemi istiyorsun." Belmont cevap vermedi, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı, ama Peggy sadece başını salladı. "Ona izin alıp alamayacağınızı soracağım, koca adam."

Sage, Peggy'nin düğün organizatörü mü? Belmont neden kız kardeşinin en iyi arkadaşına ihtiyaç duysun ki? Rita Aaron'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu ama ikisi de yorum yapmadı. Merak uyandırmak Belmont'ta hiç işe yaramazdı. O sadece daha fazla susardı.

Ama *gerçekten de* gelmeyi düşünüyorlardı. Rita'nın göğsünde bir minnettarlık, hatta belki de isteksiz bir heyecan kıvılcımı çaktı ama onu söndürdü. "Bakın, eğer bunu bana ve yanmış tuğla yığınma acıdığınız için yapıyorsanız, acımanıza ihtiyacım yok."

"Bu bize benziyor mu?" Aaron sordu.

"Birazcık bile değil," diye itiraf etti Rita, elleri deri direksiyon simidinin üzerinde dönüyordu. "Yani... iyi. Sigorta şirketini halletmek ve yarım kalan işleri tamamlamak için bir haftaya ihtiyacım var. Peggy'nin benim bilmediğim başka bir düğünü yoksa Salı günü yola çıkıyoruz. Aralık'ın ilk günü."

Aaron telefonunu hızlıca kontrol etti ve iç geçirdi.

"Tamam." Peggy ellerini bir kez çırttı. "Atıştırmalık getireceğim."

Rita'nın üç kardeşi onu sanki yer yerinden oynamış gibi hissettirdi. On iki saat içinde her şey değişmişti. *Her şey.*

Kundakçılık yaptıktan sonra başka ne bekleyebilirdi ki?

Üçüncü Bölüm

Arizona-New Mexico sınırını geçtikten iki saat sonra Suburban'ın vantilatör kayışı patlamış.

Yola çıktığı güne dönüp baktığında felaket kaçınılmazdı. İki gününü sigorta eksperleriyle görüşerek ve Wayfare çalışanlarına yeni bir iş bulmak için yardım isteyerek geçiren Rita, pijamalarıyla yarı uykulu bir halde gelmiş, Aaron'un öfkesine ve Peggy'nin kıyafet ödünç alma teklifine maruz kalmıştı. Her ikisi de bu yolculuk ve sembolize ettiği şeyler konusunda hâlâ temkinli olan kardeşler, Belmont'un direksiyonda sabit durduğu ilk gece boyunca ve sabaha kadar nispeten sessiz bir şekilde at sürmüşlerdi. Rita'nın ağız dalaşı ve *tüfekli* savaş çığlıklarıyla ilgili olumsuz tahminlerine rağmen, San Diego'dan ayrılmak neredeyse... sorunsuz geçmişti.

Murphy Yasası'nın er ya da geç devreye gireceğini bilmeliydi. Ne de olsa felaket Clarkson'ın tarzıydı.

Rita on altı yaşındayken Miriam dördünü kampa götürmüştü. Aileleri için kamp yapmak kabaca, Carlsbad Plajı'nın yanında, marketlere ve işlek bir otoyola sadece birkaç metre mesafede park edilmiş ödünç alınmış bir Winnebago anlamına geliyordu. Doğanın zorlu koşullarına pek de göğüs germek sayılmazdı. Gerçi bir geceden sonra Tri-City Tıp Merkezi'ndeki acil servis çalışanlarını bataklıkta bir hafta geçirdiklerine inandırabilirlerdi.

Peggy komşu kampçıların oğluyla gizlice kaçmış, yasak sulara çıplak yüzmüş ve bu da kötü bir denizanası sokmasına yol açmıştı. Kız kardeşinin acı dolu çığlıklarını duyan Aaron sahile doğru koşmuş ve havluya sarılmış Peggy'yi Winnebago'ya geri taşımış, yolda bir sincap çukuruna basarak bileğini burkmuştu.

Bu Clarkson'ların ilk ve son aile tatiliydi ama talihsizlikler ne orada başlamış ne de orada bitmişti. Belmont üçüncü sınıftayken sınıf gezisinde bir kuyuya düşmüş ve dört gün boyunca kayıp kalmıştı. Sonradan öğrendiklerine göre ilk gün bağırmaktan sesi kısılmış, bu yüzden de oradan geçen arama ekiplerine seslenememişti. Dördüncü gün, itfaiyeciler onu gizlendiği otuz fit derinliğindeki kuyudan çıkarmayı başardıklarında, medyanın yoğun ilgisi kameralar ve flaşların patlaması ve sorularla tamamlanmıştı.

genç, pis ve açlıktan ölmek üzere olan Belmont'a fırlatılmıştı. O zamanlar Rita, Belmont'un o olaydan sonra neden içine kapandığını anlayamayacak kadar küçüktü ama bir yetişkin olarak internette bulduğu televizyon görüntüleri pek çok şeyi açıklıyordu.

Rita'nın kişisel talihsizlikleri bir zamanlar daha az kötü şöhretle ya da tıbbi masraflarla gerçekleşmişti, ancak ruhunda daha az iz bırakmamıştı. Kafasını bir porno yıldızının vücuduna Photoshop'la yapıştırıp internette yayınladığı için bir sınıf arkadaşını dövmesi gibi. *Merhaba, okuldan atılma.*

Şöhret iddiasının on yıl sonra bir kez daha internet üzerinden geleceğini bilmiyordu. Ve ilk kez ironi onu eğlendirmiyordu.

Şimdi, arabanın motorundaki arızanın belirgin sesleriyle Rita arka koltukta ayağa fırladı ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ne oldu böyle?"

Belmont Suburban'ı sarsarak park etti ve kıpırdamadan oturarak çatlak direksiyon simidini parmaklarıyla kavradı. Peggy orta sırada uyuduğu yerden yavaşça doğruldu. Rita'ya omzunun üzerinden sıkıntılı bir bakış gönderdi, sonra dikkatini Belmont'a verdi. Rita'nın en büyük kardeşi için duyduğu endişe onu alarma geçirdi. Peggy yanında arkadaşı Sage Alexander olmadan ortaya çıktığından beri Belmont her zamankinden daha fazla gerginleşmişti. Rita, arabada kilitli kalmadan önce Peggy'den hikâyenin sadece bir kısmını öğrenebilmişti ve özel bir konuşma yapmak imkânsız hale gelmişti.

Sage dört başarısız düğün girişiminde de Peggy'nin düğün organizatörü olmuştu ve yakın arkadaş olmuşlardı. *En iyi* arkadaş. Peggy'yi evlendirecek olan babalarının yerine geçen kişi olarak, anlaşılan Belmont da Sage'e karşı bir tür bağlılık geliştirmişti. Çünkü Peggy özür dileyip Sage'in gelemeyeceğini söylediğinde verdiği tepki olağanüstü bir şeydi.

Rita bu tanımlı kullanırken duyarsız davranmıyordu. Belmont nadiren hiçbir şeye tepki göstermezdi, hele kadınlara hiç zaman ayırmazdı. Ama bu Sage denen kızın *yokluğunda hissettiği* bir şey onu buza çevirmişti.

Aaron yolcu koltuğunda ayağa kalktı ve kulaklığındaki kulaklıkları çıkardı. "Bir sorun mu var?" Tam zamanında ön camdan dışarı baktı ve kaputun altından kıvrılan dumanı gördü. "Oh, Tanrı aşkına. Bana Triple A olduğunu söyle."

"Hayır," dedi Belmont, sesi paslı geliyordu. "Arkada bir alet kutum var ama yeni bir parçaya ihtiyacımız olursa bunun bir faydası olmaz."

"Bir çekici çağıralım." Rita çantasını karıştırıp cep telefonunu aramaya başlamıştı bile. "Nerede olduğumuzu bilen var mı?"

"Umarım bir köprü'nün yakınındadır, böylece kendimi köprüden aşağı atabilirim," diye cevap verdi Aaron kapısını iterek açıp dışarı çıkmadan önce. Hepsi de onu izliyordu.

Özel dikim kollarını sıvadı, ağzından küfür olduğu belli olan kelimeler döküldü.

Aaron kaputu açtığında Belmont başını salladı. "Neye bakacağı hakkında hiçbir fikri yok ama denemesi için ona bir dakika vereceğim."

Peggy ağzına bir sakız attı. "Lisede atölye dersinden çıkmak için pazarlık yapmamış mıydı?"

"Hayır, o Etik'ti," dedi Rita. Telefonunu havaya kaldırarak bulundukları yerin haritasını çıkarmaya çalıştı ama sinyal alamayınca bunu engelledi. "Bu ona bir politikacı olarak makul bir inkâr edilebilirlik sağlıyor."

Aaron, Rita'nın yaptığı gibi cep telefonunu havaya kaldırarak adım atmaya başlayınca Belmont içini çekti. Kapıyı iterek açtı ve arabanın dışındaki kardeşinin yanına gitti, bir süre sonra Peggy ve Rita da onu izledi. Güneş Rita'nın üzerine vurduğunda, Rita Suburban'ın gölgesine sinmişti. Güneş ışığı ona göre değildi. Gerçekten de dışarıda olmak onun tüm yaşam felsefesine aykırıydı. *İçerisi iyiydi. Doğa kötü.* Yemek malzemeleri için çiftçi pazarına yaptığı geziler tipik gezileriydi ve o zaman bile sanki güneş alerjisi varmış gibi süreci aceleyle tamamlıyordu. Sebze almak için yaptığı bu geziler artık sona ermişti, değil mi? Bu düşünce Rita'nın yüzünü güldürürken, Belmont'un hasarı incelemek için dumanı kenara savurmakla meşgul olduğu buharlı motora, kaldırılmış kaputun arkasından baktı.

"Karar nedir?"

"İyi değil." Belmont tanıdık bir hareketle başparmağını çenesindeki kırıışıklığa sürttü. "Yaklaşık üç mil geride bir kasaba vardı. Küçük. Ama muhtemelen bir garajı vardır. Ben giderim."

Aaron aralarına girdi. "Bana neden uçmadığını tekrar hatırlatır mısın, Rita?"

"Kazalar yüzünden. Bunu bana çevirme."

"Yapmayacağım." Küçük kardeşi iki elini de havaya kaldırdı. "Altı saatten kısa bir sürede New York'ta olabileceğimizi belirtmeyeceğim."

"O aptal video viral oldu diye daha da hıyarca davranıyorsun, ha?" Rita Suburban'ın sol ön lastiğini tekmeledi ve inlediğini duyduğuna yemin etti. "Ne yani... sen politikacı olmaya karar verdin diye hepimiz Tibet rahipleri gibi mi yaşamalıyız?"

"Ulusal televizyonda *bıçakla* birinin peşinden gittin." Aaron sonunda sınımsız tuttuğu soğukkanlılığını kaybetti ve sinirli ellerini şekillendirilmiş koyu sarı saçlarında gezdirdi. "İş yerinde bunun için ne kadar bok yediğimi biliyor musun?"

"Oh, dur. Yaşamak için bok yiyorsun. Bu senin *işin*." Rita tepinerek uzaklaştı, geri döndü. "Ve o peynirli sufle mükemmeldi. Tahmin bile edemezsin."

Peggy gruba doğru yaklaştı. "Aaron, yapma bunu."

Aaron kız kardeşini görmezden gelerek kolunu düzeltti. "Sufle iyi görünüyordu ama kesinlikle bıçaklı saldırıya layık değildi."

"İyi mi?" Rita kelimeyi kum fırtınası yüzünden çiğ kalmış gibi hissettiği boğazından zorla çıkardı. Kör edici güneş ışığı görüşünü beyaza çevirmiş, kardeşleri bir görünüp bir kayboluyordu. *Isırığın Sıcağında*'dan rezil bir şekilde ayrıldığından beri biriken kaygı sinir uçlarından patladı ve kendini Aaron'a doğru fırlattı. Belmont onu son anda yakaladı, çok az bir çabayla omzunun üzerinden attı ve Suburban'ın arkasına doğru ilerledi.

"Seni ele geçirmesine izin veriyorsun," dedi Belmont, onu yere bırakıp tamponun üzerinde oturur pozisyona iterek. "Yapma."

"Ne düşünüyorduk ki?" Başını arka kapıya yasladı. "Bir cinayet işlenmeden asla New York'a varamayacağız."

"Bunu duydum," diye seslendi Aaron arabanın önünden. "Bagajınızda bıçak olup olmadığını kontrol edelim mi?"

"Aaron," diye sızlandı Peggy. "Hiç hoş değil."

Rita kendini tampondan fırlattı, ancak Belmont tarafından bir kez daha sıkıştırıldı ve yorgun bir iç çekti.

İşte o zaman motosiklet geldi.

* * *

Aman Tanrım. Muhtemelen yoluma devam etmeliyim.

Ancak Jasper Ellis, insanları yol kenarında mahsur bırakmaktan daha iyi bir terbiye ile yetiştirilmişti, bu yüzden Harley'sini yavaşlatarak durdu ve sadece güvende olmak için iki şeritli otoyolun karşısına park etti. Dört bariz şehir sakinini kendi kaderlerine terk etmek istemeyebilirdi ama aynı zamanda postuna da değer veriyordu. Ve tamponun üzerinde -görünüşe bakılırsa iradesi dışında- parıldayan siyah saçlı kız cehennem azabı çekiyor gibiydi. Otuz üç yıl içinde, gözleri "*hadi bakalım*" diyen bir kadını kışkırtmamayı öğrenmişti.

Yatakta olmadıkları sürece. O zaman bütün bahisler kapanırdı.

Jasper kaskını çıkardı ve bisikletinin sol gidonuna astı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Parçalanmış Suburban'ın ön tarafındaki iki kişi, sanki az önce farklı bir dilde konuşmuş gibi birbirlerine baktılar. Evet, bunlar şehirli insanlardı, orada durduğundan emindi. Adam hafta içi olmasına rağmen bir Pazar vaazı için giyinmişti. Omzundaki kız ise kilisenin tam tersi bir şekilde yırtık jean şort ve crop top giymişti. Nasıl iyi vakit geçireceğini iyi biliyordu. Jasper onun tipiyle ilgili pek çok deneyime sahipti ve eskiden içinde hissettiği o çekim kıvılcımını hissetmeden sergilenen tene hayranlıkla bakabiliyordu.

göbek. Şimdi, Geçmiş Parti Kızları'nın Jasper'ı onun numarasını çoktan almış olmalı.

Bunun yerine bakışlarını arabanın belirgin gölgesinden ateş püskürten gece yarısı saçlı şeytana çevirdi. Kadının yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu ama kadından yayılan şüphe Jasper'a tuhaf bir şekilde güven telkin etme dürtüsü verdi. Garip bir tepkiydi bu, zira kadınla konuşulmuş gibi görünüyordu. Koyu renk saçlı adamın iri kolu, sanki saldırmasını engellemek istercesine kadının ince beline dolanmıştı ve Jasper sahnenin askıya alınmış animasyonuna kıkırdamaktan kendini alamadı. Burada neye rastlamıştı acaba?

Sonunda Sunday Sermon konuştu, dişlerinin beyazlığı otoyolun karşısından bile fark ediliyordu. "Evet, aslında. Sorun vantilatör kayışımızda. Çekici çağırmamız gerekiyor ve telefon çekmiyor."

"Cep telefonu çekiyor mu?" Jasper sırf onunla dalga geçmek için şaşkın bir bakışla sordu. Şehir insanları çok kolaydı. "Takip edemiyorum."

Jasper adamın pamuk gibi solduğuna yemin etti. "Yakınlarda bir garaj var mı?" "Elbette." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Geldiğim yoldan geri döneceğim. Ben

Biriniz çekiciyi geri getirsin." Hulk Dişi Şeytan'ı serbest bıraktı ve Jasper göğsündeki beklenmedik gevşeme karşısında kaşlarını çattı. "Peki ya sen? Binmek ister misin?"

Şeytan'ın ağzı açık kaldı ve alay etti, "Aslında kardeşimle arabaya geri dönmeyi tercih ederim. Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Sesini sevmişti. Biraz cızırtılıydı, sanki çığlığını uzun süre içinde tutmuş gibiydi. Ne tür şeyler onu gevşetirdi? "Hangisi senin kardeşin?"

Parmaklarıyla gece yarısı saçlarını taradı, yer yer dağınık bıraktı ama lanet olsun ki dağınık parçalar sevimli değildi. "Neden?"

Jasper'ın ilk kez hazır bir cevabı yoktu. "Büyük adam dışında bisiklet için giyinen tek kişi sensin ve onun da sığacağından şüpheliyim." İçten kahkahası yolun tozlu sessizliğinde daha da güçlendi. "Özür dilerim, onu arkada kollarını belime dolamış olarak hayal ediyordum. Devam et ve bunu düşün. Çok güzel bir resim."

Parti Kızı kıkırdadı ama Jasper gözlerini Şeytan'dan ayıramıyor, onun ölçüsünü alırken onu izlemek istiyordu. *Ne görüyorsun güzelim? Gördüğünde bana da söyler misin?*

Bir rahatsızlık dürtüsüyle Jasper bisikletine doğru geri döndü. "Dinleyin, bir randevuya geç kalıyorum. Eğer geç kalırsam, cehenneme giderim." Kaskını başının üstüne kaydırды. "Çok çabuk bir cevaba ihtiyacım olacak."

Şeytan yüzünü buruşturarak güneş ışığına doğru adım attı ve Jasper'a açık havada gezmeyi seven bir tip olmadığını söyledi. Siyah gömleğinin kollarında başparmaklarının dışarı çıktığı küçük açıklıklar vardı. Kot pantolonu ve botları yıpranmış ve rahattı, her ikisini de delikler süslüyordu. Eğer Jasper

onu tanımlamak zorunda kalsaydı, muhtemelen Şeytan'ın hafta sonları uyuyan bir tip olduğunu söylerdi. Yağmur fırtınalarından hoşlanan türden.

Bir zamanlar, onun hakkında her şeyden önce çarşafların arasında nasıl olduğunu tahmin ederdi, ancak bu kısmını kaleme almayı öğrendi. Sonra o

geldi a adım daha yakın ve o durdu spekülasyon yapmak üzerinde ders dışı aktiviteleri ya da hava durumu tercihleri. Tüm o makyajın altında çok güzel görünüyordu. İri gözlü, somurtkan ve meydan okuyucuydu. Ve sonra, kararlılıkla geri çekmeden önce zihni çarşafların arasına kaydı. Ama sert kenarlı bir düşünce geçmeden önce değil: *Nasıl yapılacağını bilen bir adamdan hoşlanırdı.*

biraz daha kötü olabilir.

"Kiminle randevunuz var?"

Jasper başını öne eğdi. "Neden?" diye sordu sırtarak, daha önceki sorusuna verdiği tek kelimelik yanıtı geri çevirerek.

Sanki dikkatini verdiği için onu takdir etmek istemiyormuş gibi dudaklarını içe doğru yuvarladı. "Eğer randevunuz bir tarikatla değil de bir berberle ise, o gezintiyle ilgilenebilirim."

Onun arkasında Hulk başını salladı. "Hayır."

Şeytan, Jasper'ın güven verici bir bakış olduğunu düşündüğü şeyi iri adama gönderdikten sonra altın sarısı gözlerini bir kez daha ona dikti. "Eee?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, bir kadınla buluşuyorum."

Jasper'ın hayal gücü müydü yoksa hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu? "Şey. Seni tutmak istemeyiz. Eğer bize garajın adını verebilirsen-"

"Şimdi, bir saniye bekleyin." Jasper cep telefonunu ceketinin cebinden çıkarıp aramaya başladı ve hoparlörü açmak için düğmeye bastı. Sunday Sermon gözlerini ona dikti. Telefon bağlandığında ve hoparlörden bir kadın sesi yükseldiğinde dörtlü merakla onu izledi.

"Jasper Ellis. Öğle yemeği masada ve senin postun ortalıkta yok." Dişi

Şeytan'a kaşlarını çatı. "Bugün biraz geç kalacağım, Rosemary." Bir eliyle telefonu kapatarak öne doğru eğildi ve tekrar doğrulup konuşmasına dönmeden önce "O benim büyükannem," diye fısıldadı. "Bazı kayıp şehir sakinlerine yardımseverlik yapıyorum."

Bir parazit patlaması. "Onları da getirebilirsin. Bir orduyu doyuracak kadar sandviç yaptım."

"Bu güzel bir düşünce, değil mi? Ama hepsinin bisikletime sığacağını sanmıyorum."

"O şeyden nefret ediyorum."

"İstediyini biliyorum. Müsait olduğumda geleceğim."

Jasper, büyükannesi şehir sakinlerinden birinin hoş bir bekâr kız olup olmadığını soramadan telefonu kapattı. Hâlâ bunu kendi kendine anlamaya çalışıyordu,

Yine de bunun neden önemli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu sabah uyandığında, bekâr bir kız bulmak aklından geçen en uzak şeydi. Ancak şimdi kendini Dişi Şeytan'ın Hulk'a olan yakınlığını ölçerken ve aralarındaki ilişkiyi anlamaya çalışırken bulmuştu.

"Peki, uygun bulundum mu?" Jasper gruba bir bütün olarak sordu. "Yardıma olacaksa başkanların isimlerini ezbere sayabilirim, birinciden kırk dördüncüye kadar, ama aile reisini kızdırmak gibi bir alışkanlığım yok. Göründüğünden daha acımasızdır."

Hulk ve Dişi Şeytan birbirlerine baktılar. "Artık onun adını biliyoruz," dedi Hulk.

Şeytan saçlarıyla tekrar oynadı, daha da karıştırdı. "Belki de insanlar burada böyle davranıyordur-er, neredeyiz biz?"

"Hurley, New Mexico. Silver City'nin hemen dışında," diye yanıtladı Jasper, Sunday Sermon bisikletine doğru ilerleyip plakasının cep telefonu ile fotoğrafını çekerken cevabı kayboldu.

"Bağlantılarım arasında çok güçlü adamlar var. Kız kardeşimi rahatsız etmekten çekinmeyin ama onu canlı getirin."

Ağabeyi Suburban'a dönerken Şeytan ona uzun uzun baktı. Jasper karşı cinsten gelen bakışlara alışkındı ama onunki çoğu zaman olduğu gibi açıkça cinsel içerikli değildi. Kurnazcaydı ve gözlerinin arkasında gerçekleşen içsel işleyişin hiçbirini ele vermiyordu. Bu hoşuna gitmişti. Uzaklaşmak için biraz fazla. Bu yüzden kadın yumuşadığında rahatlamıştı.

"Sadece hızlı bir yolculuk."

Kız ona doğru yürüdü, kalçaları kot pantolonunun içinde esniyordu ve Jasper hırıltısını yuttu. İçinden bir ses bu yolculuğun hiç de hızlı olmayacağını söylüyordu ama bu düşünceyi bir kenara itti ve kaskını çıkarıp onun kafasına geçirerek dikkatini dağıttı. Ve onun gözetimi altında kendini harekete geçirmekte zorlanmadıysa ne olaydı. Sanki görünen her şeyin ötesini görmek istiyordu. En son ne zaman bir kadın tarafından incelendiğini hatırlamıyordu ve bu hoşuna gitmişti.

Kahretsin, yemek baharatlarıyla kesilmiş orman gibi kokuyordu. Ciğerlerine çekerken belli etmemeye çalıştı. Bu kıza verdiği tepki en hafif tabirle tuhaftı ama bisikletine binmek üzere olduğu için buna katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Kaskının üzerinden geçme hareketi onu biraz şaşırtmıştı ama kendini toparlayıp ona şüpheli bir bakış attı. Nefesinin altında mırıldanarak bir bacağına bisikletin üzerine attı ve arka barı kavradı. "Beni tanımayabilirsin ama bıçakla yapabileceklerimle ünlüyüm."

Jasper tek bir yumuşak hareketle ona bisiklette eşlik etti, kalçaları belini kavradığında içten içe inledi. Nefesi mi **k e s i l m i ş t i**? "Nefret ediyorum"

Sizi hayal kırıklığına uğratacağım ama bu bir kadının beni bıçakla tehdit ettiği ilk sefer değil."

"Evet, ama bu son olacak."

Kahkahası motosikletin kontağının gürültüsü arasında kayboldu, Suburban dikiz aynasında gittikçe küçülüyordu.

Dördüncü Bölüm

Rita'nın mutfağa yönelmesinin bir nedeni **vardı**. Tarifler. Kesinlerdi. Talimatları vardı. Ya doğru dokuları ve tatları eklersiniz ya da eklemesiniz. Yemek pişirmede gri alan yoktu. Her şey parlak bir sayfada yazılı olarak önünde duruyordu. O bile adım adım talimatları beceremezdi.

Yanlış.

Miriam'ın altında çalışırken kesin bir yetenek olduğu açıkça ortaya çıkmıştı. Görünüşe göre Tanrı'nın yetenek dağıttığı gün "hüner" sırası yerine "alay" sırasına girmişti. Hatasız tarifler bulmuş ve onlara bağlı kalmış, tek odalı dairesinin mahremiyetinde onları mükemmelleştirmiş, ertesi gün karşısına yeni bir şey çıkmaması için dua etmişti. Anında öğrenmek, her gün ve her gün sürekli bir korku olmuştu.

Ulusal televizyonda yayınlanan bir reality şova katıl, tamam mı?

Belki de kendini köpekbalıklarına atmak Rita'nın yas tutma, annesine yeniden yakın hissetmenin bir yolunu bulma yöntemi idi. Ya da hiçbir zaman yeterince iyi yapamadığı işini bırakmak zorunda kalacağı kadar -bir kez ve herkes için- alev almaya çalışıyordu. Sebep her ne olursa olsun, Miriam Clarkson'ın kızını reddedemeyeceklerini bilerek programa başvurmuştu ama bir şekilde daha sonra işlerin *değişeceğini de biliyordu*. Sonunda bir şeyler değişecekti. Ya uyuyan bir yeteneği canlandıracaktı ya da kendini dizlerinden kesecekti ve her şey kutsanmış bir şekilde sona erecekti.

En azından, yemekle uğraşarak *insanlar* hakkında bir iki şey öğrenmişti. Menüden ne sipariş etmeyi seçtikleri, çoğu zaman onları sınıflandırmıyordu. Yurt dışında mı yaşamışlardı, maceraperest miydiler, savurgan mıydılar yoksa ucuz muydular?

Jasper Ellis, yanında sarımsaklı patates püresi olan yirmi onsluk bir biftecti. Kolaydı. Fazla çaba ya da hayal gücü gerektirmezdi. Bunun kot pantolonunu giyme şekliyle çok ilgisi vardı. Sanki o sabah yerde tesadüfen bulduğu ilk pantolonu almış ve kovboy kalçalarına geçirmişti. Ve orospu çocuğu, şuna bak! Rüya gibi oturuyorlardı. Saçlarına su sıçratırken aynada söylediği şu sözleri bile hayal edebiliyordu

-ve lanet olsun! Kumral dokunuşlu zengin kahverengi bukleleri ne kadar da şıktı!

İştah açıcı ama zahmetsiz. Askıda biftek.

Garip bir şekilde, Jasper'ın ona nasıl dikkatle baktığını, sadece başka biri ona hitap ettiğinde gözlerini kaçırdığını hatırlamaktan kendini alamıyordu. Bu iyi çocuk Leggy Peggy'ye yan gözle bile bakmamış, Rita'nın Jasper'ı askıda biftek ya da porsiyonluk et olarak sınıflandırmak arasında bocalamasına neden olmuştu. Alaycı bir yanı, Jasper'ın ne kadar çabuk tahmin edilebilir hale geleceğini görmek için bu yolculuğa çıkmıştı. Tipik. Çünkü Jasper'ın gök mavisi gözlerinde bir ilgi kıvılcımı olduğuna yemin edebilirdi ama Jasper gibi erkekler onun tipinin tam tersiydi. İlla ki bir tipi olduğundan değil, çünkü flört ritüellerini itici bulma eğilimindeydi. Onun dünyasında havadan sudan konuşmak Çinlilerin su işkencesiyle eşdeğerdi, bu yüzden nadiren çıktığı erkekler genellikle bir süredir yörüngesinde olan şef arkadaşları ya da ona malzeme satan market çalışanlarıydı. O zaman bile, ikinci randevu biraz zordu.

Yani, evet. Eğer bir online randevu servisi Rita'yı Jasper Ellis tipinde biriyle eşleştirseydi, yanlış reklam yaptıkları için dava açmayı düşünürdü. Açıkça söylemek gerekirse, o yürüyen, konuşan bir seksti. Matthew McConaughey'nin daha genç, daha gerçekçi, iki kat daha çekici bir versiyonu gibiydi. Rita, Hurley'e doğru geri dönerken bir kadın kalabalığının motosikletin peşinden koşmamasına biraz şaşırdı. O kadınların hiçbiri gardırobunda bir tutam renk olmadan sosyal bir uyumsuz olamazdı. Büyük olasılıkla onu bıçaklı şiddetle de tehdit etmemişlerdi.

Kalçalarının arasında hafifçe kıpırdandı ve vücudunun verdiği tepkiye neredeyse gülecekti. Bir anda midesine bir sıcaklık yayıldı ve sertleşen göğüs uçlarını adamın deri ceketinin güneşten ısınmış sırtına sürtmek için duyduğu delice dürtüyle savaştı. Dürüst olmak gerekirse, adam teklif edilmeden sokakta yürümekte bile zorlanıyor olmalıydı. Son zamanlarda hiç teklif almamıştı.

-Asla.

Kesinlikle birbirlerinin tipi değiller.

Jasper kırmızı ışıktaki motoru yavaşlatıp durduğunda neredeyse şehre varmışlardı, motor altlarında mırıldanıyordu. Gözleri dairesel dikiz aynasında buluştu. "Arkada çok fazla düşünüyorsun."

Rita şaşkınlığını omuz silkerek gizledi. "Kilometrelerce ötede başka bir araba göremezken neden burada bir kırmızı ışık olduğunu merak ediyordum."

Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi her iki yöne de bir bakış attı. "Sence kırmızı ışıktaki geçmeli miyim?" Motosikletin motorunu devirdi. "Bunu iyi düşün. Sen ve ben kanun kaçağı olurduk. New Mexico'nun Bonnie ve Clyde'ı. Bu büyük bir karar."

Bu adam gülünçtü. "Clyde iktidarsızdı."

"Öyle miydi?" Jasper vücudunun üst kısmını iki yana çevirdi ve gerçekten şaşkın görünüyordu. "Tüm parçaları çalışmadan bu kadar güzel bir kadını nasıl yanında tutabildi?"

"Bilmiyorum. Karizma mı?" Rita sabırsızlıkla hâlâ kırmızı olan ışığa baktı. Yenilenmiş McConaughy'le tanıştıktan sonraki beş dakika içinde ereksiyon bozukluğu konusunu açmak ona kalmıştı. "Neredeyse vardık mı?"

"Bir mil kadar daha." Adamın kalçaları koltuğun üzerinde dönerek Rita'nın kalçalarını biraz daha genişletti ve Rita'nın bulundukları konumun mahremiyetinin farkına varmasını sağladı. "Oraya varmadan önce adını öğrenmek istiyorum."

Rita kendi kendine onun gözlerinin rengini, onu çevreleyen gökyüzüyle kıyaslamayı bırakmasını emretti. "Nedenmiş o?"

"Böylece sizi tamircimiz Stan ile düzgün bir şekilde tanıştıtabilirim," diye açıkladı sabırlı bir sesle. "'Stan, falancayla tanış' demek istiyorum. 'Stan, bu arabama aldığım isimsiz bir kadın' yerine. Aynı tınıya sahip değil."

Rita bu yolculuğa çıktığı için çok pişman olmuştu. Jasper Ellis'in tahmin edilebilir ya da tipik bir şey olmadığı ortaya çıkıyordu ve teorilerinin çürütülmesinden hoşlanmıyordu. Yumurta likörüne hindistan cevizi serpip bir yudum aldıktan sonra onun yerine acı biber tozu kullandığını fark etmek gibiydi bu. Bir kadına göz kırparak onu yatağa atabilen bu adamın neden bir kişiliği de olsun ki? "Rita."

"Rita," diye tekrarladı, ancak aksanıyla kulağa daha çok *Ray-da* gibi geliyordu. "Bunu sevdim. Çitayla kafiyeli."

Işık yeşile döndü ve o cevap veremedi hareket etmeye başladılar. İçinde birbiriyle çelişen iki taraf vardı. Biri bu lanet yolculuğun bitmesini istiyordu, böylece Jasper'ı yoluna gönderebilecek ve kategorize edilmeyi reddetmesi konusunda endişelenmeyi bırakabilecekti. Diğer tarafı ise yolculuğun sona eriyor olmasından büyük üzüntü duyuyordu. Yıpranmış deri ceketinin kokusu, mazot kokusuyla birleştiğinde hoş bir his uyandırıyor. Hoşta da öte. Çenesinin altındaki kask kayışı, çenesini saran sıcak parmaklar gibi yumuşaktı. Rita açık havada spor yapmazdı ama bir motosikletin arkasında olmak onu beklediği gibi dehşete düşürmemişti. Bunun gidonu tutan adamın istikrarlı enerjisiyle bir ilgisi olabileceğini düşündüğünde, bu düşünceden kurtulmak için başını salladı.

Hurley iki yanlarına gizlice yaklaştı, küçük ama etkiliydi. Bir hırdavatçı, bir lokanta, bir fırın. Yeşil, yapraklı çalılar ve buz bitkileri kasabaya bakımlı bir hava veriyordu, sakinlerinin kasabanın görünümüyle gurur duydukları belliydi. Kasabanın havası, az önce geldikleri iki şeritli tozlu otoyoldan o kadar uzaktı ki Rita kendini başka bir evrene taşınmış gibi hissetti. *Aslında* Ana Cadde olarak *adlandırılan* ana caddenin her iki yanında iki market vardı, her ikisinin de dışında San Diego'ya kıyasla çok makul fiyatlara sahip ürünlerle övünen tabelalar vardı

neredeysse bisikletten düşüyordu.

Kasabadan geçerlerken birkaç kişi Jasper'a el sallayınca Rita dikkat çekmemek için koltuğuna büzüldü. İçlerinden herhangi biri onun çevrimiçi rezaletini görmüş müydü? Sertifikalı bir havalı adamın bisikletinin arkasında ne kadar komik görüldüğü ilk kez aklına gelmiyordu. Muhtemelen bir iddiayı kaybettiğini falan düşünmüşlerdir.

Rita Jasper'ın dikiz aynasından kendisini izlediğini hissetti ve başını eğerek motorun uğultusunun konuşmayı engellediğine şükretti. Sonunda kasabanın kenarında bir garaja girdiler. Tulum giymiş bir adam gazetesini bir kenara bıraktı ve park ettiklerinde onları karşılamak için ayağa kalktı. "Rosemary ile öğle yemeğine oturmanız gerekmiyor mu?"

Jasper Rita'nın bisikletten inmesine yardım etmek için elini uzattı ve Rita onun yardımı olmadan inince iç geçirdi. "Gerçekten de öyle yapmalıyım Stan ve geç kaldığım için ciddi bir keder duymayı bekliyorum. Ama bir nedenim vardı." Kıza eliyle işaret etti. "Bu benim arkadaşım, Rita. Grubunun geri kalanı 60. otoyolda, birkaç mil doğuda mahsur kaldı. Onları çekebilir misiniz?"

Stan arka cebinden çıkardığı beyzbol şapkasını takarak, "Emin olabilirsin," dedi. Yaşlı adam gündeminde bir şey olduğu için heyecanlı görünüyordu. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Rita. Onları hemen geri getireceğim."

Rita garajın sağladığı gölgeye doğru yürüdü, bir süre sonra Jasper da ona katıldı. Stan'in çekicisini Ana Cadde'ye çekmesini konuşmadan izlediler ve sonra yalnız kaldılar. Motosikletin motorunun uğultusu olmayınca, sessizlik Rita'yı tedirgin etti. Ne yani, şimdi bir *konuşma mı yapması* bekleniyordu? "Bıraktığın için teşekkür ederim. Benimle beklemene gerek yok."

Adamın bunu söylemesini beklediğini anlayabiliyordu. "Bu benim için pek centilmence olmazdı."

"Ama büyükannen seni bekliyor."

Jasper beton binaya yaslandı ve bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirdi. "Bu konuda kendimi oldukça suçlu hissettiğimi itiraf etmeliyim. Aç da hissediyorum. Ama durumun artılarını ve eksilerini dikkatle tarttım Rita. Bence seninle birkaç dakika daha konuşmak, suçluluk duygusuna ve olası açlığa değer."

"Sen de *kimsin*?"

Beşinci Bölüm

Jasper gülümsemesini korudu, ancak o *soru* -*Sen kimsin ki?*
-Eve biraz fazla yakındı. Rita son zamanlarda aynı şeyi kendine kaç kez sorduğunu bilseydi, bir cevabı olmadığını da bilirdi. Aslında onun kafa karışıklığını takdir ediyordu. En azından onu herkesin bildiği kasaba çapkını olarak görmemişti.

Onu silmek *zorunda* olduğunu söyleyen bir kural da yoktu. Ya Rita'ya -İyi kalpli ve hoşsohbet Jasper olabilir miydi? Jasper'ın tam karşısında onun hakkında hiçbir önyargısı -ya da düşüncesi- olmayan bir kadın duruyordu ve Jasper bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Belki de Rita onun hakkında en kötü şeyleri öğrenmeden önce o Rita hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Tanrım, bu olasılık onu yıllardır hissetmediği kadar hafifletmişti.

Kemiklerine kadar kötü görünme çabasının altında bir şeyler -belki de birçok şey- saklıyordu ama bunu hiçbir şekilde başaramıyordu. Bakışları bu kadar ürkek, bu kadar savunmasızken bunu *başaramazdı*. *Hiç de öyle* olmadığı apaçık ortadayken ona karşı kayıtsız davranmak için bu kadar çabalamasını izlemek gerçekten de zorlayıcıydı. Ona pes edip gitmesi için meydan okuyordu. Birkaç yıl önce olsa, yapardı. Kasıla kasıla uzaklaşır ve bir sonraki kolay fethi bulurdu. Onu Hurley'nin şu anki serseri konumuna getiren de buydu.

Ama Rita bunu bilmiyordu. Bu da Rita'nın bıraktığı izlenimin kontrolünün Jasper'da olduğu anlamına geliyordu. İçinden gelen keskin bir ses bu fırsatı kaçırmamasına izin vermeyecekti. Sadece böyle bir şeyi başarabileceğini kanıtlamak için bile olsa.

"Bak şimdi. Senin hakkında konuşmayı tercih ederim." Sağ omzunu duvara dayadı, kızın bakışları ağzına takıldığında bundan faydalanmayı reddetti, ne kadar zor olsa da. Onu biraz sıkıştırmak, başparmağını kalça kemiğinin üzerinde gezdirmek ve aralarındaki farkındalığı artırmak çok kolay olurdu. Bir kadının yatakta onunla ilgileneceğini bilmesini sağlayan o ince dans ve daha fazlası. Kasabaya gelirken kalçalarının ona sarılması, nefeslerinin boynunda gezinmesi sayesinde kemer tokası hâlâ ereksiyonunun baskısını hissediyordu. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Yine de iyi vakit geçirmekten fazlasıydı. Muhtemelen. Hâlâ çalışıyordu

Belki de Rita bunu yapmasına yardım edebilirdi. "Nereden geliyorsun?"

Kadının ne kadar bilgi vereceğini tartıştığını görebiliyordu. "San Diego."

"Hmm. Ben daha büyük bir şehir tahmin ederdim. Los Angeles, belki."

"Neden?"

"Yardım teklif eden birine karşı duyduğun ani şüphe beni uyarmış olabilir." Jasper çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu ve tıraş olmayı unuttuğunu fark ederek yüzünü buruşturdu - iki gün üst üste - bu da muhtemelen onu güvenilir gösterme yolunda pek bir işe yaramamıştı. "Sana canlı bir el bombası da teklif edebilirdim."

Kadının dolgun dudakları kıpırdadı ve odununun bir kez daha ortaya çıkmasına neden olmadan önce bakışlarını onlardan çekti. Tanrım, çok güzeldi. Kafasını koparacağını düşünmese, ağır makyajı olmadan nasıl göründüğünü görmek isterdi.

Sesi onun izni olmadan alçaldı. "O adamların ikisi de kardeşin miydi?"

Rita yavaş bir nefes aldı ve aralarındaki mesafe azalır gibi oldu. "Evet. Kız kardeşim de oradaydı." Gömleğinin kollarını çekiştirerek ellerini manşetlere sardı. "Eğer onlardan biri erkek arkadaşım olsaydı, seninle yalnız gitmeme izin vereceklerinden şüpheliyim."

"Zerre kadar sağduyuları varsa hayır." Hulk'un bir akrabası olduğu için rahatladığını belli etmemeye çalışarak duvara yaslanışını düzeltti. "San Diego'da ne iş yapıyorsun?"

Yüz ifadesi uzaklara dalan bir nitelik kazandı. "Artık hiçbir şey yok. Tabiri caizse köprülerimi yaktım. New York'a gidiyoruz ve ben orada kalacağım. Grafik tasarım için okula geri döneceğim. Asla geç değildir, değil mi?" Çok fazla şey söylediğini düşünerek kıpırdandı, hareketleri sarsıntılıydı. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Daha kendime bile yüksek sesle söylemedim."

Jasper yakınına eğildi, kadının yemek baharatı kokusu burnunu okşuyordu. "Kendi kendine konuşmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

Bu ona ters bir bakış kazandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sanırım öyle." Jasper çekicinin şu anda Suburban'la başa baş gittiğini tahmin ediyordu, o yüzden biraz daha hızlı çalışsa iyi olacaktı. Adını değiştirip İsviçre'ye taşınmadığı sürece mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şeye doğru. "İyi bir randevudan ne anlıyorsun, Rita? Kahvehane tipine benziyorsun ama bir şey varsaymak istemiyorum."

Kadının ona bakışına bakılırsa kafası ters dönmüş olabilirdi. "Ne tarihi? Neden?"

"Her seferinde bir soru. Aç karnına çalışıyorum."

Dikkatini yola çevirdi, sanki bir şey düşünüyormuş gibi

kendini karşıdan gelen trafiğin içine atıyor. "Ben kimseyle çıkmam. Bu anneler ve narsistler tarafından yaratılmış barbarca bir eğlence. Bu sorgusuz sualsiz sorgulama sona erdi mi?"

"Sen daha çok film ve suşi kızıydın, değil mi?" Kızın boğuk hırıltısı adamın yüksek sesle gülmesine neden oldu ama kızın bunu takdir edeceğini sanmıyordu. "Banliyö'nün tamir edilmesine yetecek kadar uzun bir süre şehirde kalacaksın. Kötü haber vermek istemem ama Stan'in eli İngiliz anahtarı kadar çabuk değil. Bu gece buradasın." *Lanet olsun*, bu ağız çok tatlı görünüyordu. Kendini kontrol altında tutmak tahmin ettiğinden çok daha zordu. "Bu sana çıkma teklifim, güzelim, eğer niyetim bir şekilde anlaşılmazsa."

"Güzel, ha?" Bir adım geri gitti ve onu takip etmemek için yoğun bir çaba sarf etmek gerekti. "Neredeyse beni yakalıyordun."

"Yine mi geldin?" Rita sabırsızca başını sallayınca Jasper devam etti. "Seni dışarı çıkarayım, Rita."

Cevap vermek için ağzını açtı ama uzun süre onu düşünerek kapattı. "Kasabada bir bar falan var mı? Böylece belki de o kadar..." Elini salladı. "Randevu."

Lanet olsun. Onu neredeyse suşi konusunda ikna ettiğine yemin edebilirdi. "Evet, bir bar var." İç çekişi o kadar yüksekti ki kulaklarında yankılandı. "Gerçi Liquor Hole daha çok bir honky-tonk gibi."

"Likör. Delik." Çifte anlamı yakalaması hiç zaman almadı. "Yani, yala onu-"

"Mmm." Ona yirmi bir buçuk yıldır çantada olduğunu söylemedi. -Mekâna adını verdiğinde. Evet, Jasper'ın yirmi birinci doğum gününde büyükbabasının miras bıraktığı fon, talaş zeminli, neon tabelalı bir batakhaneye satın almak için kullanılmıştı. Yaşlı adamın amaçladığı gibi *üniversite* için değil. Ve böylece, iki yıl önce hayatındaki hiç kimsenin onu ciddiye almadığını fark ederek yüzeye çıktığı on yıllık sefahat dönemi başladı. O herkesin iyi zaman geçirdiği biriydi. Tek bir kişi için bile güvenilir ya da kalıcı değildi. Bu yüzden geçim kaynağından başlayarak bunu değiştirmeye karar verdi. "Barın adı bu. Dört gün içinde arkada ayrı bir lokanta açacağım."

Rita iki kez baktı. "Sahibi sensin."

"Suçlu." Kadının yüzündeki saçları kaldıran bir nefes üfledi. "Gerçekten, gerçekten suçlu."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandı kuru bir sesle, onu dikkatle inceleyerek. "Neden beni oraya götürmek istemiyorsun?"

Jasper, Rita'yla olan şansının gözlerinin önünde azaldığını gördü. "San Diego'da ne iş yapıyordun?"

Küçük bir tereddüt. "Bir restoranda çalıştım."

"Bir restoran." Tam bu sırada midesi guruldayınca Rita'nın gözleri parladı ve Jasper neredeyse ne düşündüğünü unutacaktı. "Pekâlâ, Rita. İlk randevumuzda beni çalıştığın yere götürür müsün? Garsonlarla ve aşçılarla takılmama izin verir misin?"

Gözleri gülümsemeyi bıraktı.

"Kesinlikle hayır." "Neden?"

Bir omzunu devirdi. "Çünkü beni en kötü halimde gördüler."

"Bingo. Aynı şey ben ve bar için de geçerli." Bu açıklama fazla açıklayıcı olmuş olabilirdi, çünkü tavrı kibarlaştı, sanki son bir fırça atmayı düşünüyormuş gibiydi. Jasper buna izin veremezdi. Hele de sonunda onunla tanışmaya istekli görünen biriyle karşılaşmışken. Başlarının altında bir yastık olmadan onunla konuşmaya.

Onu tekrar görmemi sağlayacak küçük bir flört. Kaldığı yerden, temiz bir sayfa açarak devam edebileceğinden emin olmasına yetecek kadar. Jasper bunun doğru bir karar olduğunu umarak bir kolunu Rita'nın beline doladı ve onu kendine doğru çekerek bir iniltiyi zorlukla bastırdı. *Tanrım.* Koyu renk, şekilsiz kıyafetlerin altında gömülü olabilirdi ama tüm doğru yerleri kıvrılmıyor muydu? Bakışları boğazına yapışmıştı, bu yüzden burun buruna gelene kadar eğildi, gözlerinin arkasında devam eden düşünce telaşını gördü. Bu kadar yakından nefes kesiciydi. "Orada neler olduğuna dair bana ipucu verir misin?"

"Eğer gece kalmamız gerekirse-"

"Kalacaksınız."

"-o zaman seni barda görebilirim." Bir elini aralarına soktu ve vücutlarını ayırdı. "Birinin en iyi halini görmektense en kötü halini görmeyi tercih ederim. Zaman kazandırır."

Jasper çekicinin garajın otoparkına girdiğini duydu ve küfretti. Müsait bir kadınla ilk kibar konuşma girişiminin başarılı olduğundan zerre kadar emin olmayan Jasper, paslanmış bir ankesörlü telefonun arkasına saklanana kadar onu geriye doğru yürüttü. Kadın onun dokunuşundan kaçmıştı, bu yüzden Jasper buna saygı göstermeye dikkat etti. Ağzını onunkinin bir santim yukarısına indirdi ve alçak sesle, "Seninle yeterince zaman geçiremedim, Rita. Eğer bu gece ortaya çıkmazsan, seni aramaya gelirim şaşıрма." Avuçlarını Rita'nın başının üstündeki sıcak binaya dayadı ve bakışlarının karnına kaymasını izledi. Kucağına. "Ve eğer aramaya gelmek zorunda kalırsam, o öpücüğü almak için iki kat daha kararlı olacağım."

Başını kaldırdı. "Ne öpücüğü?"

Jasper dudakları birbirine değene kadar ağzını indirdi. Kızın nefesinin hızlanışını dinledi, dudaklarını ıslatışını izledi. "Şu anda sana vermek istediğim." Birkaç saniye daha oyalanmasına izin verdi, sonra on öküzen çabasıyla Jasper geri adım attı. "Bu gece, güzelim."

Jasper bisikletine doğru giderken Rita'nın ağızı açık kardeşlerine şapkasını eğdi.

Altıncı Bölüm

Kardeşlerini ve onların devasa kişiliklerini görmezden gelmek kolay değildi ama Rita bir süredir pratik yapıyordu, bu yüzden tek kelimelik cevaplar ve kaçınma konusunda ustalaşmıştı. Bu yöntemlerin hayatının diğer yönlerine de sızdığı yakın zamana kadar aklına gelmemişti ama bu ne burada ne de oradaydı. *Orası* New York, burası da *New Mexico*'ydu ve Jasper'ın önceden söylediği gibi, geceyi şehrin merkezine sıkışmış bir motel olan Hurley Arms'da geçireceklerdi. Tamirci Stan'den gerekli parçanın yarına kadar teslim edileceğine dair güvence almışlardı, bu yüzden en azından onlar için şikâyetler çok azdı.

Belmont ve Aaron bir odayı, o ve Peggy ise başka bir odayı tutmuşlardı. İki kardeş Peggy'yle onu loş, bayat havalı odalarına kadar takip edince, Rita en kötüsüne hazırlıklı, karanlık bir bakışla arkasına döndü. Görünüşe göre garajda başlayan sorgulamadan kaçamamıştı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Aaron -tabii ki- yüzünde kocaman bir bok yiyici sırıtışıyla sorgulamaya başladı. "Uçağa binmeyeceksin ama bir yabancının motosikletinin arkasına atlayacaksın."

Rita spor çantasını en yakındaki yatağın üzerine fırlattı. "Bunun hakkında konuşmayacağım." "Biliyor musun, ölüm yürüyüşünde bunu fark etmiştim."

Aaron gömleğinin kol düğmelerini dikkatlice açarak dirseklerine kadar kıvırdı. "Neyse ki ikimize de yetecek kadar konuşabiliyorum. Muhtemelen dört parti de

Gerekirse hazır bulunun."

"Ah, bırak Aaron." Peggy, Rita'nın seçmediği yatağa atladı ve bağdaş kurarak zıpladı. Sesini fısıltıya kadar alçaltarak Rita'ya komplocu bir bakış attı. "O adam çok seksiydi. Pek çok kızın onunla gezme fırsatını kaçıracağını sanmıyorum."

Belmont ve Aaron'ın yüz ifadeleri tiksintilerini yansıtıyordu. "Kardeşlerin tam anlamıyla burada, odanın içinde Peggy."

"Onun *bisikletiyle* gezmeyi kastetmiştim. Çoğunlukla." Peggy gözlerini devasa bir şekilde devirerek kendini yatakta geriye doğru attı. "Her iki durumda da yirmi beş yaşındayım. Dört farklı penisle nişanlandım. İstedğim zaman imalarda bulunabilirim."

Aaron tartışmak ister gibi görünüyordu, ancak gözle görülür bir şekilde

ve yeniden Rita'ya odaklandı. Peggy, "Sana zorluk çıkarmak benden uzak olsun," diye kıs kıs güldü. "Zor zaman dedi. Benden hemen sonra-"

"Lütfen durun." Aaron iki elini de havaya kaldırdı. "*Dukes of Hazzard*'a benzeyen birinin Rita'nın tipi olmasını şaşırtıcı buluyorum." Eski ahşap şifonyerin üzerindeki tozları temizledi ve kollarını kavuşturarak oturdu. "Gerard'a hiç benzemiyor."

Rita çizmesini çıkarıp Aaron'a doğru tekmeledi. "Az önce Gerard'dan bahsetmedin."

"Onu kesinlikle az önce gündeme getirdim."

"Bu yüzden mi gelmeyi kabul ettin? Deli gömleği giydirilene kadar beni iğnelemek için mi?" Rita ne aradığını bilmeden spor çantasındaki eşyaları karıştırmaya başladı. Sadece karnında delicesine dönen ateş topundan dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı, *o zamandan* beri durmadan yaptığı gibi - *o öpücüğü almak için iki kat daha kararlı olacağımdan* beri. Rita boş boş bir şampuan şişesine baktığını fark etti ve onu çantasına geri itti. Tanrım, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Yoksa muhtemelen adını çoktan unutmuş olan kasabanın havalı çocuğunun peşinden Liquor Hole adlı bir yere gitmeyi gerçekten düşünebilirdi. "Tamam, Gerard hakkında konuşalım."

Peggy doğrulup oturdu. "Hamsterımı yedi."

"Bu söylenti ve sen de bunu biliyorsun." Peggy ona boş boş baktı ve Rita'yı, bir gece evlerinin önünde yollarını ayırdıklarından beri sekizinci sınıftaki erkek arkadaşını savunmak için ezberden söylediği sözleri ortaya çıkarmaya zorladı. Favori grup anlaşmazlıkları ve sivilce salgınları arasında sürüklenen bir başka ortaokul romantizmi. "Senin hamsterını yemek için ne bir nedeni ne de fırsatı vardı Peggy."

"*Demek ki bir nedeni varmış,*" diye araya girdi Aaron. "Ondan yeterince vampir olmadığı için ayrılmıştın. Bu senin *Twilight döneminde*, hatırladın mı?"

"Senden nefret ediyorum."

"Fluffy'yi severdim," dedi Belmont, herkesin dikkatini çekerek. "İyi bir arkadaştı."

Peggy ağlamaya başladı.

Aaron ayağa kalktı. "Bu benim gitmem için bir işaret."

Belmont bir süre sonra onu kapıdan çıkarken izledi ve ağlayan en küçük kız kardeşine son bir kez dehşetle baktı. Bu bakışı Rita çok iyi anlıyordu, çünkü o da Duygusal Roller Coaster Peggy ile hiçbir zaman iyi başa çıkamamıştı. Rita'nın kendisi de yıllardır ağlamamıştı. Miriam'ın cenazesinde bile gözlerini dikip bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu.

O gün *hepsi* farklı tepkiler vermişti. Peggy hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Aaron onların sözcülüğünü yaparken, Belmont arka sıradan gelişmeleri izlemiş, el sıkışmış ve taziyeleri kabul etmişti. Orada bir

Bittiğinde birbirlerine karşı somut bir kızgınlık hissetmişlerdi; bunun kendi yas tutma biçimlerini savunmak mı yoksa birbirlerinin yöntemlerini onaylamamak mı olduğu hiçbir zaman netleşmemişti. Sadece vedalaşmadan uzaklaştıklarını hatırlıyordu.

Rita küçük kız kardeşini teselli etme ihtimaliyle belini bükerek döndü.

Ve Peggy'yi gülümserken buldu. "Senin için onlardan kurtuldum, değil mi?"

Rita şaşkınlığını gizleyemedi. "Vay canına. Sonunda güçlerini iyilik için kullanmışsın. Ya da belki bu kötülüktü." Ayağa kalktı ve çorapları çizik çizik kahverengi halıya takılarak yürümeye başladı. "Belmont travma geçirmiş gibiydi."

"Her zaman böyle görünür."

"Doğru." Bu bir şakaydı, ama Peggy'nin ifadesi onu kısa bir süre için kendine getirdi. "O iyi mi? Sage'le olan şey... Sage'le olan şey *de* ne?"

"Karmaşık. Durum bu." Peggy bir bukleyi parmağının etrafında döndürdü. "Senin hakkında konuşmayı tercih ederim."

Bu, bir saatten kısa bir süre içinde birinin ona bu sözleri ikinci kez söyleyişiydi. Bu biraz rahatsız ediciydi, çünkü hayatında birisinin kendisi hakkında konuşma arzusunu dile getirdiği zamanlar bir elin parmaklarını geçmiyordu. "Eğer bu Jasper'la ilgiliyse-"

"Oh, öyle." Peggy'nin dişleri alt dudağına gömüldü. "Birkaç dakika daha geç gelseydik, o da çekiliyor olacaktı."

"İma hakkında söylediklerinde gerçekten ciddiydın." Rita kıpırdandığını fark etti ve durdu. "Konuşacak bir şey yok. Kim müsaitse onunla flört eden tipleri bilirsin. Hepsi bu."

Peggy'nin buna tahammülü yoktu. "Rita, kendi başına seksi olmadığından değil, ama beni dikkate bile almadı. Ve bu şortlar bana en son evlilik teklifimi kazandırdı."

"Evet, o konuda-"

"Eh. İyi deneme. Motosiklete geri dön dostum."

Rita aynada kendine yan gözle baktı. Sıra dışı bir şey yoktu. En azından onun için. On yılı aşkın bir süredir görünüşünü değiştirmemişti. Ağır göz kalemi, kaşlarıyla aynı hizada biten kalın kaküller. Yakından bakarsa Clarkson'ın yakışıklılığının derinlere gömülü olduğunu görebiliyordu ama kardeşleri her kategoride onu gölgede bırakıyordu. Peggy'nin şortunu giyseydi, solmuş bir tavuğa benzeyecekti. Şu anda sıska poposunu örten solmuş siyah kot pantolon Rita'nın favorisiydi çünkü bir keresinde Megadeth bileti kapma umuduyla iki gün boyunca kaldırımda kamp kurmuştu. Cebinde, on birinci saatte canı sıkılıp tükenmez kalemle tünel açtığı küçük bir delik vardı.

Dünyanın hamster yiyicilerini kendine çekiyordu. Yumuşak, çekici değil,

mavi gözlü, büyükannesiyile öğle yemeği yiyen bir tipti. Kadınlarını minnettar seven erkeklerden biri miydi? Kâküllerini saklanma yeri olarak kullanan yalnız bir kızın böylesine yakışıklı birinden gördüğü ilgi karşısında şaşkına mı dönmüştü? Rita bu olasılık karşısında incinmenin yapışkanlığını hissettiğinde şaşırdı. Birlikte geçirdikleri yirmi dakikadan sonra onu incitmeye nasıl cüret etmişti?

Jasper'ın görünüşü hakkında ne düşündüğünü merak ettiği için kendine kızan Rita bakışlarını aynadan ayırdı. "Liquor Hole adında bir barı var." Bu haber kız kardeşinin sadece kıkırdamasına neden olunca Rita başını salladı. "Bak, araba sabah tamir edilecek. Boktan bir pizza sipariş edelim ve dizüstü bilgisayarında *Altın Kızlar* izleyelim."

Peggy'nin gözleri, çocukken sahip oldukları tek ortak eğlenceden bahsedilince irileşti. İkisi de su çiçeği hastalığına yakalanıp aynı odada karantinaya alındıklarında keşfettikleri bir şeydi bu. İlk başlarda bu zorunlu yakınlıktan rahatsız olmuşlardı ama üçüncü bölümden sonra kendilerini kaptırmışlardı. "Hâlâ izliyor musun?"

"Rose bir süre liderlik yaptı ama Dorothy tekrar favorim oldu."

"Ben hâlâ bir Blanche kızıyım." Peggy'nin heyecanı kayboldu ve inledi. "Hayır. Yolculukta *Altın Kızlar*'ı izlemek için bol bol vaktimiz olacak. Bu gece Liquor Hole'a gidiyoruz."

Rita bir kahkaha attı. "Sen sarhoşsun. Böyle bir şey olmayacak."

"Tamamen gerçekleşiyor." Peggy bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Jasper'ın sürungen bir köpek olmadığından emin olana kadar senin kanat kadının olacağım, sonra da seni yol ganimetle baş başa bırakacağım."

"Yol ganimeti mi?"

Peggy abartılı bir sabırla, "Yolda takılmak," diye açıkladı. "Aaron'ı -ve kendimi- tanıdığım kadarıyla bu, New York'a varmadan önce bir Clarkson tarafından gerçekleştirilen son ilişki olmayacak. Sen ilk olduğun için kendinle gurur duymalısın."

"Tezahürat yapmadığım için beni affedin." Rita sade, uzun kollu tişörtünü çekti. Peggy'den ödünç bir şeyler isteme dürtüsü güçlüydü, ama buna şiddetle direndi. Bira içmek için dışarı çıkmak ve *muhtemelen bir* erkekle karşılaşmak başka bir şeydi; güvenliğin kara bölgesinin dışında giyinmek bambaşka bir şeydi. *Yolda ganimet bulma* şansına bile izin vermiyordu. Kıyafetlerini çıkarıp bir yabancıyla terlemek *başka* insanların yaptığı bir şeydi. Tek gecelik ilişki arayanları yargıladığından değil ama gündelik seksi hiç anlamamıştı. Rita'ya göre çıplak olmak en savunmasız haldi, sıradan bir şey değildi.

Ne yazık ki, Peggy'nin kanat teklifini reddetmek istese de

Jasper'ın nefesinin ağzına değdiğini, göbeğine değen ereksiyonunun dış hatlarını hâlâ hissedebiliyordu. O anda kendine bunun kemer tokası olduğunu söylemişti ama hayır. Bir sebepten ötürü *onu* arzulamıştı. İçindeki keşfedilmemiş bir parça bu arzuyu bir kez daha yakından görmek istiyordu. Yağlı garajın dışında karşılaştığı yerçekimini hissetmek, dünyanın Jasper'a doğru körlemesine tökezlemesine neden olacak şekilde eğildiğini deneyimlemek.

Her şey çok hızlıydı. Bir şeyler ters giderse ya da onun yerine başka biri dikkatini çekerse, kendine olan saygısı için çok riskliydi. Ama San Diego'dan ayrılmasının bir nedeni vardı. Bu onun yeni başlangıcıydı. Kendini rastgele bir ilişkinin ortaya çıkabileceği bir duruma sokarak bu yeni başlangıca resmen başlamak aptalcaydı - umuduna izin verdiğinden değil - ama belki de sadece *gitme ve müsait olma* eylemi şimdilik yeterliydi.

Rita dudaklarını büzerek Peggy'ye baktı. "Bir içki."

Yedinci Bölüm

O gecelerden biri olmalıydı, değil mi?

Birkaç haftada bir, Liquor Hole müdavimleri her zamankinden daha kabadayı olma eğilimindeydi. Her zamanki limitlerinden bir kadeh fazla viski içerler, anneleri izliyor olsa yapacaklarından daha müstehcen dans ederlerdi. Bu cadı akşamlarından birinin ne zaman geleceğini açıklamak ya da tahmin etmek mümkün değildi. Jasper bir takvim bile çıkarmış ve ayın döngüsüyle olayları eşleştirmeye çalışmıştı ama hiç şansları yoktu. Bunun bir tür çete zihniyetinden kaynaklandığını düşünüyordu. Düzenli olarak yaramazlık yapan biri, arkadaşlarına da aynı şeyi yapmaları için bahane veriyordu. Bu çirkin döngü genellikle ya yumruklar atılana ya da barda öpüşme seansları kontrolden çıkıp barmen çiftlere soda tabancasıyla su sıkmak zorunda kalana kadar devam ediyordu.

Sonunda bir kadına ilgi duymaya başladığı ve onun her an girişten içeri girmesini beklediği bu gece dolunayın yaklaşıyor olması hayattaki şansı değil miydi? Kahretsin, bu bir abartıydı. Hiçbir şey beklemiyordu. Göğsündeki o düpedüz erkeksi olmayan gerginlik *umuttu*, *açık ve basit*. Kızın girişten içeri girmesini *umuyordu*. Aksi takdirde onu bulmak için motel odalarının kapılarını çalmak zorunda kalacaktı ve bu da garip olacaktı, özellikle de önce Rita'nın kardeşlerini bulursa. Liquor Hole'u iki barmeninin eline bırakmanın - birinin komaya girmesine bir kadeh kaldığından şüpheleniyordu- akıllıca olmayacağından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Eğer tanrılar ona gülümsüyorsa, Rita ortaya çıkacaktır. O zaman onu suşi yemeye götürmesine izin verirdi. Jasper bu olasılığın Haziran ayında kapalı bir yerde kar fırtınası olması kadar olası olduğunu seziyordu ama cephaneliğindeki tek silah iyimserlikti, o yüzden onu kullanacaktı. Cadı geceleri Hurley'nin kadın nüfusunu biraz tedirgin etme eğilimindeyken bu kolay değildi. İki yıl öncesine kadar, kişisel uyandırma çağrısı dört alarmlı bir yangın gibi çaldığında, Hurley'de iyi bir sevişme için başvurulacak adam olurdu. Şimdi reddettiğine göre? Onu tekrar yatağa atmak, geçmişteki aşk dolu fetihlerinden bazıları için bir meydan okuma haline gelmişti. Böyle gecelerde kendini küçük arka ofise kilitliyor, sadece bira doldurmak ya da anlaşmazlıkları çözmek için dışarı çıkıyordu.

Rita gerçekten ortaya çıkarsa, onu ofisten ve kendi kendine dayattığı bekârlıktan *çıkarmaya* çalışan yerel kadınlar, Rita'ya ilgi göstermesini sadece daha fazla çaba göstermesi için bir meydan okuma olarak görecektlerdi.

Ne ekersen onu biçersin sözü hiç bu geceki kadar doğru olmamıştı.

Eğer Rita gelirse. Ve bu çok büyük bir ihtimaldi.

Belki de Rita'nın onu Hurley'nin orgazm makinesinden *başka bir şey* olarak görmesine duyduğu bu derin ihtiyaç işe yaramıyordu. Belki de o öğleden sonra onu sadece *öpmeliydi*. Tereddüt hiçbir zaman genetik yapısının bir parçası olmamıştı ama onun iri, temkinli, altın sarısı gözleri, elindeki tüm oyun artıklarını gülünç bir saçmalık gibi göstermişti. En azından bu öğleden sonra ağzının bir santim daha açılmasına izin verirse onun tadının nasıl olduğunu öğrenecekti. Belki de kürek kemikleri arasında, onun gerçekten de kendisi öğrenmeden şehri terk edip etmeyeceğini merak etmekten kaynaklanan bitmek bilmez bir kaşıntı olmayacaktı. Gerçek şuydu ki, şehri terk *edecekti*. Muhtemelen yarın. Bu da kemiklerindeki tedirginliği azaltmıyordu. Banliyösü günbatımında kaybolmadan önce onu görmemenin kaçırılmış bir fırsat olacağını düşündüren bir huzursuzluk.

Jasper bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Nate, bana bir bira getir misin?" "Evet, patron."

Nate buzluktan bir Budweiser çıkardı, kapağını açtı ve bardan aşağı, Jasper'ın bekleyen eline doğru kaydırıldı. "Buradaki havayı hissediyor musun, Nate? Gerçekten yakın hissediyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

Jasper tiksinti dolu bir ses çıkardı ve buz gibi soğuk birasını çekti. "Evet, sanmıyorum." Rita'nın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışını izlemek için gizli bir görüş noktası bulup bulamayacağını merak eden Jasper döndü ve barı inceledi. Eleanor Nesbit çoktan *o* dansı yapmaya başlamıştı. Hani şu kollarını kaldırıp gözlerini sımsıkı kapattığı ve kalçalarını hayali bir kulplu atın üzerinde yere vurduğu dansı. Eleanor için tempo ya da ritim gibi şeylerin hiçbir önemi yoktu; sadece o meşhur hareketi yapmaya devam ediyordu. Bu arada arkadaşı Gina sürekli hareket değiştiriyordu. Her dört saniyede bir yeni bir hareket deniyor, tek bir harekete bağlı kalmıyordu. Çok iyi bir çift olmuşlardı.

"Hey, Jasper Ellis." Gina onun adını çoğu insanın *vişneli turta* dediği gibi söyledi. "Bize katılmayı düşünüyorsun. Bunu söyleyebilirim."

Eleanor ona göz kırparak aynı dansa geri döndü. Jasper onun tekniğe olan sadakatine hayranlık duymak zorundaydı ama bu, toplayabildiği kadar hayranlıktı. İkisi de kendi yaşına yakın, çekici kadınlardı ve onunla o abartılı vişneli turta tavrıyla konuştuklarında içinde boşluktan başka bir şey hissetmiyordu. Bira şişesini dudaklarına götüren Jasper dans pistine döndü-

Tam da Rita'nın bara girdiği sırada. Yanında serin bir esinti ve aynı zamanda heyecan veren rahatlatıcı bir enerji getirmişti. Kız kardeşi de yanındaydı ve Jasper bunun için minnettardı. Hurley yeterince güvendeydi ama onun karanlıkta tek başına Liquor Hole'a yürümesi fikri hoşuna gitmemişti.

Rita öğleden sonra olduğu gibi görünüyordu, giyinip kuşanmamıştı. -Tanrı'ya şükür. Yine de tüm o makyajdan kurtulmuştu ve Jasper onun boyasız yüzünü seviyordu. Dudaklarındaki tek lekenin taze çileklerden kaynaklandığı Cumartesi sabahlarını çağrıştırıyordu. Kıyafetleri sade olabilirdi ama Jasper'ın kışının alaycı kıvrımlarını görebileceği kadar vücuda oturuyorlardı. Rita'nınki gibi bir kalça tam da böyle bir şeydi. Bir alay. "Sakin *deneme, sikik herif*" derdi. Ama aynı zamanda, parmak delikleriyle tamamlanmış uzun kollu gömleği, ona yağmur çatıya yağarken oturma odasının zemininde uzun süre uzanmayı düşündürdü. Gömlek kafasının üzerinden kaydığında saçları dağılacaktı ama bugün cumartesi olduğu için umurlarında olmayacaktı.

Bu biranın içinde ne var?

Jasper zoraki düşüncelerini toparlayıp bardan Rita'ya doğru döndü ve son anda gülümsemeyi hatırladı. Garipti, çünkü gülümsemek onun için doğal bir şeydi. Kasabada kimsenin onunla bağdaştıracığı bir tanım değildi ama Rita onu yüzeye çıkarıyor gibiydi. Oturacakları yere yaklaştıkça Rita daha da endişeli görünüyordu. Sanki onunla konuşma fikri bile onu derisinden fırlatacaktı gibi. Merhaba yerine ona söz verdiği öpücüğü kondurması söz konusu bile değildi, çünkü bir şey ona durmayacağını söylüyordu ve işleri yavaş ve istikrarlı tutmaya kararlıydı. Neyse ki yavaş ve istikrarlı olmak Rita'nın da ihtiyacı olan şey gibi görünüyordu.

"Ben de senden şüphe ediyordum." Jasper Nate'le göz göze geldi ve kadınlara doğru başını salladı. "Onlara benden bir içki ısmarla, Nate. Bu gece bir vantilatör kayışının yasını tutuyorlar, ruhu şad olsun."

İçki siparişlerini verdiler. Kız kardeş için bir elmalı martini. Rita'ya bir bardak IPA. Muhteşem, keskin zekalı ve bira konusunda iyi bir zevke sahip. Tanrı merhamet etsin.

Jasper sert bir Rita'nın yanında bara yaslandı ama kız kardeşinin elini sıkmak için uzandı. "Bugün doğru dürüst tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Jasper."

"Peggy." Gülümsemesi sıcak ve hafif baş döndürücüydü, bakışları Rita ile onun arasında gidip geliyordu. Bu Rita'nın onun hakkında konuştuğu anlamına mı geliyordu? Peggy tabureden zıplamadan önce cevabı Peggy'den ustalıkla almaya fırsat bulamadı. "Burada bir müzik kutusu var mı?"

"Kesinlikle biliyorum. Lütfen Van Halen'dan uzak durun." Dans pistinin dolduğunu, çiftlerin birbirlerine yaklaştığını fark etti. "Onları heyecanlandırıyor."

"Tamamdır."

Bir anda Rita'yla baş başa kaldı. Belki de gökler sonunda

ona gülümsüyordu. Şimdi bir de onun kendisine *bakmasını sağlayabilseydi*. Kız daha çok Nate'in bardağın üzerine koyduğu bira bardağındaki buğuyla ilgileniyor gibiydi. Kızın işaret parmağının hareketleriyle büyülenmeden önce Jasper kendine geldi. "Kız kardeşinle benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

O gözlerin bir anlık parıltısı midesinin sıkışmasına neden oldu. "Bu biraz kaçınılmazdı." "Nasıl yani?"

Birasını o kadar uzun süre yudumladı ki, adam birayı bitirebileceğini düşündü. "O ankesörlü telefon pek bir şey saklamıyordu. Seni gördüler..."

"Bizi gördüler."

"Peki. Ama sen-"

"Başlattım. Söyleyeceğin şey bu muydu?" Jasper yüzündeki sırıtışı engelleyemeyerek daha da yaklaştı. "Bu kitaptaki en eski bahane ama kullanmana izin vereceğim. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü ben de bitirmek istiyorum." *Sadece öpücük. Sağlıklı bir etkileşimi idare edebilirsin, dostum.* "Ve balla daha çok arı yakalarsın."

Bacakları onu gösterene kadar döndü ve başının üzerinde İLERLEME yazan yanıp sönen bir tabela da yanmış olabilirdi. "Bu senaryodaki arı ben miyim?"

"Kesinlikle öylesin." Yavaşça başparmağını dizinin üzerinde gezdirdi. "Ve sanırım tahrik edildiğinde acıtırısın."

Rita titrek bir kahkaha atarak nefesini verdi. "Vay canına. Bu işte çok iyisin."

Aynada pratik yapıyor musun?"

Kadının sorusundan önce de kendisine kızgınlık duymaya başlamıştı, ama bu soru onu iyice kendine getirdi. Eski kalıplarına ve alışkanlıklarına geri dönmesi tam on saniyesini almıştı. Gömdüğünü sandığı davranışları, Rita'ya duyduğu muazzam çekim onları yeniden ortaya çıkarmıştı. Jasper yana doğru eğildi ve dirseğini bara dayayarak kendini destekledi. "Kahretsin, konuşmaya baştan başlayabilir miyiz? Dışarı çıkmak zorunda falan değilsin. Ama sana Peggy ile benim hakkımda konuşup konuşmadığını sorduğumu farz et."

Kadın hiç tereddüt etmeden önceki cevabını tekrarlayınca, adamın onu öpme arzusu bir anda aya fırladı. "Bu biraz kaçınılmazdı."

"Sizi bu duruma soktuğum için özür dilerim"

hanımefendi." Ağzının kenarı çekildi. "Hayır, değilsiniz." "Hayır, sanırım değilim."

Rita güldü. Hayatın bir geri sarma düğmesi olsaydı, çocukken büyükannesinin *General Hospital*'ın banttan yayınlanan bölümlerini izlerken aşk sahnelerinde yaptığı gibi tekrar tekrar basardı. Ta ki yakalanana kadar.

ve bir hafta bulaşıkçılık cezasına çarptırıldı. Rita gözleriyle güldü. Omuzları titrediği için gözleri biraz cam gibi olmuştu ama asıl ses, parmak uçları gibi teninin üzerinden süzülüp onu farkındalıkla dolduran şeydi. Dumanlı bir caz kulübünde koparılan bir bas teli gibi alçak ve samimiydi. Ses kaybolur kaybolmaz geri gelmesini istedi. Karnında titreştiğini duymak istedi. *Sakin ol, dostum.*

"Yani." Elindeki birayı barın üzerine bıraktı. "Hurley sizi yakalamadan önce o büyük, paslı Suburban'la nereye gidiyordunuz?"

Boklu botları taburenin ahşap basamaklarına çarparak ileri geri sallanmaya başladığında dalgın görünüyordu. "Yılbaşı gününe kadar Coney Island'da olmamız gerekiyor. Böylece Atlantik Okyanusu'na atlayabiliriz."

"Neden-ne?" Yanındaki tabureye çöktü, içkisi barda unutulmuştu. "Bu beklemediğim şeyler listesinde oldukça üst sıralarda."

"O duyguyu bilirim." Bir süre geçti. "Bu annemizin son arzusuymuştu."

"Özür dilerim."

Başını salladı, sanki birinin tüm dikkatini üzerinde toplamaktan rahatsız olmuş gibi saçlarını sarsak hareketlerle geriye doğru taradı. Daha önce *akıl almaz* kelimesini kullanmak için hiç nedeni olmamıştı ama onun özgüven eksikliğini ancak bu şekilde tanımlayabilirdi. Uygunsuz ismine rağmen, Likör Deliği onun hayatının işiydi ve şu anda Rita için değersiz bir fondan başka bir şey değildi. Ve Tanrım, saldırgan bir el falcısı gibi Rita'nın ellerine bakıyordu. "Çoğu anne çocuklarının yüzen buzdan heykellere dönüşmesini istemez. Onun nedeni neydi?"

"Güzel soru." Gözlerinde bir hüznün kırpıntısı belirdi ve Jasper konuyu kapatmayı diledi. Seks hakkında konuşmaktan kaçındığında böyle oluyordu. Ölen anne babasına doğru tökezlemişti. Ama yine de üzgün değildi. Azıcık bile. Her şeyi bilmek istiyordu. "Sanırım... bunu bir tür sembolik bağ kurma deneyi olarak kastetti. Ama bilemiyorum. Biz bir tür bağlanamıyoruz."

"Bu öğleden sonra neredeyse bir arbedeyi böldüğüm hissine kapıldım."

"Aaron suflemin iyi olduğunu söyledi." Başını salladığında koyu renk saçlarından bir tutam dudaklarına takıldı. Onu çekip almamak için dürtülerini yüzde yüz kontrol etmesi gerekti ama yine de ondan önce davrandı. "Şimdi aptalca geliyor."

"Hayır." Jasper yemek baharatlarının kokusunu almak için eğilmekten kendini alamadı. "Sırf hafta içi vaiz gibi giyindiği için bile bunu hak etmişti."

Yine o sessiz, dumanlı kahkahalardan biri. "Sanırım politikacı ile vaiz arasında ince bir çizgi var."

"Politikacı mı?" Jasper ürperdi, sonra Rita'nın kardeşinin otoyolda kafasına indirdiği tehdidi hatırladı. "Yine de ondan hoşlanmadan edemiyorum."

seni bir yabancidan korumak istiyor. Senin için endişeleniyorsa o kadar da kötü biri olamaz."

"Endişelenmek abartılı olabilir," dedi Rita.

Kadının altın sarısı bakışları adamın ağzını aydınlattığında, Jasper hiç düşünmeden onun kişisel alanına girdiğini fark etti. Kadının dizlerinden biri kalçasını örten kot pantolona değdi ve Tanrı yardımcısı olsun, eğer bar boş olsaydı Jasper daha İsa'yı çağırmadan kadın kalçalarının arasına girmiş olurdu. Yıllardır karşı cinse karşı geçici bir takdirden fazlasını hissetmemiş biri için, libidosu bu gece kesinlikle yakalamaya çalışıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Yalan. Yalan söylemek zorundaydı. *Seni soymak ve bu koltukta becermek istiyorum ama bir centilmen olmaya çalışıyorum,* kabul edilebilir bir cümle değildi. Sadece onun yakınlığından ürkmüş gibi görünürken fazla agresifti. Ama kız gidiyordu, yarın kasabadan ayrılıyordu ve Jasper bu konuda hiçbir şey bilmezken yavaş oyun seçeneği onun için iddialıydı. Bu yüzden gerçeği söyleyecek ama pantolonunun içindeki o çok kirli gerçeği dışarıda bırakacaktı. "Düşünüyordum da, bir kasaba ötede arıza yapsaydın çok yazık olurdu." Sesi çakıltaşı gibiydi, o da temizledi. "Utançtan da öte. Gerçeği bilmek istiyorsan, bunu düşünmekte zorlanıyorum."

Uzun dakikalar boyunca gürültülü barda tek bir ses bile duymadı. Ne müzik, ne çıtırdayan buzlar ne de şamatalı kahkahalar. Ve her nasılsa, onun da gürültüyü duymadığını biliyordu. Yüzündeki şaşkın ifadede bunu anlıyordu. Onun saçmaladığını söylemesini ya da şaka yapmasını bekliyordu ama yapmadı. Bunun yerine onu şok etti.

"Sanırım o öpücüğü şimdi alacağım."

Sekizinci Bölüm

Kutsal fındıklı cannoli.

Rita kelimelerin ağzından çıkmasını engellemek için eliyle ağzına vuracaktı ama kelimeler çoktan çıkmıştı. Onları söylemişti ve sonsuza kadar yaltaklanma bankasında ölümsüzleşeceklerdi, uygunsuz anlarda tekrar ortaya çıkıp onu utandıracaklardı. Sitcom'lar dışında var olan normal kadınlar da *bu öpücüğü şimdi alacağım* gibi şeyler söyler miydi? Cevap: Hayır, demezlerdi. Başka bir şey yaparlardı. Değil mi? *Flört edip* erkeği yaklaştırdılar, ta ki o hamleyi yapana kadar, değil mi?

Ama Jasper yine de yaklaşıyordu. Aslında yaklaşmak az bile sayılırdı. Adamın kalçaları taburenin üzerinde kızın kalçalarını birbirinden ayırıyordu, adamın dikkati kızın ağzına öylesine odaklanmıştı ki kız onun konsantrasyonunu bozmamak için nefesini tuttu. Adam da en az onun kadar hormonlarıyla boğuşuyor gibiydi ama bunun ne anlamı vardı ki? İkisi de aşağı yukarı aynı yaşıydı, yani bu onların ilk rodeosu değildi, her ne kadar gerçekten, dürüst olmak gerekirse, bu bir açılış boğa binişi gibi hissettirse de.

Bir boğadan daha sert bir sürüş olurdu.

Bu sözü yüksek sesle fısıldamış da olabilirdi çünkü bu söz onu bir aura gibi sarmıştı. Jasper gibi adamların internetteki müstehcen memlere ayrılması gerekirdi ama o buradaydı. Kendi özel, hareketli GIF'i. Sadece üç saniye sonra başa dönmüyordu. Hayır, sanki bir kez öpmeye başladıktan sonra onu öpmeyi asla bırakmayacakmış gibi devam ediyordu. Sanki o ağızla öpüşmekten çok daha fazlasını yapabilirmiş gibi.

Ama durdu. Sadece bir nefes ötede durdu, mavi gözleri onu öldürmek için kalktı. "Orada otururken harikasin, Rita. Ve seni o koltukta kıvranırken görebiliyorum. Tanrı biliyor ki ben yapabiliyorum." Alçak sesle homurdanması bir hayal kırıklığıydı. "Ama bir yere gidip biraz konuşmamızın sakıncası var mı? Birbirimizi öpmeden önce?"

Kafa karışıklığı ve kaos kan dolaşımında dalgalanıyordu. *Konuşmak mı istemişti?* Vücudunu ılık yağa batırılmış gibi hissetmemesi gerekiyordu ama midesinin kötü bir şekilde dibe vurduğu da su götürmezdi. Erkekler söz konusu olduğunda kadın sezgisi diye bir şey duymuştu ama daha önce hiç duymamıştı.

yaşadı. Jasper kesinlikle konuşmaktan fazlasını yapmak istiyordu ama kendini tutuyor gibiydi. Neden?

Arkalarında bir ses korosu Jasper'ın adını haykırdı ve o da irkildi. Ve bu irkilme Rita'nın arkasını dönmesini engelledi. Jasper'ın bakışları da Rita'nın kilerden ayrılmıyor, onun yerine ciddiyet kazanıyordu.

Rita konuşma teklifi karşısında tereddüt ettiğinde yüz ifadesinde hayal kırıklığına benzer bir şey belirdi ve Rita'nın gözlerinin önünde tasmaının bir kısmı çözüldü. "Benimle gel, Rita. Kimsenin izlemediği bir yerde seninle olmak istiyorum." Dilinin ucu Rita'nın alt dudağına değdi ve beyni neredeyse köreldi. Eğer yankılanan iniltisi bir gösterge ise, o da aynı şekilde etkilenmişti. Ama bu imkânsızdı, değil mi? Öptüğü oydu. Rita Clarkson. Ailenin başarısız çocuğu, kariyeri otuz saniyelik bir YouTube klibinde özetlenmişti. Övünecek romantik bir beklentisi yoktu.

"Seninle nereye geleyim?" diye nefes aldı.

"Sadece ofisime." Belli ki sorusunu *aceleyle evet* anlamında yorumlamıştı, büyük, nasırlı eli küçük elinin etrafına dolandı. "Söz veriyorum, seni orada kimsenin benden faydalandığını düşünmesine neden olacak kadar uzun tutmayacağım." Göz kırpışı mizah duygusuyla yoğrulmuş çiğ bir seksti. "Ve seni tek parça halinde geri getirmek için elimden geleni yapacağım."

Rita şaşkınlık içinde Jasper'ın kendisini koltuğundan çekiştirmesine izin verdi. Etrafında toplanan erkek kalabalığının arasında kendisine coşkulu bir başparmak işareti yapan Peggy ile göz teması kuracak kadar akıly vardı. Bar müşterilerinin arasından çekiştirilirken, Rita'nın dikkati dans pistine takıldı. Ve Jasper sayesinde nadiren hissettiği cinsel özgüven bir anda dibe vurdu. *Seksi* kadınlar, mini etekli kadınlar, Jasper'ın onu kalabalığın arasından çekip çıkarmasını izlerken ellerinin arkasından fısıldaşıyorlardı. Liseye geri dönüş gibiydi. Aşçılık okuluna. Günlük hayata. Bu yere, bu karizmatik adama ait değildi. *Tanrım*. Yerel tatlardan sıkılmış ve yabancı bir şeyler mi istemişti?

Ayakları testere tozuyla kaplı zemine gömüldü ama Jasper yüzünde belirgin bir endişeyle döndüğünde kelimeler ağzından çıkmayı reddetti. Kendini sudan çıkmış balık gibi hissettiğini yüksek sesle itiraf edemiyordu. Onun kendisinden ne istediğini ya da ne beklediğini anlamadığını. Bu onu zaten hissettiğinden iki kat daha acınası hale getirirdi.

Sıcak eller yüzünün iki yanını kavrayıp yukarı kaldırdı. Jasper'ın elleri, onu içine düştüğü kayalık uçurumdan dışarı sürüklüyordu. "Yüce Tanrım. Birine bir gün içinde hiç bu kadar çok kez ne düşündüğünü sormak zorunda kalmamıştım."

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Soru adeta ağzından çıkmıştı ama Jasper irkilmedi bile. "Eğer düşüncelerini bilmiyorsam, onların içine nasıl girebilirim?"

Onun büyüüne tekrar kapılıyordu. Ama sisin çöktüğüne dair tüm farkındalığı bile onu geri çekmeye ya da yıkıma giden yoldaki uyarı işaretlerine kulak vermeye itemedi. "Oradasın," diye mırıldandı. "Bu seni kovmak istemediğim anlamına gelmiyor."

"İstediğim zaman inatçı olabilirim. Sen sadece bekle ve gör," diye karşılık verdi, hiç istifini bozmadan. "Birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için ofisime geliyor musun? Yoksa taşınmak mı istersin?"

Beni taşı. "Deneme bile."

Cevap gülümsemesi muhtemelen Hurley'nin iç çamaşırlarını Kaliforniya'ya kadar düşürdü. "Daha sonra, dizlerinin bağı çözüldüğünde tekrar sorarım."

Birleştirdikleri ellerine baktı, adamın sıkı tutuşunu ilk kez fark etti, muhtemelen kaçmaya hazır olduğu için. Parmak eklemleri bembeyazdı, kırılmaz tutuşu rahat tavrıyla çelişiyordu. "Bakalım onları zayıflatabilecek misin?"

"Umarım şansım olur," diye mırıldandı Jasper ve bir kez daha dönerek onu kalabalığın arasına doğru yönlendirdi. Daha beş adım atmışlardı ki dans eden iki mini etekli yollarına çıktı. Bir konserin sonunda ışıkların yandığı ve atmosferin yok olduğu o an gibiydi. Bir an karanlık, büyü bir yerdesinizdir ve notalar havayı boyamaktadır, ya sonra? Yabancıların olduğu ve ayakkabılarınıza bira dökülmüş terli bir odadasınız. Jasper kadınların gelişiyile gözle görülür bir şekilde söndü. Ve bu tepki Rita'nın midesini simit gibi büktü.

"*Jas-per*. Nereye gidiyorsun?"

"İzninle, lütfen, Gina," diye karşılık verdi, sesi yorgun çıkıyordu. "Rita'ya arkadaki yeni restoran eklentisini gösteriyordum."

"Doğru ya, *ekleme*." İki Numaralı Mini Etek arkadaşına dirsek attı. "Biliyorsun, burayı temizlemeye çalışabilirsin ama her zaman kirli kalacak. Tıpkı senin gibi, öyle değil mi?"

"Mmmhmm. Bu küçük *tur* bittiğinde bizi bulmaya gel," dedi Bir Numaralı Mini Etek, *tur* kelimesinin etrafına tırnak işareti koyarak. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, hâlâ ikimize yetecek kadar enerjin var."

Yeniden hareket etmeye başladılar -hızla- ama Rita'nın ayakları kum torbasına dönüşmüştü. Elini Jasper'ın elinden çekmek istedi ama barın ortasında bir zavallı gibi dikilmek istemediğinden Jasper'ın arkasından koşmaya başladı. Aldığı birkaç yudum bira midesindeki bilyeler gibi yuvarlanıp birbirine çarpıyordu. Kendisine görünmezmiş gibi davranılmasına alışkındı, ama flört etmek için üzücü bir girişimde bulunduğu bir adamın önünde değil. O kadınlar ona yan gözle bile bakmamışlardı, bu onun tarafından ne kadar tehdit edilmediklerini gösteriyordu. O sadece gitmek istiyordu.

motele dönüp, yorganın altına girip, yavaş yavaş öleceğim.

"Bırak beni."

"Yapamam."

"*Yapabilirsin.*" İleride ofis kapısı olduğunu tahmin ettiği şeyi görünce kendini kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Bir an sonra kapı kapalıyken ofisin içindeydiler. Müziğin sesi boğuklaşırken, odada ağır nefes alış verişleri ön plana çıktı. Kadın adamın ışığı açmasını bekledi ama adam açmadı, sadece önünde volta attı, sinirli profili pencerenin hemen dışındaki sokak lambasıyla aydınlandı. "Geri dönmem gerek-"

"Bu gece buraya neden geldin?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Sen istedin."

Volta atmayı bıraktı, sert vücudunun hatlarından sinirlendiği belli oluyordu. "Rita, seni bir günden az süredir tanıyorum ve birileri *istedi* diye bir şeyler yapmayacağını biliyorum."

Peki, tamam. Peki ne duymak istiyordu? Onu büyülediği için mi gelmişti? Kendi iradesi dışında etkilendiği için mi? Barda Mini Etek Bir ve İki'yle yaşadığı o sahneden sonra kendini bir oyma bıçağıyla çizip dörde bölmeyi tercih ederdi. "Beni kız kardeşim zorladı."

"Yine yanlış."

Rita dişlerini birbirine geçirdi. İçinde bir isyan başladı, gittikçe şiddetleniyordu. Gerçeği öğrenmek istiyordu, değil mi? Kızın umurunda mıydı? Zaten aşağılanmıştı ve yarın sabah bu ıssız kasabadan ayrılacaklar ve bir daha arkalarına bakmayacaklardı. Gizli motivasyonunu ortaya çıkarmak utanç verici olabilirdi ama daha kötülerini de atlatmıştı. İnternet şöhreti. Restoranı yanmıştı. Genel olarak hayat.

Aslında, ya bu mantık çizgisinde bir adım daha ileri giderse? Bu adam onu istiyordu, ister yeni bir şeylere duyduğu basit bir özlem, ister gerçek bir ilgi olsun. Kaybedecek neyi vardı ki? En azından iyi hissedecekti. En azından son zamanlarda peşini bırakmayan başarısızlık ve kendine acıma duygusundan başka bir şey hissedecekti.

Rita nefesini içine çekti. "Buraya beni becermen için geldim."

Dokuzuncu Bölüm

İşte oradaydı.

Dürüst olmak gerekirse -gerçi dürüstlük ne demekti ki? Rita'ya neden geldiğini sorduğunda, bu cevabı almak için yalvarıyordu. Seks için gelmişti. Tabii ki seks için gelmişti. Onu buraya neyin çektiğini düşünüyordu? Dinamik kişiliği mi? Çok etkileyici kariyeri mi? Belki de iyi bir insan olma planından vazgeçip Pazar gazetesine ilan vermeliydi.

Liquor Hole'a gelin. Salı günü 10 sentlik kanat gecesi. Hesapsız sahibiyle anlamsız seks yapma şansını kaçırma.

Rita'nın daha fazlasını görmesi için bir şans *olabilirdi*. Öpüşmekle yetineceklerine dair kendi kendine yemin etmişti. Daha önce garajın dışında verdiği sözü yerine getirecek kadar. Diğer tüm düşünceleri "*Tadı nasıl?*" olmayacaktı. ...*Tadı neye benziyor. ...Tanrım, ağzı nasıl bir his veriyor?* Sonra geçmişe ortaya çıktı ve onu bir kez daha kışından ısırdı, açıkça onun hakkında zaten sahip olduğu şüpheler otuz saniye içinde doğrulandı.

Peki,

tamam.

Tamam.

Kader böyle oynamak istiyorsa, *buyursun* oynasın. Sağduyusu kafasının arkasında dolaşıp ona bir sonraki hamlesinin hata olduğunu söylüyor olabilirdi ama uyarıya kulak veremeyecek kadar kızgındı. Ve evet, utanıyordu. Aslında muhtemelen kızgın olduğundan daha da fazla. Yine de uzun zamandır utanıyordu ve şu anda bunu engellemek çok iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Buraya beni becermen için geldim.

Rita'nın şu anda dünyanın onu yutması için çaresiz görünmesi, yanaklarında alevler açması önemli değildi. Sözler söylenmiş, niyetler açıkça ortaya konmuştu. "Jasper, yapmamalıydım-"

"Bu *yüzden* geldin, değil mi?" Bir kadınla edepsizce konuşmak tıpkı bisiklete binmek gibiydi. Jasper bir elini sakallı çenesine götürdü ve Rita'yı baştan aşağı bir kez daha süzdü, kalçalarının onun dikkati altında esnemesini izledi. Aleti, külotunun içinde sertleşerek bu manzaradan gurur duydu. *Doğru, güzelim. Sığacağım*

Kimin öne geçtiğini gösterecek kadar güçlü bir şekilde.

"Duvara karşı duran bir kızsın, değil mi?"

"Bütün kızlar duvara karşı duran kızlardır," diye fısıldadı, sonra konuştuğu için kendine şaşırmış gibi baktı. "Sanırım."

Bir şeyleri kırması gerektiğinde gülmek istemesine neden olduğu için ona lanet olsun. "Beni orada yakaladın. Bunun neden olduğunu sanıyorsun?"

Jasper bir elini başının üzerine koymuş, diğer eliyle siyah kotunun bel bandını göbek deliğinin üzerinde ileri geri gezdiriyordu. Daha yavaş. Daha yavaş. "Um..." Karnı onun dokunuşuyla çukurlaştı ve ürpererek geri çekildi. "Gidecek hiçbir yer yok mu?"

"Bu doğru. Gidecek hiçbir yerin yok. Gidecek." Adam kızın pantolonunun düğmesini açtı. "Belki her kız duvara yaslanmaktan hoşlanır. Ama her erkek onu sikişmek için yeterince uzun süre orada tutamaz. Benim kitabımda ancak bir erkek kadının işini bitirdiğinde sevişme olur." Alt dudağını dişlerinin arasından emdi. "Bu yüzden buradasın, değil mi? İyi, bacak titreten bir finiş ihtiyacın var ve bu işi benim yapabileceğime karar verdin."

Kız cevap vermek için ağzını açtı ama Jasper bir elini kot pantolonunun içine sokup amını kabaca avuçlayarak kızın cevabını ortadan kaldırdı. Jasper başının üstündeki boşluğa doğru inledi. *Sikeyim evet. Kıza tam oturacaktı.* Rita neredeyse yere yığılacaktı, boğazından gelen bir hıçkırık göğsünde bir ağrıya neden oldu. Güzel yüz hatlarında ne bir saklanma ne de bir yapmacıklık vardı. Sadece acı. *İhtiyaç.* Muhteşem, nefes kesici bir ihtiyaç. Öfkesini dindirdi, onu şimdiki zamana geri getirdi. En azından neredeyse.

"Ne kadar oldu?"

Kız irkildiğinde, soruyu havlayarak sorduğunu fark etti. "Buna cevap vermeyeceğim. Bu seni ilgilendirmez."

Bırakmalıydı ama bu kadın hakkında bilgi edinme ihtiyacı, onu nasıl boşaltabileceği dışında hiçbir şeye ilgi duymamasına rağmen tatmin olmuyordu. Bu yüzden bildiği en iyi yolla bilgi edinmeye çalıştı.

Açık ağzını kulağının üzerine bastırarak, parmak eklemiyle iç çamaşırının kenarını okşadı ve sadece bir dokunuşla altından kaymasına izin verdi. "Bana söylemek istediğini biliyorsun. Ne kadar uzun sürerse, bu bacakların arasında o kadar zor çalışacağım."

"Neden bilmek istiyorsun? O kadınların yaptığı gibi bana gülebilmek için mi? Beni vergilerinize hayır kurumu gideri olarak yazabilmek için mi?" Kadının nefesi adamın dudaklarına çarptı. "Canın cehenneme. Ne düşündüğün umurumda değil."

Jasper'ın içindeki her şey ele geçirildi. İnkâr, şaşkınlık, öfke. Hepsi bir adım önde olmak için çırpınıyordu. "Dur bakalım, Rita. Hey. Sadece bir saniye bekle-"

Onu öptü. Bu o kadar beklenmedik bir hareketti ki, zihni

dudaklarının yumuşak kıvrımları dışında her şey. Orijinal aromalı ChapStick'in hafif tadı. Kulaklarının arasında yüksek sesli ve dramatik bir çarpma başladı, dilini içeri davet etmek için ağzını açtığına daha da yükseldi. Geri çekilmesi için bir neden vardı - oldukça boktan bir yanlış anlaşılmanın açıklığa kavuşturulması kesinlikle gerekliydi - ama durmanın bir yolunu bulamadı. Hele ki kız, ağzında sonsuz mutluluğun anahtarı varmışçasına onun içine düşmüşken. Hayatında ilk kez elinin bir kadının bacaklarının arasında olduğunu unutmuştu çünkü kadının ağzı önceliği almıştı. Nefesi, kokusu, iç çekme şekli. Eğer hafızasına bir keski ile kazıyabilseydi, bunu zevkle yapardı.

Adamın bu samimi dokunuşun farkına varması için parmaklarının ön kolundan aşağı inerek amını kavrayan elini örtmesi gerekti. Oh, ve lanet olası bir intikamla hatırladı. Elinin üzerine baskı uyguladı, *Daha fazla, devam et* için evrensel bir dille ağzına doğru inledi. Dilleri birbirine dolanırken, dudakları çılgınca tatlar için eğilirken, başka seçeneği yoktu. Külotunu indirdi ve orta parmağını ıslak kıvrımlarının arasından geçirdi - o kadar ıslaktı ki küfredebilmek için ağzını ayırdı.

"*Tanrım.* Bu küçük tatlının ağzını günlerce sikebilirim."

Rita inledi, bacakları adamın elinin etrafında kenetlendi. "Oh, böyle şeyler söyleyemezsin. Yoksa bu... çok çabuk biter."

Onun dürüst tepkisi, doğrudan sikinin dibine lezzetli bir zonklama gönderdi ve onu acı noktasına kadar büyüttü. O kadar şiddetliydi ki ucundan sıvı aktığını hissetti. Prezervatif. Prezervatifleri neredeydi? Güncel miydiler? Onun içine girmeli ve bedenlerinin yalvardığı zevki yaşamalıydı. *Hayır.* Rita'nın içine girememesinin bir nedeni vardı ama nedenini hatırlaması için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. *Neden?* Ağzı kendi kendine çalışırken zihni sorguluyordu. "Ne istediğimi duymak hoşuna gidiyor mu?"

"*Hayır.*" Adam onun klitorisıyla uğraşırken gözleri kapalıydı. "*Evet.*"

Bileği gevşetti, parmakları hafif daireler çizerek onu okşuyordu ama kendini gevşek ve hafiften başka her şeyde hissediyordu. Kendini, Rita'nın içinde hissettiği baskıyı hafifletebilirse cennete bedava girecek olan ölmek üzere olan bir adam gibi hissediyordu. Ateşli vücudu kaskatı kesilmişti, ihtiyacı kendisinininkini çok iyi yansıttığını bildiği bir şekilde ortadaydı. "Bacaklarının arasındaki bu minik tomurcuğa o kadar özel davranmak istiyorum ki ben odaya girdiğimde dikkat kesilsin. Dilimi o kadar iyi hatırlamasını istiyorum ki, geldiğimi gördüğünde özür dilemek zorunda kalacaksın çünkü ovulmaya ihtiyacı var."

Rita'nın gözleri -şoktan mı yoksa daha ayrıntılı bir açıklamayı teşvik etmek umuduyla mı bilinmez- fal taşı gibi açıldı ve o sırlı, altın sarısı gözbebekleri onu tekrar yere indirdi. Rita'nın, "Burada bunun için yeterince uzun kalmayacağım," demesi için tam zamanında gerçeklik üzerinde hafif bir kontrol kazandı.

"Bu doğru, değil mi? Yapmayacaksın."

Her ne kadar üzerine basmak, uzak tutmak istese de önceki çirkinlik, temelindeki çatlaktan dışarı çıkmaya başladı.

Jasper onun sunduğu ağızdan bir yudum aldı, iyileştirici merheminden derin derin çekti ama bu bir şekilde parmaklarını kaplayan kayganlık gibi durumu daha da kötüleştirdi. Çok lezzetli, çok *olgun*. Ama yarından sonra burada olmayacaktı. Burada olmak da *istemiyordu*. Herkes onun lanet bir kamyon durağı olduğunu düşünüyordu, ama aksini ikna etmek için can attığı bu kadından bunu duymak çok fazlaydı. Tek atış, tek başarısızlık. "Bu gece buraya kasabanın fahişesiyle sıranı savmak için geldin," dedi kadının ağzına karşı, ses tonunda çelik vardı. "Hepsi bu kadar. İyi yaşı Jasper, hizmetinizde. Sadece bir ihtiyacı karşılıyorum."

Bakışları bir yaz fırtınasından daha hızlı açılmış, güneş ışığının içeri girmesi için ayrılmıştı. Gözlerinde inkârla karışık bir anlayış vardı. Hatta alarm. Çok fazla şey söylemişti. Çok, çok fazla.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu hiç doğru değil." Adam onun özrünü ya da yıkılmış ifadesini algılayamadan, elini bacaklarının arasından itti ve titreyen parmaklarıyla pantolonunun fermuarını çekti. "Böyle düşünmene izin verdiğim için özür dilerim."

Sonra hatırladı. Neden onun öpücüğünün kendisini çekmesine izin vermemesi gerektiğini hatırladı. *Neden bilmek istiyorsun? Bana gülebilmek için mi?* Kadının bunu nasıl söylediğini hatırlayınca boğazı düğümlendi. Ah, Tanrım. Adamın niyeti nihayet bir kadına karşı *doğru* davranmakken nasıl olmuştu da ikisi de yanlış bir fikre kapılmıştı? Aynı iblisin farklı versiyonlarıyla mı savaşıyorlardı?

İki elini de siyah saçlarının arasından geçirdiğinde, hissettiği mutsuzluğa tepki verdi. "Dur bakalım, güzel Rita." Kahretsin, onun tadına daha fazla ihtiyaç duymaktan neredeyse hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Ellerin altındaki teninin daha fazlasını. Daha fazla, sadece *daha fazla*. "Kendimizi aştık ve bu benim hatam." Temas kurmak için yanıp tutuşan adam, kadının kalçalarını kavrayarak sırtını duvara yasladı. "Beynim nasıl çalıştığını hatırlayana kadar bir dakika burada duralım-"

"Hayır, gitmem gerek."

Ellerini serbest bırakıp kapıya doğru hamle yaptı ama adam ondan önce davrandı. Kızın kederli yüzü onu kısa sürede durdurdu. *Ne yapacağım ben burada?* Daha önce hiçbir kadını üzmemişti, bir gülümseme yaratmazsa, onu mutlu etmezse yerin yarılacağını hiç hissetmemişti. Bu yüzden, bu süreçte kendini lanetlediğinden şüphelense de, bildiği şeye geri döndü. "*Rita*. O tatlı klitorisine iki vuruş daha yapsaydım seni avucumun içinde titretirdim. Benim yüzümden buradan acı çekerek çıkarsan ölebilirim." Bir elini amının üzerine kaydırıp ve ovuşturdu. "Bunu benden alma, güzelim. Bana ihtiyacı var." *Ve ben*

Sana ihtiyacım var.

Bir an sonra kapı Rita'nın arkasından çarparak kapandığında, başını kapıya çarptı. Rita'nın peşinden gitmeden önce sadece birkaç saniye inkâra kalkıştı. Ama kadın gitmişti. *Bunun olmasına imkân yoktu.* Hayatta olmaz. Son iki yılda bir kadına nasıl davranacağını unutmuş muydu? Zihni bu soruyu sorarken bile cevabın tartışmalı olduğunu biliyordu. Rita sıradan bir kadın değildi. Tanışmalarının üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bu gerçeği iliklerine kadar hissediyordu. Ve o gidiyordu. Yaptığı büyük hatayı düzeltmeden önce. Tanrım, patlayan bir yanardağa kanoyla gitmektense ona gülmeyi tercih ederdi. Kızın bunu *bildiğinden* emin olmalıydı. Bu gecenin kendi takıntılarıyla ilgili olduğunu ona açıkladıktan sonra, bir sonraki hamlesini formüle edecekti.

Barda kendisini çağıran sesleri duymazdan gelen Jasper, topuklarının üzerinde döndü ve bir telefon görüşmesi yapmak üzere ofisine doğru yürüdü.

Onuncu Bölüm

Rita, Peggy'nin arkasından oflaya puflaya geldiğini, ona yetişmeye çalıştığını duyabiliyordu ama ayakları yavaşlamıyordu. Onun emriyle bir an önce motel odalarına girmeye kararlıydılar. Tanrım, yanakları kıpkırmızı olmuş olmalıydı. Mahcup olmuştu. Tamamen mahcup olmuştu.

Cidden, kendine saygısı neredeydi? İki yabancı tarafından gülünç duruma düşürülmesinin yanı sıra, Jasper onu kışkırtmış, bir sık kıtlığının ortasında olduğunu itiraf etmeye zorlamış ve sonra da kendi kendinden nefret ettiğini yüzüne vurma cüretini göstermişti. Normal, sosyal olarak iyi ayarlanmış bir kıza böyle bir şey yapar mıydı? Yapmazdı. Eli kızın pantolonunun içine girdiğinde ve kız ona seks için yalvardığında cazibesine bile aldırmamıştı. O zaman kız sadece sorunlarını dökmek için uygun bir yer olmuştu.

Biriyle çıkmamasının ana nedenlerinden biri reddedilme korkusuydu, gerçekten hoşlandığı birinin ondaki en kötüyü görmesinden korkuyordu. Ya da daha kötüsü, içindeki *en iyiyi*

-ve yetersiz buluyordu. Tıpkı açıcılık okulundaki hocalarının, ünlü Miriam Clarkson'ın kızının yeteneklerinin olağanüstü değil de orta halli olduğunu kanıtladığında yaptıkları gibi. Reality şovda yarışırken internet mesaj panolarından uzak durmuştu ama yarışmacı arkadaşları özü aktarmakta tereddüt etmemişti. İsminin hakkını verememişti. Ve bu gece, Jasper'a sadece kendi güvensizliğini göstermekle kalmamış, bilinçli bir çaba göstermeden bir şekilde onunkini de ortaya çıkarmayı başarmıştı.

Şimdi bakmayın ama işte Rita geliyor, sıradanlığın koruyucusu ve kıyametin kefeni. Göz temasından kaçının.

Biriktirmeye başlasa iyi olacaktı, çünkü bir erkek söz konusu değildi. Artık birlikte çalışmadığı mutfak personelini saymazsanız, arkadaşı bile yoktu. En azından işten sonra takılıp bir iki tekila atıyorlardı. Onlara borcunu nasıl ödemişti? İş yerlerini yakarak.

Gerçekten, herkes mesafesini korumalı.

"Haydi, Rita," diye seslendi Peggy, sesi akşamın durgunluğunda yankılanıyordu. "O kadar da kötü olamaz."

Rita homurdandı. "Sanırım benim kötü tanımım seninkinden daha kötü."

"Pekala." Bir süre geçti. "Hiç hamster yiyen biriyle çıkmadım, ama benim de

Kötü randevuların adil payı. *Korkunç randevular*. Annemin bodrumundaki randevular."

"Bu bir randevu değildi. Dünyanın en kafa karıştırıcı öpüşme seansı gibiydi ve artık bundan bahsetmiyorum çünkü o zaman taze kalmaya devam edecek."

"Ama bu *eğlenceli*." Peggy bir elini aralarında tahterevalli gibi salladı, sonunda yetişmişti. "Şu halimize bak. Erkeklerden falan bahsediyoruz. Şu anda Thelma ve Louise'in ilk aşamalarındayız."

"Bunu söylemen komik, çünkü ben de arabayı bir çıkıntıdan lanet olası bir kanyona sürmeyi düşünüyorum." Peggy sempatik bir ses çıkardığında Rita bunu gerçek olarak yorumlamak istedi ama nasıl yapabilirdi ki? Peggy, biri ona beyaz bir çit ve iki buçuk çocuk teklif etmeden on adım bile yürüyemezdi. Kişilerarası işlev bozuklukları onun alanı değildi. Rita bu arazinin her metrekaresini satın almıştı.

"Sanırım ondan hoşlanıyorsun yoksa bu kadar üzülmezdin." "Tamam."

Peggy'nin burnu sevimli bir tavşaninki gibi kıvrıktı. "Nasıl olsa sabah yola çıkacağımız için bunun bir önemi yok sanırım. Ama Jasper için büyük umutlarım vardı." Rita bu mide bulandırıcı ifadeden sonra kız kardeşinin konuyu kapatmasını umdu ama nafile. "Oh, pekâlâ. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da hepsini kazanamayacağınızdır. Üniversitedeki son yılımda-"

Rita gece gökyüzüne bakarak inledi. "Peggy, ciddi olamazsın. Deneyimlerimiz uzaktan yakından benzer değil."

Peggy'nin yüzünde acı ifadesi belirlediğinde Rita patlaması için özür dilemeye başladı ama Peggy elini kaldırdı. "Hayır, sorun değil. Haklısın... deneyimlerimiz benzer değil." Motelin tabelasının ışıltısına doğru adım attılar ve Rita Peggy'nin bakışlarında alışılmadık bir yorgunluk gördü. "Örneğin, başka bir adamın -*dört* iyi, dürüst adam, aslında- sana mutlu bir hayat vermesine izin veremeyecek kadar uzun süredir biri için meşale taşıdığından şüpheliyim. Çünkü *onun* için mutsuz olmak, başka biriyle yarı mutlu olmaktan daha iyidir."

"Peggy." Rita yutkunamadı. "Hiçbir fikrim yoktu. ...bilmiyordum-"

Kız kardeşi bir anda aydınlandı ama konuşması yapmacıktı. "Sorun değil. Sadece stres atıyorum." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Ben içeri giriyorum."

Rita odalarına giden dış koridora doğru ilerledi. "Ben de seninle geliyorum."

"Aslında," diye başladı Peggy, başını otoparka doğru hafifçe eğerek, "sanırım Bel'in bir arkadaşa ihtiyacı olabilir. Ve o da benim rahatlatma çabalarımı en az senin kadar takdir ediyor. O yüzden... vuruş yukarı."

Rita omzunun üzerinden geriye baktığında Belmont'un park yerinin kaldırımında bir heykel gibi hareketsiz oturduğunu gördü. Bu manzara onu saçlarından tutup acıma partisinden çekip çıkardı ama yaşadığı suçluluk

duygusundan uzaklaştırmadı

Peggy'nin üzerinden. "Bekle," diye seslendi odaya doğru ilerlemekte olan kız kardeşine. Peggy, Rita'nın sesini duyunca durdu. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığın için teşekkür ederim. İşe yaradı. Kendimi daha az bok gibi hissetmem için beni kızdırmış olsan bile."

Peggy eğildi, kalçalarını küçük bir boogie şeklinde döndürdü. "Bu bir başlangıç."

"İçeride görüşürüz," dedi Rita, Peggy onu duyamayacak kadar uzaklaşmış olsa da. Kız kardeşinin ne zaman kompleksli bir yan geliştirdiğini ve bunu nasıl gözden kaçırdığını merak eden Rita, kaldırımdaki Belmont'un yanına gitti. Oturduğunda onu hemen kabul etmedi, ki bu sürpriz değildi. En büyük ağabeyi sessizlik içinde konuşuyordu. Onu endişelendiren şey, gözlerinin etrafındaki gerginlik çizgileri ve özellikle hiçbir şeye bakmayışıydı. Sessizliği bozan kişinin kendisi olması gerektiğini bilen Rita bir an etrafını inceledi.

Hurley, San Diego ile büyük bir tezat oluşturuyordu. Kışın bile hava kuru ve sessizdi, motelin otoparkındaki arabaların arasından süzülüyordu. San Diego County çoğu yere gitmek için bir araç gerektirecek şekilde yayılmış olsa da, New Mexico gerçek bir çöldü. Uzaklıkta uzuyordu, bu yüzden rüzgârın tampon oluşturabileceği hiçbir şey yoktu. Rita bu gece Ölüm Dağı'na tırmanmasına rağmen kendi düşüncelerini duymasını, derin bir nefes almasını kolaylaştıran şeyin her zamanki çevresinden uzaklaşmak olup olmadığını bilmiyordu. Başında iş olmadan kendini daha rahat hissediyordu. Restoranın itibarını koruma baskısı olmadan.

"Aaron horluyor."

Belmont'un tek heceli anonsu onu bir kahkahayla irkiltti. "Burada yaptığın şey bu mu?"

Kocaman omuzlarını yuvarladı.

Rita gömleğinin eteklerini katlayıp açtı. "Bence Peggy'nin kalbi kırık olabilir ve biz bunu hiç fark etmedik."

Ağabeyinin kaşları çatıldı ama yorum yapmadı.

"Yani, neden bildiğimizi bilmiyorum. Böyle şeyleri öğrenmek için birbirimizi hiç görmüyoruz. Bunlar sadece bir tartışma sırasında ya da internette ortaya çıkıyor" dedi. "Aaron'ın horladığını bilmek hoşuma gidiyor."

Belmont homurdandı ama bunun ne anlama geldiğini biliyordu: *Neden?*

"Bu onun kusurlu olduğu anlamına geliyor. Bir dahaki sefere suflemin iyi olduğunu söylediğinde bunu düşüneceğim." Ayakkabı bağcıklarını karıştırdı. "Sadece kocaman, camları titreten horlamalar."

"İyi bir sufleydi."

Bu onun başını kaldırmasına neden oldu. "İzliyor muydun?" Bir homurtu daha.

Zevk göğüs kafesinin etrafında daireler çiziyordu. "Muhtemelen mutlu olmamalıyım"

Neredeyse bıçaklı saldırıya uğradığıma tanık oldunuz," dedi botlarının parmaklarını birbirine sürterek. "Ama birilerinin beni desteklediğini bilmek güzel."

Farlar park yerini aydınlattı ve Belmont'un rahat tavrı kayboldu. Elleri sıkı yumruklar halinde kenetlenmiş, vücudu sanki bir kavgaya hazırlanmış gibi gerilmişti. Rita kendini sorgulamaya fırsat bulamadan uzanıp elini kardeşinin omzuna koydu ve onu yakmış gibi sarsılarak dokunuşunu uzaklaştırdı.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı, birkaç saniye önce hissettiği gururun yerini endişe almıştı. Araba elli metre kadar ötedeki bir park yerine yanaşıp yaşlıca bir bey indiğinde zaman çok yavaş ilerledi ve kolunun kıvrımına sıkıştırdığı hızlı yiyecek torbasıyla motele doğru ilerledi. Hareket etmemeleri ya da fark edilmemeleri çok önemli görünüyordu, bu yüzden motel kapılarından biri açılıp arkalarından kapandığında Rita'nın içini bir rahatlama kapladı.

Belmont hemen gevşemedi; bu derece derece oldu. Elleri büküldü ve dizlerinin üzerine düştü, orada dinlendiler. Derin bir nefes alıp verirken fıçı göğsü yükseldi. "Üzülme."

"Tamam."

"Aaron horladığı için burada değilim. Duvarlar çok yakın geliyor."

Bunu ortaya çıkardığı için kendisine kızgın görünüyordu. Rita onun yeniden sinirlenmeye başladığını görebiliyordu ve araya bir kama sokmak için acele etti. "Bu yüzden mi teknede yaşıyorsun? Duvar yok..."

Belmont aniden ayağa kalktı. "Eğer uyandığında burada olmazsam, garajdayım."

Rita da çok daha yavaş olsa da ayağa kalktı. "Tamam." İkisi de kımıldamadı. "Siz içeri girin. Ben biraz burada oturacağım."

Ağabeyi başını hayır anlamında salladı ve moteli işaret etti. "Önce sen içeri gir."

Bu koruyuculuk aynı anda hem sinir bozucu hem de hoştu. Genellikle tüm maço kardeşlik içgüdülerini Peggy'ye mahsustu ve bu içgüdülere sahip olmak garip gelse de o kadar da kötü değildi. Onu geçip motele doğru ilerlerken gözlerini devirmesinin pek de inandırıcı olmadığından emindi. Ancak Belmont'a iyi geceler dilemek için döndüğünde gözlerindeki o uzak bakışın geri geldiğini görünce morali yeniden bozuldu.

Yolculuk bir hata mıydı? Ağabeyi belli ki yabancı bir ortamda bulunmaktan dolayı bir tür endişe yaşıyordu. Kız kardeşi sadece yardım etmeye çalışırken Peggy'yi kendinden uzaklaştırmıştı -belki de öncekinden daha da uzağa-. Ve Jasper -şimdi utancının en kötüsü yatıştığına göre, kendisine kasabanın serserisi dediğinde sesinin duygularla nasıl titrediğini hatırladı. Konuşan erkek egosu ya da bir tür şaka değildi. Bu onu rahatsız etmişti. Olmak yerine

Hurley'i şeytanlarını dürtecek kadar uzun süre durduran kız olduğunu sevgiyle hatırlıyordu.

Kıyamet Kefeni yine saldırıyor.

Bir iç çekiş onu terk etti. Artık Jasper konusunda bir şey yapamazdı. Sabah yola çıkacaklardı.

Rita göğsündeki rahatsızlığı görmezden geldi ve Belmont'u motel duvarına yaslanmış, kollarını nöbet tutar gibi kavuşturmuş halde bulmak için döndü. Belki Jasper'la aralarındaki uçurumu onarmak için bir şey yapamazdı ama bu yolculuğun geri kalanını Belmont için daha iyi hale getirmeye çalışabilirdi.

Kapıyı itip açtığıında, Rita Peggy'yi banyoda gece kremi sürerken buldu. Rita boğazını temizledi. "Peki... Sage hakkında..."

On Birinci Bölüm

Ne demek yanlış parça?"

Rita, Aaron'un ses tonuna karşı nefesinin altında ıslık çalma isteğine direndi. Aaron'un daha önce böylesine dizginlenmiş bir öfke sergilediğini hiç duymamıştı. Genellikle iyi ifade edilmiş bir atıp tutma şeklinde ortaya çıkar ya da meseleyi önemsizmiş gibi geçiştirirdi. Ya şimdi? Ülkenin bu kısmında, buna *bağlanmaya uygun* denildiğine inanıyordu.

Bavullarıyla birlikte Stan's Auto Body'nin önünde duruyorlardı, sabah güneşi başlarına vururken berrak ve parlaktı. Suburban, sahiplerinden saklanan utangaç bir ejderha gibi hâlâ garajın içinde güvenle duruyordu. Stan ise Aaron'ın öfkesini sineye çekmiş görünüyordu, kardeşi volta atarken o da küçük bir kutu Tropicana'dan yudumluyordu.

"Bir gün daha burada mahsur kalamayız. Bu nasıl olabilir?" Aaron gözle görülür bir şekilde kendini dizginledi ve milyon dolarlık gülümsemesinin yirmi dolarlık versiyonunu takındı. "Hurley çok iyi olmadığından değil ama programımız çok sıkışık."

Peggy, Belmont'un kanvas çantasının üzerine yığıldı. "Teknik olarak, bir gün bizi öldürmez. Bir hafta daha Iowa'da olmanıza gerek yok."

"Evet, ama o zamanı zemin hazırlamak için kullanacaktım. Danışman pozisyonu için yarışan tek kişi ben değilim."

"Yani bir gün kaybediyorsun," diye araya girdi Rita, Hurley'de bir gün daha kalmanın bir daha görmeyi hiç beklemediği bir pavyon sahibiyle karşılaşma ihtimalini nasıl artırdığını düşünmemek için kendini zor tutuyordu. Karnındaki kıpırtı kesinlikle endişeydi, heyecan değil. Ya da rahatlama. Kesinlikle değildi. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmenin bir yolunu buluruz."

Aaron alnının ortasına masaj yaptı. "Başka bir parça patladığında ya da bir aks büküldüğünde ya da-"

Belmont kardeşinin sözünü keserek, "*Lütfen arabalar hakkında konuşmaya kalkma,*" dedi.

"Bizi en yakın ikinci el araba galerisine götürebilecek biri var mı?" Aaron Stan'e sordu. "New York'a vardığımızda Suburban'ı tamir ettirmek için harcadığımız para, o lanet şeyin değerinden çok daha fazla olabilir."

"Bırakmıyorum," dedi Belmont.

Peggy ayağa kalktı, kot eteğini aşağı sıyırdı. "Suburban annemindi Aaron. Onunla birlikte yemek davetlerine gittiğimiz, her şeyi arka koltuklarda sabit tuttuğumuz zamanları hatırlıyor musun?"

Miriam Clarkson'ın bir isim haline gelmesinden önceki o ilk günlerin hatırlatılması Aaron'ı bir anlığına susturdu, sonra toparlandı. "O günlük yazısını yazarken aklından geçenin bu olmadığına eminim."

"Nereden biliyorsun?" Rita hiç düşünmeden sordu. "Hiçbirimiz onun ne düşündüğünü bilmiyoruz çünkü *sormadık*." Bütün gözler onunkilere çevrildi, herkes aynı ihtiyatı taşıyordu. Rahatsız edici bir konuyu gündeme getirerek Clarkson kuralını çiğnemişti, bu da büyük olasılıkla istenmeyen cevaplara, duygulara ve *iğrençliklere* yol açabilirdi. Son birkaç gündür kardeşleriyle bir yıldır konuştuğundan daha fazla konuşmuştu ve her geçen an Miriam'ın planının gerçek amacının ne olduğunu merak etmesine neden oluyordu. Belki de bunun lanet olası bir okyanusa dalmakla bir ilgisi yoktu. Ama şimdilik kardeşleriyle yapabileceği kadar ileri gitmişti - kendilerini ne kadar çabuk kapatmak üzere oldukları duruşlarından belliydi.

Stan botlarının içinde kıpırdandı, portakal suyu kutusu kalçasına vuruyordu. "Doğru parçayı en geç yarın öğleden sonra getirebileceklerini söylediler. Hemen üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Aaron çantasını kaptığı gibi geldikleri yöne doğru hışımla geri dönmeden önce, "Teşekkür ederim," dedi. Onu Belmont ve bir *tsunamiden* kaçıyor gibi görünen Peggy takip ediyordu. Rita. Hayatı boyunca hiç konuşmadan yaşamışken şimdi çenesini kapalı tutamıyor gibi görünmesi ne garipti.

Rita garajın arkasındaki açık araziye baktı, keşke sigara içseydi de aylıklık etmek için bir bahanesi olsaydı diye düşündü. Yıllar boyunca pek çok mutfak çalışanı arkadaşıyla sigara molalarında kaynaşmışlardı ama o, tat alma duyusunu etkileyeceğinden korktuğu için hep uzak durmuştu. *Neden bunu düşünüyorum ki?*

Muhtemelen artık öldürecek koca bir günü olduğu ve Jasper Ellis yürüme mesafesinde olduğu için. Dün gece çok uzun süre uyanık kalmış ve karşılaşmalarını tekrar tekrar yaşamıştı. Tekrar tekrar, sonunda karanlıkta kalkıp bacaklarını tıraş edene kadar, çünkü serin çarşafıya karşı pürüzsüz bacaklar her zaman daha iyi uyumasını sağlardı. Ama nafile. *Buraya beni becermen için geldim.* Ağzından çıkan bu sözleri ve adamın bunları nasıl beklediğini düşündükçe ürperiyordu. Aynı şeyi bir erkek ona söylese nasıl hissederdi?

Cevap: Uzaktan yakından iyi değil.

Özür dilemek içe dönük el kitabına aykırıydı ama dün geceki rolünü telafi etmesi gerekiyordu. Telafi et ve kurtul. Yara bandını yırtıp atmak gibi.

Artık bir gün daha Hurley'de olduklarına göre, tek bir mazereti bile yoktu.

Rita kararlılığının ağırlığıyla tozlu, açık araziye baktığı yöne döndü ve Jasper'a çarptı.

"Selam." Gülümsemesinin iki ucu da gergindi, gözleri sanki yakalanması zor bir şeyi yakalamaya çalışır gibi yüzünde geziniyordu. "Hâlâ buradasın."

Rita'nın kendini toparlaması birkaç nefes almasını gerektirdi. Çünkü adam oradaydı. Katı ve sabun kokulu. Büyüktü. Yetenekli. Kenarları biraz kabaydı, saçları kulaklarının etrafında dağınıktı. Hollywood stilistleri muhtemelen onun yatak çarşafı içindeki görünümünü elde etmek için saatlerce uğraşmışlardı. Uyandığında esneyen pazularını başının üzerinde geren, eliyle karın kaslarını ovuşturan ve kalkıp mutfağında çıplak kahve içmeden önce sırttan bir adam. Çünkü neden gereksiz bir anı giyinik geçirelim ki? Kıyafet demişken, içine soktuğu flanel gömleğinden yayılan sıcaklık güneşe rakipti. Her şeyine bahse girerdi ki, adamın omzunda kıvrılan kumaşı koklasa, kurutucudan yeni çıkmış pijamalara sarılmayı anımsayacaktı.

"Uh...evet. Hala buradayım." *Lise öğrencisi gibi ayaklarını sürüyüp durma.* "Yanlış parça geldi ve ailem bir isyana çok az kaldı."

"Vay canına." Kaşları kalktı. "Yanlış kısım, ha?"

"Evet." İki elini de arka ceplerine soktu. "Burası *Gilligan'ın Adası* gibi hissettirmeye başladı."

Özellikle de kardeşleri görünürde olmadığı için -belli ki motele dönmüşlerdi- onu yerlilerden biri tarafından yakalanmaya terk etmişlerdi.

Jasper rahatlamış görünüyordu, muhtemelen vahşi mavi gökyüzüne koşmak yerine bir şaka yaptığı için. "Bu seni hangi karakter yapıyor?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen Gilligan, çünkü her zaman işleri berbat eden o." Artık ona bakamıyordu. "Geçen gece için özür dilerim-"

"*Hayır. Hayır, hayır, hayır.*" Adamın botlarının parmakları onunkilerle buluştu. Rita onun ani yakınlığı ve yaydığı aşırı sıcaklık karşısında nefesini tutmakta zorlandı. "Eğer özür dilersen çöle doğru yürür ve kendime bir çukur kazarım."

"Bu oldukça dramatik" dediğinde sesi iğrenç bir şekilde nefessiz kalmıştı.

"Senin için biraz dramatik olmaktan fazlasını hissediyorum, Rita." O mavi gözler kristal berraklığında havuzlardı ama arkalarında çok şey vardı. Okuyamadığı ya da anlayamadığı çok şey. "Ve sen de tam bir Mary Ann'sin. O her zaman benim favorimdi."

"Sanırım Bayan Howell demediğiniz için size teşekkür etmeliyim." O çok fazla

O kadar çok manyetizma ve enerji hissetti ki birkaç adım geri gitmek zorunda kaldı.

inç. "Yerel statünüz sizi mızraklı korkutucu adamlardan biri mi yapıyor?"

"Hayır, güzelim. Zerre kadar korkutucu değilim." Dudağını ısırdı ve Rita'nın dün gecedan beri boynunda aynı tasmayı hissetmesine rağmen, aralarına koyduğu mesafeyi görmezden gelerek daha da yaklaştı. "Dün gece özür dilemek için seni yatağından çalmayı düşünmüş olsam bile."

"Özür dile." Tanrım, midesinde bir *isyan yaşanıyordu*. "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

Gülüşü onu bataklık gibi aşağı çekti, ama hemen ayıldı. "Gerçek bir pisliktim, Rita. Bunu telafi etmem için bana bir gün ver."

Bu ya tarihteki en kötü fikirdi ya da en iyisi. Onunla tanıştığı bir günün ardından, hiçbir zamanın onu hafızasından silemeyeceğinden emindi. Bu zihinsel imgelerden ve hareketli resimlerden daha fazlasını yaratmak akıllıca olamazdı. Ancak sağduyu, günü onunla geçirmenin kulağa inanılmaz geldiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Dün geceki fiyaskodan sonra bile, Jasper'ın kendisini ilgili hissettirdiğini inkâr edemezdi. O kadar da garip değil. Yoksa bu sabah onu neden bulsun ki? Görünürdeki ilgisi - Tanrım, bu onu gerçekten iyi hissettiriyordu. Kendine aşırı güven ve kendinden nefret arasında gidip gelen bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Böyle bir şeyin nasıl *mümkün* olduğunu bilmek istiyordu ve çılgınca bir şekilde, belki de onunla, bu çekici, cinsel açıdan canlı adamla ilişki kurabileceğini düşünüyordu.

Jasper'ın göbek deliğinin altında bir çekim ateşi yaktığı inkâr edilemezdi ve bu sıcaklık çok yeniydi. Jasper'ın motel odasının karanlığında süzülüp onu yataktan çaldığını hayal etti, bir eliyle ağzını kapattığını ve ağır bedenini onunkinin üzerinde gezdirdiğini, ona olacakların bir önizlemesini sunarken inlemelerini boğduğunu düşündü. Pamuklu iç çamaşırının üzerine sert bir kot itiş ve bu görüntü uyluklarının arasına sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Boynu kıpkırmızıydı; bunu hissedebiliyordu. Renk tonunun görünür olduğunu biliyordu. Daha önce hiç toplum içinde tahrik olmamıştı ve adam orada durmak dışında bunu gerektirecek neredeyse hiçbir şey yapmamıştı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Jasper, sesi bir süngerin pürüzlü tarafı gibi kaşınıyordu. "Seni büyükannemin evinde öğle yemeğine götürmeyi planladığıma göre, sanırım özürümün daha iyi olan yarısını sonraya saklamalıyım."

Onun bu durumuna gösterdiği anlayış Rita'yı daha da tahrik etti. Ne zaman bu kadar utanmaz olmuştu? Dün gece kadınların ona nasıl atıldıklarının kanıtlarını görmüştü. Anlaşılan o da onlardan farklı değildi. Lemming Rita. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Jasper ona göz kırptı, sonra çenesini sallayarak bisikletini işaret etti. "Sonra öğreniriz, değil mi?"

Rita biraz kıkırdadı, bir yandan oyuna getirildiğinin farkındaydı ama bir yandan da motora geri dönmenin verdiği istenmeyen heyecanla kafası karışmıştı. Jasper'ın arkasında. Onu kalçalarının arasında hissetmek. Ama bu yeni biriyle tanışmak, daha fazla sosyal gaf yapma fırsatı demekti. Bankaya daha fazla para yatırmak demekti. "Olmaz. Büyükannenle öğle yemeği yemeyeceğim."

Sadece gülümsedi ve bir parmağını çarpıttı.

On İkinci Bölüm

Tamamdır. Birinci aşama tamamlandı. Bisiklete binmişti.

Jasper bunu başarmak için gözle görülür bir şekilde temkinli olan Rita'ya yalan söylemekten gurur duymuyordu. Üç kişilik yer sofrası hazırlamış, arkadaş özlemi çeken yaşlı bir nine resmi çizmek mi? Gerçek bundan daha uzak olamazdı, ama bir telefon görüşmesiyle dün gece kirli bilardo oynamaya başlamıştı ve isteka topu bir kez yuvarlanmaya başladı mı, minderlere çarpıyor ve diğer topları yeni şekillere sokuyordu. Canavarın doğası, değil mi?

Yine de fazla oyalanmayacak ve Rita'yla geçirdiği fazladan günü boşa harcamayacaktı. Ödünç alınmış zaman bugünün konusuydu ve en iyisi birkaç önemli ayrıntıyı çözmeye koyulmalıydı. Neden onun bir şeyden kaçtığı hissine kapılmıştı? Ve neden onun aşamayacağı bir engel olmaya kararlıydı? Ciddiye aldığı biri. Daha da önemlisi, ya imkânsız olan gerçekleşir ve Rita onu samanlıkta yuvarlanmaktan daha fazlasına layık bulursa? Yarın onun ayrılışını getirecekti. Bir kadının onunla gerçek bir sohbetten zevk alması başka bir şeydi, ne için?

Jasper, Rita söz konusu olduğunda karnının içinde neyin kaşındığını bilmiyordu ama evren onun akıl sağlığını biraz olsun önemsiyorsa, gün batımına kadar bir cevap gelecekti. Öyle olsa iyi olurdu. Yoksa farklı türden bir barikat kurmuş olacaktı. Doğru Suburban yedek parçasının Hurley'e girmesini engelleyen türden.

"Garaja ne zaman geleceğini nereden biliyordun?" Rita onun kulağına sordu. Jasper gözlerini yoldan ayırmadı. "Burası birbirine sıkı sıkıya bağlı bir yer, Hurley. Dört yabancı ana yolda Beatles albüm kapağı gibi yürümesi vızıltı yaratın."

Bir süre sessiz kaldı. "Yani... seni biri mi aradı?"

"Bana meraklı olduğumu itiraf ettireceksin, değil mi?" Sağa döndü ve Rita garajdan çıkmadan önce söylediği gibi onunla birlikte eğildi. "Erkekler *gizemli* gibi kelimelerle tanımlanmaktan hoşlanır. Ya da *şeytanın umurunda*. Bunlardan birini meraklı ile değiştirebilirsen çok memnun olurum."

Kadının mırıltısı adamın omurgasında bir titreşim yarattı. "Sen de bunların ikisisin. Bu yüzden etrafı kurcalıyorum."

"İyi, güzel. Tek başıma meraklı olmaktan nefret ederdim."

Kahkahalar ensesine doğru süzüldü. "İzin için teşekkürler. Sanırım." Parmakları karnına doğru büküldü. "Bana lokantandan bahset. Bir adı var mı?"

Birinin sorması bile iyi hissettirse de, "Henüz değil," diye çekindi. Eklemeğe başladığından beri tek bir kişi bile sormamıştı. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, mekanlara isim vermekte pek iyi değilimdir. Kendi kendine isim vereceğini umuyorum."

Kadının kahkahası, adamın midesine kevgirden geçen kum gibi zevk akıttı. "Oyun planın nedir?"

"Oyun planımın sizin standartlarınıza uymayacağı hissine kapılıyorum," dedi. "Özellikle de *oyun planı* kelimesini kullandığınızdan beri."

"Standartlarım... son zamanlarda değişti."

"Peki. Onları biraz daha kaydır, çünkü masaları hazırlamayı ve kapıları açmayı planlıyorum." Dilini üst sıradaki dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kulağa pek seksi gelmiyor, değil mi?"

"Seksi olmaya mı gidiyorsun?"

"Her zaman seksi olmaya çalışıyorum." Kahretsin, onun gülüşünü duymak hoşuna gitmişti. Gırtlaktan geliyordu, sanki soğuk algınlığını yeni atlatmış ama sesini henüz tam olarak geri kazanamamış gibiydi. Ve aynı zamanda, her zaman bir parça şaşkınlık içeriyordu. Güldüğü için şaşırmıştı. "Bak, dün geceki planım sana eklentiyi göstermekti. Eğer o öpücükle niyetimi altüst etmeseydin, bunu yapacaktım."

Kalçalarının etrafındaki uyluklar esnedi ve Jasper'ı ereksiyonunu çıkıntıdan konuşmaya zorladı. *Sakin ol, dostum. Büyükannenin evine gidiyoruz. Pencereye doğru geri gel.* "Çok yazık," diye mırıldandı Rita.

"Ben kesinlikle öyle bir şey demedim." Bir arkadaşı kamyonuyla karşı yönden geçerken Jasper motorunu devirdi. "Acımakla Rita'yı öpmek aynı şey değil."

Kadının midesi adamın sırtının küçük kısmıyla ürperdi. "Sadece... bana şu restoran eklentisinden bahset."

"Konuşmayı sekse doğru yönlendirmeye çalışmayı bırakır mısın?" Kadın parmağıyla adamın kaburgalarına vurdu ve adam gülümsedi. "Sana göstermeyi tercih ederim. Bu gece, belki."

Büyükannesinin evinin önünde durana kadar cevap vermedi. "Belki."

Rosemary Ellis, âdeti olduğu üzere, o daha motoru kapatamadan ortaya çıktı ve kollarını iki yana açarak verandaya çıkıp tüm dünyayı kucaklamaya çalıştı. "Oh, başardın. Bir kız getirmişsin." Büyükannesi öne doğru eğildi ve iki elini dizlerine vurarak büyük bir *huhhha* çıkardı.

Jasper bisikletten indi ve Rita'ya yardım etti, kendisi yapmak için hiçbir hareket yapmadığında kaskı başından çıkardı. Bunu onun için yapmak da hoşuna gitmişti. Daha önce bir kadının saçı üzerinde hiç bu kadar düşünmemişti ama kaskı çıkarırken Jasper kendini, çekilmesinler diye küçük telleri gevşetirken buldu. Saçını tararken nasıl görünüyordu? Muhtemelen başka bir şeye geçmek için sabırsızlanarak saçlarını yırtıp atıyordu.

Ancak Rita onun bu ilgisini fark etmedi, çünkü evin verandasındaki küçük enerji topu dikkatini çekmişti. Rosemary, puf boyalı sweatshirt'ünde -bir pug tasviri varmış gibi görünüyordu ama emin olamıyordu- jazz ellerini havaya kaldırmış yerinde koşuyordu. Büyükannesinin görüş alanındaki her şeyi sıralamak gibi bir alışkanlığı vardı. "Bisiklet park edilmiş. Bir kız var. Siyah kot pantolonlu. Tamam, tamam. Kimin torunu diye mi soruyorsun? Benim. Tamam o zaman."

Jasper sadece Rita'nın duyması için, "Birkaç dakika sonra sakinleşiyor," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "Şimdi çocukluk resim albümlerini karıştırma Rosemary," dedi. Rita'yı merdivenlere doğru itmek için kalçasını sıktı. "Tabii çıplak olduğum resimler değilse. Çocukken bile harika bir kıçım vardı."

Rosemary yanakları pembeleşmiş olsa da kükredi. "Bu tür konuşmaları artık sisteminizden çıkarın. Benim yemek masamda hoş karşılanmayacak." Zikzaklar çizerek Rita'ya doğru ilerledi ve alevleri bastırmaya çalışır gibi omuzlarına vurdu. "Kask saçı."

Aman Tanrım. "Rosemary, bu Rita. Rita, Rosemary."

Büyükannesi Rita'nın uzattığı eli o kadar hızlı sıktı ki, kopmaması mucizeydi. "Memnun oldum. Güzel. İçeri buyurun."

Jasper iki kadına eve girmeleri için işaret etti ve Rosemary bu hareketi bir solukla onayladı, bir eli boğazının genel bölgesinde çırpınıyordu. "Tam bir centilmen," diye mırıldandı.

Şimdi, büyükannesini seviyordu. Ona göre kasabanın sloganı "Hurley: Rosemary Ellis'in Doğduğu Yer" olmalıydı. Ama bir erkek olarak Jasper geriye dönüp baktığında -kendisi büyürken- anne ve babasının genel ilgisizliğini, tam tersi yönde hareket ederek, onun en küçük çabalarını bile överek telafi ettiğini görebiliyordu. Onu bu yüzden de çok seviyordu. Yine de şimdi, Rosemary'nin cesaretlendirici sözlerinin gerçek olup olmadığını ya da ailesinin onun hakkında doğru fikirlere sahip olup olmadığını merak ediyordu.

Takılmak için yeterli değil.

Yüz hatlarını rahat bir ifadeye büründüren Jasper başıyla girişe doğru işaret etti. "Büyükbabam bugün bize katılacak mı?"

Rosemary'nin hareket etmeyi bıraktığı ender anlardan biriydi bu; Jasper ne zaman büyükbabasını sorsa, onlar mutfak ve yemek alanında kalırken, Jasper ziyarete geldiğinde oturma odasından çıkma zahmetine katlanmıyordu.

Arada sırada doğum gününde ya da Noel'de yaşlı adam ona kaşlarını çatardı ama bu bile başlı başına bir başarıydı. Hafta içi öğle yemeği zorlama olurdu.

Jasper, zorlukla kazandığı parayı bir bok yığınının yatırmış olan tek torununa bakmakta zorlandığı için büyükbabasını suçlamıyordu. Hayır, düşmanlığı için büyükbabasını suçlamıyordu ama bunu *değiştirmeyi çok* istiyordu. Belki onaylamak için değil - on iki yıldan sonra bunu istemek çok fazla olurdu - ama affetmeye benzer bir şey lokantaya harcadığı zamana degebilirdi.

Evin içine girdikleri anda Rosemary elindeki tabak ve çeşnilerle mutfak ve yemek odası arasında bir ileri bir geri koşturmaya başladı. Rita onun yoluna çıkmak gibi bir hata yaptı ve yaşlı kadın neredeyse onu buldozerle ezecekti. "Hımm," diye başladı Rita, sırtını duvara dayamıştı. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Görünüşe göre, evet. Fırında ısınan bir hindi var, kesilmesi gerekiyor."

Büyükannesi Rita'ya hitap edecek kadar uzun süre durakladı. "Bugünlerde kadınların çay fincanı ile şalgamı ayırt edemediğini görüyorum. Mutfakta ne yaptığını biliyor musun?"

"Umarım öyledir," der gibiydi Rita. "Aksi takdirde aşçılık okulu büyük bir para kaybıydı."

Jasper kendisi mutfağa girmeden önce durdu. "Aşçılık okulu." Rita'yı bir önlük ve şapkayla hayal etti ama bir türlü uyduramadı. İlk anda. Ta ki onun kaşık tutan elini ve kaşığı ağzına götürüşünü düşünene kadar. Tadına bakarken kendi kendine gülümsüyordu. Tamam, evet. Bunu görebiliyordu. Hoşuna da gitmişti. "Bir restoranda çalıştığını söylediğinde..."

"Garson olarak demek istediğimi mi sandın?" Duvara o kadar yaslanmıştı ki, Jasper onun tahta parçalarının arasından geçmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. "Beni bir gündür tanıyorsun ve bunu yüzün kızarmadan zar zor söyleyebiliyorsun."

"Gülümsüyorum çünkü senin çorbayı tattığını düşünüyorum." Dudakları irkildi. "Bu konuda neden gülümseyesin ki?" "Neden gülmeyeyim?"

"Evet, şimdi." Rosemary'nin ilgili bakışları, sanki masa tenisi oynuyorlarmış gibi aralarında gidip geliyordu. "Hindi oyma işine evet mi diyorsun?"

"Evet," diye ağzından kaçırdı Rita, sanki yalnız olmadıklarını da unutmuş gibiydi. "Tabii ki."

Mutfağa giderken Jasper'ı atladı ve o da onu takip etti. Eğer bir film yönetmeni "Vurulmuş gibi davran! Tamamen abartılı davran!" diye bağırırsaydı, muhtemelen Rita'nın peşinden giderken, mutfağa girerken nasıl da evindeymiş gibi görüldüğünü fark ederdi. Kapının yanında durdu ve Rita'nın mutfağa girişini izledi.

tek bir çizme-topuk dönüşünde. Bir çekmeceyi açarak daha ilk denemede oyma bıçağını bile buldu. Onu mutfağında böyle dolaşırken görmek istemesi delilik miydi?

Bir işe yaraması gerektiğine karar veren Jasper bir tencere tutacağı kaptı ve hindiye fırından çıkardı, kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve kuşu tezgâhın üzerine koydu. "Lades kemiğini çıkarmayı unutma."

"Ben canavar değilim." Rita elektrikli oyma bıçağını en yakın prize taktı. "Büyükannen Şükran Günü yemeğini genellikle sıradan bir öğle yemeği için mi pişirir?"

"Spor salonu üyeliğimin sebebi o."

Rita'nın cevap niteliğindeki kıkırdaması vınlayan bıçak tarafından ikiye bölündü. Jasper, Rita'nın bıçağı bir televizyon cerrahının neşteri tuttuğu gibi hindinin üzerinde tutuşunu hayranlıkla izledi. Odaklanmıştı. Kendinden emin.

Ve sonra her şey yok oldu. Sevdiği işi yapan bir kadının rahat akışı bir su balonu gibi yere düştü. Elinde vızıldayan bıçakla hindiye baktı ama Jasper onu gerçekten görmediğini anlayabiliyordu. "Rita?"

Kadının cevabı büyük bir hıçkırık oldu ve Jasper bunu göğsünün tam ortasında hissetti. Jasper uzandı ve bıçağı düşürmeden bir saniye önce yakaladı.

On Üçüncü Bölüm

Eli, oyma bıçağının tanıdık vızıltısıyla titriyordu. Ve sonra titremiyordu. Ama aletin Rita'nın elinden nazıkçe alınması, derisinin altında kayan tektonik plakaları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bilincinin yarısı hâlâ mutfakta Jasper'la birlikteydi -ki Jasper iç sarsıntısından duyulamayacak kadar alçak sesle konuşuyordu- ama diğer yarısı Wayfare'deydi. Yangın gecesi değil. Ondan çok daha öncesine. Miriam'ın Rita'nın sufle tekniğini mükemmelleştirmek umuduyla geç saatlere kadar kaldığı geceye.

* * *

"Malzemelerin karışmasını bekleyin... Bırakın yumurtalar sütle birleşsin." Miriam Rita'ya göz kırptı. "Daha yeni tanıştılar. Biraz kandırmadan hemen çuvala atlamalarını bekleyemezsin."

Rita buğulu gözlerini ovuşturdu, tekrar açtığında çift görüyordu. "Bir şeyde asla iyi olamayacağını kabul etmen sorun olur mu?" Sesi son beş sufle denemesi kadar düz ve karakersizdi. "Bunu her zaman duyuyorum. Dışarıda... orada. Mutfağın dışında. İnsanlar topuklu ayakkabıyla yürüyemediğimi söylüyor. Ya da bir bok çizemediğimi. Ama onlar için sorun yok. Belki ben de sadece bu konuda berbat olmakla yetinebilirim."

"Rita." Miriam onun adını bir ocak ışığı gibi söyledi. Konuksever, ısıltılı. "Senin tek berbat şeyin zaten sessiz sinema. Denemeye devam etmekten başka çaren yok."

"Daha az yorgun olsaydım, benzetmemdeki kusuru görebilirdim."

Miriam ona büyük gümüş bir kepçe uzattı. "Altı tane al."

* * *

Rita parmaklarını tezgâhın üzerine kıvrarak, "Suflem hâlâ patlıyor," dedi. "Bu da ne, güzelim?"

Jasper'ın sert sesi hayalini böldüğünde Rita neredeyse tavana çarpacaktı ve hindiyi yere düşürmesine ramak kalmıştı. Ne kadar zamandır tek kelime etmeden orada duruyordu? Ve Jasper neden oyma bıçağını tutuyordu? Daha da önemlisi, neden hindinin içinden geçip

Pazartesi günü balık pazarına gidip bıçağı ondan geri almak mı? Bir ağırlık göğsüne baskı yapıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Elleri titriyordu - ya da Jasper elektrikli bıçağı bırakıp onları tutana kadar titriyordu.

Jasper bir an ne yapacağından emin değilmiş gibi ellerine baktı, sonra onları dikkatle geniş, sabit omuzlarına yerleştirdi. Onun tepkisini ölçmeye çalışırken, bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Neredeyse dans ediyorlarmış gibi. Bu çok saçmaydı ama yine de paniğinin keskin kenarlarını köreltiyordu. Ama ne paniği? Hindi kesmek mi? Bu görevi hayatı boyunca binlerce kez yapmıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Başparmağını kadının sırtının küçük kısmına bastırarak bir daire çizdirdi ve kalan gerginlik boşa aktı. "Bunu şimdi çözmek zorunda değilsin."

"Sanırım yapmak zorunda kalabilirim. Er ya da geç." Rita'nın sesindeki sersemlik, sanki kapalı bir duş kabininin içinde konuşuyormuş gibi çıkmasına neden oldu. Jasper'ın gözlerindeki soğuk mavilikten -yargılamadan yoksunluktan- ya da geçmişe döndükten sonraki ani gerginlikten kaynaklanmış olabilir. Belki dans bile olabilirdi. Bunu bilmiyordu. Ama kelimeler dudaklarından sessizce ve izin almadan döküldü. "Artık yemek yapabileceğimi sanmıyorum." *Ya da onun gibi olmaya çalışabileceğimi.* "Zaten yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

Dudakları kadının alnına değdi. "Bunlar sıradan bir öğle yemeğinde verilecek büyük kararlar gibi görünüyor."

Kahkahası göğüs kafesinden yukarı fişkırdı ve serbest kaldı. "Muhtemelen şimdi biraz daha az meraklı olmayı diliyorsunuzdur. Bu sana ders olur."

"Gençler. Mutfağında dans ediyorlar." Rita'nın arkasından alkış sesleri yükseldi. *Tanrım*, gerçekten de Jasper'ın büyükannesinin evinde olduklarını unutmuştu. Bu insanlar onun için neredeyse yabancıydı. Yarın bir anı olacaklardı ama yine de onların mutlu, kaktüs temalı mutfaklarında panik atak geçirmişti. Yıllarca akrabalarına ve komşularına ondan bahsedeceklerdi. *Haklısın tabii ki. O bıçağı ona asla vermemeliydik. Çok daha kötüsü olabilirdi. Bir trajedi olduğu kesin. Lütfen tuzu uzat.*

Rita, yerel sanatoryumu araması gerekirken onu bırakmakta garip bir şekilde isteksiz görünen Jasper'dan uzaklaştı. Bir elini alnına götürdü, kendini normal göstermenin bir yolunu arıyordu. "Ben, um-"

Jasper oyma bıçağını tekrar çevirdi ve muhtemelen artık soğumuş olan hindiye doğru indirdi. "Ne diyebilirim ki Rosemary? Bir tür gizli şovenist olmalıyım." Abartılı bir sırtıma yaptı. "Bu küçük hanımın eti kesmeye çalıştığını gördüm ve atalarım buna izin vermezdi."

Belli ki Jasper'ın büyükannesi onun mizah anlayışına yabancı değildi, çünkü Rita'nın yanından uzanıp sırtına vururken "Oh poo" dedi

bir bulaşık bezi ile. "İşinize bakın o zaman. Öğleden sonrası için planlarım var." "Ben gidiyorum, ben gidiyorum." Rita'ya göz kırptı, bıçağı kullanırken tekniği mükemmeldi. *Tabii ki* tekniği mükemmeldi. "Bana planlarından bahset Rosemary. Eğer Bay Wells'le bu hafta üçüncü kez görüşeceksen

Benim kitabımda ciddi olarak sayılır ve onu ziyaret edeceğim."

Rosemary, Rita'nın kolunu dürttü ve gökyüzüne alaycı bir bakış fırlattı. Sanki "*Bu adama inanabiliyor musun?*" der gibiydi. Ve hayır, Rita tam olarak inanamıyordu. Erkekler onu genellikle tuhaf ya da kafa karıştırıcı bulurdu. Bazen *gerçekten* şanslı oluyor ve garip, kafa karıştırıcı kadınlardan tahrik olan bir adam buluyordu ama hiçbiri onu neredeyse panik ataktan kurtaracak kadar önemsemiyordu. Ya da onu sakinleştirmekten onu korumaya geçişi hiç kaçırmadı. Neden bu geçici tanıdığa bu kadar enerji harcıyordu? Ve neden o da Jasper'ın tadını çıkarmak zorunda hissediyordu?

Orada konuşmadan çok uzun süre durduğunu fark eden ve Jasper'ın oyma makinesini kullanırken triceps kaslarını nasıl esnettiğine fazlasıyla dikkat eden -gerçekten de spor *salonu üyeliği*- Rita, hindi dilimlerini koyabileceği bir yer vermek için servis tabağı aramak üzere birkaç dolap açtı. Beş dakika sonra yemek masasına oturdular ve genellikle yılda bir kez yenilen türden yiyecekleri elden ele dolaştırdılar. Mutfakta karşılaştığı anıdan sonra kendini hâlâ biraz gergin hisseden Rita patates püresi, kızılıcak sosu, dolma ve hindiden sadece birkaç lokma yiyebildi. Bu arada Jasper, ikinci bir yemek istemeden önce aç bir inşaat ekibini doyuracak kadar yemek koymuştu.

"Evet, Bayan Rita." Rosemary elindeki yemek ekmeğini sanki bir cep telefonuymuş ve çekiyormuş gibi masanın üzerinde salladı. "Jasper'ın benden ne kadar bahsettiğini bilmiyorum, epey bahsettiğini tahmin ediyorum. Son sınıf grubumdan bahsetti mi?"

Rita Sprite'ından aldığı yudumu yuttu. "Hayır, bahsetmediği tek şey bu olabilir." Çevresinde Jasper'ın minnettar göz kırpışını yakaladı.

"Evet. Haftada bir kez bir etkinlik için buluşuyoruz." Akşam yemeği rulosunu sepete geri attı. "Ve ne tesadüftür ki bu hafta biz kuşların ne yapacağını ben seçiyorum."

"Ah." Çiğnemenin ortasında duraklayan Jasper'a bir bakış attı. "Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Ne olduysa oldu, kucağıma bir şey düştü." Rosemary eğildi. "Bir yemek kursunda öğretmenlik yapsan çok popüler olmaz mıydı? Büyük bir şef, tam olarak nerelisin?"

Rita, "San Diego," demeyi başardı.

"San *Diego*!" Rosemary bir süre bu gerçeği kabul etti. "Sadece birkaç kişi olacağız. Jasper'ın lokantasındaki yeni mutfakta yapabiliriz. Belki de

Sabah bar açılmadan ve tüm dedikodular içeri sızmadan önce."

Jasper'ın müşterileriyle ilgili bu tanımlama karşısında heyecanlandığı belliydi. "Sadece birkaç kişi olmaz, Rosemary. Sizden neredeyse otuz tane var."

"Yirmi beş," diye mırıldandı. "Ne diyorsun, Rita? Bu cumartesi, ayın altısı, senin için uygun mu?"

"Üzgünüm, burada o kadar uzun kalmayacağım." Rita nedense Jasper'a bakmaktan kaçınma ihtiyacı hissetti. "Ailem ve ben Suburban'ımız tamir edilir edilmez yola çıkıyoruz."

Rosemary neden şüpheli görünüyordu? Öyle görünüyordu. Beyaz kaşlarından biri, ağzının kenarıyla birlikte kalkmıştı. Ve bir anlığına, arabayı çektiklerinden beri sergilediği uçarı tavırları kayboldu. "Elbette öylesin."

Bölüm On Dört

Jasper bisikletini motelin park yerine çekti, yarı yarıya keşke orası on mil daha uzakta olsaydı da Rita ona biraz daha sarılabilseydi diye düşündü. Rosemary'nin evinden ayrıldıklarından beri sessizdi. Sonra Jasper onun da sessiz olduğunu düşündü. Bu sabah yola çıktıklarında zaman göreceli bir şey gibi görünüyordu, oysa şimdi sonluydu.

Aklını daha fazla oymaya vermeliydi, değil mi?

Ne yazık ki, Rita'yla ne kadar çok vakit geçirirse, onu o kadar çok becermek istiyordu. Belirgin, terli, aşağıdan bir cazibe hissetme konusundaki eksik yeteneği, kayıp zamanı telafi ediyor gibi görünüyordu ve şimdi kendisini yüksek wattlı, fallik şekilli bir spot ışığı gibi Rita'ya yönlendiriyordu. Tanrım, ona binmesini istiyordu. Rita'nın dizleri koltuk altlarının altında sıkışmış bir halde, kendi kendine sınırsızca binmek istiyordu. Kötü geçirilen uzun saatlerin bilediği erkek sezgisi Jasper'a birlikte iyi hareket edeceklerini söyledi. İyiden de öte. *Patlayıcı bir şekilde*. Çünkü Rita'ya duyduğu çekim fiziksel ihtiyaçla sınırlı değildi. Onun yanındayken, hataları ve iyi nitelikleri tenine yapışmış gibi hissediyor, her şey yüzeyde geziniyor, ona dokunmak istiyordu.

Mutfakta ona kendini nasıl hissettirmişti, iki altın sarısı gözüyle ona bir yumruk attığında? Daha önce hiç böyle bir koruyuculuk yaşamamıştı. Elbette, tek torun olarak sorumluluğunu ciddiye alıyor, kendisi için yaptıklarını başkaları için de yapıyordu. Ama Rita'yla ileri geri sallanırken göğsünde biriken buharın dışarı sızmasına izin vermiyordu. Birkaç düğmeye basıp daha ne kadar buhara dayanabileceğini görmek istiyordu. Ancak bu kadranlar Rita tarafından kontrol ediliyordu.

Otoyolda kendisiyle ağır bir tartışma yürütmüştü, evine giden sapaktan dönerse kendini Rita'yla aynı yatakta bulacağından emindi. *Yeni yatağı*, arka bahçesinde bir viski aleminde eskisini yaktıktan sonra satın almıştı. Yeni yatağa kendisinden başka kimse girmemişti ama Rita'yı orada görebiliyordu. Görmeye dayanamadığı şey neydi? Rita'nın ön kapıdan çıkıp gittiğini, onu daha iyi bir şeye giden yolda tatmin edici bir kaçamak olarak gördüğünü.

Bu yüzden sapağı geçip motele doğru sürmeye devam etti.

Şimdi, öğleden sonraları sona ererken, Jasper biraz endişeli hissediyordu. Tamam, birazdan da fazla. Başka bir hayatta olsaydı, dün gece ofisinde Rita'ya çakmış ve bu sabah şehirden çıkarken ona dostça bir el sallamış olabilirdi. Onun mizah anlayışında yuvarlanmak için zaman ayırmaz ya da büyükannesinin mutfağındaki savunmasız kızı *görmezdi* bile. Ve bu çok korkutucu değil miydi?

Beyniyle bedeni arasında gerçek bir iletişim olmadan Jasper bisikletinin motorunu çalıştırdı ve motelin girişini geçerek hiçbir arabanın park etmediği tarafa doğru döndü. Tek tek oda kapılarının hiçbirisi motelin bu tarafında bulunmuyordu, bu da Jasper'a ihtiyaç duyduğu mahremiyeti sağlıyordu.

Rita sağ omzunun üstünden, "Odam şu tarafta," diye homurdandı.

"Pekâlâ." Jasper arabayı durdurdu, kontağı kapattı ve Rita'nın inmesine yardım etti. Ya yap ya da öl durumundaydı. Sabahı onunla birlikte geçirmek, onun yanında daha fazla zaman geçirme arzusu mu uyandırmıştı? Yoksa daha az mı? Bunu bir dakika içinde öğreneceğini tahmin ediyordu. "Öyleyse bu gece görüşürüz?"

Esmer başı yukarı kalktı, parmakları çenesinin altında kaskın kayışını çözmeye çalışıyordu. Bugün ilk defa gözlerindeki makyajı silmek, belki de onu şımartacak bir ruh halindeyse kirpiklerini saymak istiyordu. "Ne?"

"Randevumuz için." Ona alçak sesle göz kırptı. "Unutmadın, değil mi?"

Rita bakışlarını kısmıştı. "Ne zaman şaka yaptığını her zaman anlayamıyorum ve bu çok can sıkıcı." Kaskı bisikletin gidonuna astı. "Ama bir randevuyu asla kabul etmediğimi *biliyorum*."

Bunu başıyla onayladı. Bir adım öne çıktı. "Gördün mü, çaresiz bir adama sempati duyduğun için kabul edeceğini tahmin ediyordum."

"Evet mi bekliyorsun? Bu oldukça ukalaca." Kızarmış yanakları ve adamın ağzına attığı hızlı ama anlamlı bir bakışla niyetini belli etti. "İkna edilebilmem için küçük bir şans olabilir."

Jasper iniltisini yumruğunun içine doğru öksürerek gizledi. *Lanet olsun*. Bekârlık gerçek bir pislik olmaya başlamıştı. Rita bir elini kaskının saçlarında gezdirip tişörtünün kumaşını sıkarken her şey ağır çekimde ilerliyordu. Çivili meme uçları, *tahrik olmuş meme uçları tişörtün ön tarafında göze çarpıyordu*. Meme uçları konuşabilseydi, Rita'nın *"Çok kötü, çok üzücü, senin kaybın, hoss"* derdi.

"Böyle görünürken gidip benimle flört etmek zorundaydın, ha?" Ve kahretsin, bunu yüksek sesle söylemişti. Midesinde Rita'ya özgü bir ağırlık vardı, sanki sıcak bir şehvet tabakası iç organlarından aşağı kayıyordu. "Kahretsin, Rita. Burada deniyorum."

Dudakları bir hava püskürterek ayrıldı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Yatağın yayları kırıldıktan sonra kimse onu dinleyecek kadar önemsememişti.

gıcırdamayı bıraktı, bu yüzden iyice karmakarışık hale getirdiği düşüncelerini kelimelere dökmek hiç de kolay olmadı. "Bu gece benimle çıkmayı kabul edersen, cevabı ağzından öpmek zorunda bırakmadan, çok memnun olurum."

"Ama bu kulağa çok eğlenceli geliyor."

"*Senin için eğlenceli.*" Rita irkildiğinde, Jasper'ın midesindeki kaygan ağırlık aside dönüştü. Onu Rita'nın kişisel alanına sokmak için iki hızlı adım atması gerekti, Rita ondan başka her şeye bakmak için elinden geleni yapsa da çenesini yukarı kaldırdı. "Bekle. Sadece, bekle. Bu kışından tersten çıktı, güzelim. Bana bak, bu otoparkta terliyorum, seni suşi yemeye götürmeye çalışıyorum. Seni öpmek istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Ben... bu retorik bir soru mu?" Çenesini tutuş şekli dudaklarını birbirine yapıştırıyor, sorusunun *Izata behoribal weston* gibi çıkmasına neden oluyordu?

"*Tanrım, çok tatlısın.*" Çenesini bıraktı ve başparmağını ağzının köşesine yerleştirdikten sonra üst dudağında gezdirerek orijinal ChapStick'in kayganlığını hissetti. Ne zaman yeniden sürmeyi başarmıştı ki? "Şöyle bir şey var. Kadınlardan uzak durmaya yemin ettim. Ama sonra sen bu ağzınla, bu gözlerinle ve her şeyi *görüş şeklinle* şehre pedal çevirerek geldin... ve evet, seni öpmek istiyorum. Sana her türlü şeyi yapmak istiyorum."

Başparmağı ileri geri hareket ederken nefesi küçük kesik kesik çıkıyordu. Ne zaman kışını bisiklete bastırmıştı? Bu kadının yanında hareketlerini kontrol edebiliyor muydu? Olması gerekiyordu. Aralarında geçen bu zamanı değerlendirmeliydi. Rita'nın kaşlarının arasında çatık çizgiler oluşmuştu, bu yüzden onları düzeltmek için başparmağını o yöne doğru hareket ettirdi.

"Az önce kadınlardan uzak durmaya yemin ettiğini mi söyledin?" "Dedim."

"Peki neden beni suşi yemeye götürmeye çalışıyorsun?"

Jasper'ın ağzı gülümseme savaşını kaybetti ama ciddiyet neredeyse anında çöktü. *Önemli. Bu çok önemli.* "Çünkü bu gece seni göreceğim. Seni *göremeyeceğimi* düşünmek istemiyorum. Ve aklımdan neler geçtiğini öğrenebilmem için aramıza bir masa koymam gerekiyor. O masa olmadan, ben-"

"Ne?"

Sanki elleri başkasının elindeki bir uzaktan kumanda tarafından kullanılıyormuş gibi onu bisikletin selesine kaldırdı. "Lütfen bana bunu sorma," diye homurdandı. "Dün gece neredeyse her şeyi mahvediyordum."

Rita onun ağzına bakıyordu. "Kim demiş seks her şeyi mahvetmek zorunda diye?"

"Sanırım..." Jasper onun yayılmış kalçalarının arasına girip onu kendine doğru çekti ve ikisini de bir ürperti kapladığında zorlukla yutkundu.

Hay sikeyim. Nefes almakta onun kadar zorlanıyor muydu? "Sanırım başka bir adam olsaydım, bu tartışmaya açık bir konu olurdu. Ama ben bu adamım. Ve tek bildiğim bundan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğin. Amacıma hizmet etmiş olacağım."

Belki de çok fazla şey söylemişti. Ya da belki yeterince konuşmuştu. Çünkü Rita ellerini Rita'nın gömleğinin içine soktu ve Rita'yı bacaklarının arasına sıkıştırıncaya kadar çekti, çekti. Rita sadece ayak parmaklarının ucunda yukarı aşağı kalkarak fermuarının arkasındaki çıkıntıyla onu orgazm edebilirdi. "Dün gece de böyle bir şey söylemiştin." Adamın nefes nefese kalmış ağzını incelerken başını kaldırıp baktı. "O zaman da pek... hoşuma gitmemişti."

Dün gece onu gerçekten dinlemişti. Sözlerini, herkesin onun ağzından çıkan her şeye bakma eğiliminde olduğu gibi, bir palavracıdan gelen saçmalıklar olarak görmeden dinlemişti. Bu kadın değil. En azından henüz değil. Ve bu ilginç kadının dikkatini bir gün bile çekebilmek Jasper'ın kitabında bir mucizeydi. "Hoşuna gitmeyecek şeyler söylememeye çalışacağım ama hiçbir şeyi garanti edemem."

"Her zaman hoşuma giden bir sürü şey söyleseydin," diye nefes aldı Rita, "söylediğin iyi şeylere inanmazdım."

Jasper'ın eli sanki Rita'nın sözlerinden etkilenmiş gibi havaya kalktı ve onun saçlarına gömüldü. Dışarıdan bakan biri ne konuştukları hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı. Ve o bunu sevdi. Bunu arzuluyordu. Başka hiçbir insanla, hiçbir zaman böyle bir şey yaşamamıştı. "Buna inan, Rita. Bence günah kadar güzelsin ve ağzının benimkinde olmasına ihtiyacım var."

Rita başını salladı ve bu sırada ıslak dudaklarını birbirine değdirdi. "Buna inanmak istiyorum. Bana yardım etmen gerekebilir."

"Tanrıya şükür."

Ağızları eğildi ve her nasılsa dudakların, dilin ve dişlerin ziyafeti bir gece öncesinden daha da güçlüydü. Dizi bisiklete çarptı -neredeyse bacağı bükülmeye çalışmış gibi- sağ uyluğuna doğru bir acı fırlattı ama bu acı zevkin altında kayboldu. Buhar olup uçtu. Rita'nın okşayan, sıcak, terk edilmişliği. İkisi de burunlarından nefes alıyordu, böylece ağızlarıyla yaptıkları doymak bilmez sikişi bozmuyorlardı ve bu o kadar da seksi olmamalıydı. Ama kesinlikle öyleydi. Dilleri ve açık dudaklarıyla birbirlerine saldırıyor, kimin daha önce pes edeceğini görmek için tavuk oynuyorlardı.

Elleri gömleğinin altından kayarak kemer tokasını aşağı çekip Jasper'ın sikine baskı uyguladığında, Jasper kızın ağzına küfrederek yumruğunu lanet olası bir barbar gibi kızın saçlarında sabitledi. Ve bu onun da hoşuna gitmişti. Yoksa neden kemerini çekiştirip onu amının çentiğine doğru sallanmaya teşvik etsin ki? *Çok ileri.* Bu çok ileri gidiyordu. Biraz daha ileri giderse

Çıplak bir yerde.

Jasper'ın deneyiminden şüphe duymadan karşılaşmadan ayrılacaktı, çünkü Jasper basılacak her düğmeyi, ritmi ne zaman değiştireceğini, ne zaman zorlayacağını ya da geri çekeceğini biliyordu. Her şeyi biliyordu. Ama Rita daha sonra ona aynı gözle bakmayacaktı. Herkes gibi o da yerel bir serseri görecekti.

Kız giderdi. Ve biriyle *daha fazla birlikte* olmak için yaptığı tek girişimde başarısız olacaktı.

Jasper ağzını serbest bırakarak kızın boynuna doğru hırçın bir nefes verdi. "Beni kot pantolonumu parçalamaya hazır hale getirdin, güzelim. Lisedeyken bundan daha düzgündüm."

"Bu korkutucu bir düşünce," diye aceleyle nefes aldı, yumrukları hala gömleğinde kıvrılıyordu. "Dün gece için özrünün diğer yarısı bu muydu? Çünkü oldukça etkili olduğunu söylemeliyim."

"Kibirli görünme riskini göze alarak söylüyorum Rita, henüz kalçalarımı bile oynamadım.

Ne kadar kapsamlı bir şekilde özür dileyebileceğimi daha yeni anladınız."

"Beni merakta bırakma," diye fısıldadı, altın sarısı gözleri salata tabakları kadar büyümüştü.

Sakın yapmayın. On yıl boyunca ereksiyon olursun. "Eğer bu gece benimle çıkmayı kabul edersen, o ıslak, ağrıyan dikişini kendi ağırla ovacağım."

Rita'nın başı bir iniltiyle geriye düştü. "Tamam. Evet."

Zafer damarlarında sıvı altın gibi dolaşıyordu. Onu uyuşturuyor, rahatlatıyor, itiyordu. Bir kolunu Rita'nın kalçalarına dolayarak onu bisiklet koltuğunun kenarına doğru sürükledi. Dişlerini Rita'nın yumuşak boynuna geçirerek, onu kral yatağında çırlıçıplak hayal etti, aşağı yukarı bir saatlik bir ön sevişmeden sonra onun dar bedenine ilk darbeyi indirdiğini hayal etti. "Dün gece için... gerçekten üzgünüm," diye başını kaldırdı ve ağzı onunkinden sadece bir santimetre uzakta, boğuk bir sesle konuştu. *Tanrım, onu kuru kuru becerirken öpme. Bu otoparkta onun kotunu yırtacaksın.* Jasper çoktan inlemeye başlamıştı bile, bacaklarının çentiğine kendini sıkıştırdı, kışını bisiklete yasladı, kotunun fermuarını damgalayan aminin dış hatları yüzünden acı çekiyordu. "Özür dilerim. Özrümün diğer yarısını da ister misin?" Bisikletin Rita'nın altında gıcırdamasına ve sallanmasına neden olan beş sert, vurucu pompa daha. *Gıcırtı, gıcırtı, gıcırtı.* "Özür dilerim."

Kızın başı yana doğru eğildiğinde, adamın ağzı kızın hassas dudaklarına yapıştı.

boynunun etini emdi. *Tabii ki iz bırakacağım. Ne şekilde olursa olsun.*

"Tekrar," diye inledi. "Sadece biraz daha. Ben çok-"

"Dur. Bana söyleme." Jasper alnını kadının omzuna dayadı, onu bitiremeyeceğine inanamıyordu. Bu kadın onun sikine tasma takmış gibi görünüyordu.

Riskli bir hamle, dostum. Ödülü hak edecek kadar iyi olduğunu mu

düşünüyorsun?

"Bilmiyorum," dedi Jasper yüksek sesle, uzaklaşmadan önce onun kokusunu son bir kez içine çekerek, kendini sakinleştirmek için arkasını döndü. Ona bakmaya devam ederse bu gerçekleşmeyecekti.

"Neyi bilmiyorsun?" Rita şaşkın bir sesle sordu.

Çizmelerinin yere değdiğini duyunca ona döndü. "Hiçbir şey, güzelim." Boğazı düğümlenmişti. "Seni yedide alacağım, tamam mı?"

"Tamam. Burada bekleyeceğim."

İkisi de güldü ama notalarda mizahtan çok acı vardı. "İçeri girin. İçimin rahat etmesi için kapının arkandan kapanmasını izlemem gerekiyor."

Rita başını eğmeden önce ona birkaç kez göz kırptı. Adamın endişesi neden onu şaşırtmıştı? Birkaç adım ilerledikten sonra durdu ve omzunun üzerinden ona mahcup bir bakış gönderdi. "Özrünüzü kabul ediyorum."

"İşte bu bir şey."

Gözlerini otoparka dikti. "Suşiyi o kadar sevmiyorum."

Göğsü hafiflemişti. "İtalyanca o zaman." Kadın başını sallayıp onu geride bırakarak ön kapıya doğru yürüdüğünde, kelimeler ağzından aniden çıkıverdi. "Rita, şimdi yemeğe çıkmaya ne dersin?"

Yürümeye devam etti ama omuzları titriyordu. "Yedide görüşürüz."

On Beşinci Bölüm

Dışarıda kargaşa başladığında **Rita** hâlâ kapalı motel odasının kapısına bakıyordu. Kargaşa çok ağır bir kelime olabilirdi, ama bilinmeyen bir süredir sessizlik içinde oturup, çölde yaşayan bir oyuncunun yirmi dört saat içinde nasıl olup da kendisini derisinin altına sıkıştırdığını anlamaya çalıştığından, güçteki herhangi bir karışıklık kargaşa olarak nitelendirilebilirdi.

Gerçekten de randevuyu iptal etmeliydi. Ve eğer gururu bir anlaşmadan geri dönmesine izin verseydi -her ne kadar o anın sıcaklığıyla yapılmış olsa da- bunu yapabilirdi. Onu iptal etmekten alıkoyan neydi? Neden zamanını boşa harcıyordu? İşin garibi, San Diego'da çıktığı seyrek randevulardan önce de kendine aynı soruları sormuştu. O adamlar onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti, ya da tam tersi. Onlar bir Peggy arıyorlardı. Ya da belirli bir spor takımını tutan ve poker gecesine davet edilen başka bir havalı kız. Jasper, onun kolayca göz ardı ettiği o erkeklerden çok da farklı olamazdı, değil mi?

Peki neden Jasper'la olan randevuyu iptal etmek kutsala saygısızlık gibi geldi?

Sonrasında benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceksin. Amacıma hizmet etmiş olacağım. Jasper'ın sesindeki inancı ve acıyı hâlâ duyabiliyordu. Ve Jasper'ın tarifini bozmamak ve yanlış eklenen malzemeyi bulmak, farkında olmadığı bir şeye ters düşüyordu. Yine de, bir tarifi bir araya getirme eyleminin aksine, Jasper onu endişeli hissettirmiyordu. Sanki başarısızlığın eşiğindeymiş gibi. Aslında tam tersi. Onun yanındayken iyimserlikten kaçamıyor gibiydi. Bu da Rita'nın iyiyi küçümsemeye çalışmanın her zaman onun varsayılan özelliği olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu.

Dışarıda bir araba kapısı çarptı ve ardından bir ciyaklama sesi duyuldu. Rita bu ciyaklamayı ciyaklayanlarla dolu bir stadyumda Peggy'ninki olarak tanıyabilirdi, bu yüzden ayağa kalktı ve araştırmak için pencereye doğru ilerledi. Buğulu camın diğer tarafında Peggy kollarını hafifçe bir kıza dolamış duruyordu. Yoksa kadın mıydı? Bunu söylemek zordu çünkü sarılan kişi çok kısaydı. Peggy'nin sadece çenesine ulaşabilmişti ama ikisi birbirinden ayrılıp Rita yeni gelenin yüzüne iyice bakınca kimliği bir şekilde belli oldu.

Sage Alexander.

Tabii ya. Bir pavyon sahibi tarafından o kadar kandırılmıştı ki, dün gece Peggy'yle birlikte Sage'i Hurley'e götürmek için yaptıkları planı unutmuştu. Belmont'un davranışlarının giderek endişe verici bir hal aldığı konusunda hemfikir olduktan sonra Peggy en yakın arkadaşı ve düğün planlayıcısını aramış ve durumu fazla ayrıntıya girmeden açıklamıştı. Peggy telefonu kapattıktan sonra, "*Ne demek istediğimi ben söylemeden anladı,*" demişti. Bu noktada Sage'in Belmont'la nasıl bir ilişkisi olduğu hâlâ bir muammaydı ama Peggy düğün planlayıcısının gelişinin onun için iyi olacağından emin görünüyordu.

Peggy onu fark edip Rita'ya dışarı çıkmasını işaret etmeseydi, Rita odanın içinde kalıp camdan olan biteni izleyecekti. *Lanet olsun.* Ayaklarını kapının önüne attığı siyah çizmelerinin içine soktu ve dışarı çıktı, elleri cebinde, iki kadın son konuşmalarından bu yana yaptıkları her küçük işi tekrarlarlarken bir kenarda duruyordu. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, gevezelik daha çok Peggy'nin tarafındaydı, Sage ise Peggy'ye olan düşkünlüğü açıkça belli olan hoşgörülü bir gülümsemeyle onu dinliyordu.

"*Her neyse.*" Peggy bir nefes aldı, sonra uzanıp elini Rita'nın pazusuna doladı ve onu öne doğru çekti. "Kız kardeşimle hiç tanışmadığına inanamıyorum. Sage, bu Rita. Rita, Sage."

Sage profesyonel bir el uzattı. "Memnun oldum Rita. Planladığım prova yemeğine tam olarak yetişemedik."

"Ah, evet. İlk nişanım." Peggy kaliteli bir şarabın içindeki tatları arar gibi başını eğdi. "Ucuz atlattık."

Rita Sage'in elini sıktı. "Merhaba," dedi, diğer kadının elindeki titremeyi hissetmemiş gibi davranarak. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Ben de gelmek istedim." Sage bavulunu aldı ve tekrar yerine koydu. Yuvarlak, şeffaf çerçeveli gözlüklerini düzeltti. Sinirli olduğu her halinden belliydi ama dostça bir yüz ifadesi takınmaya çalıştığı da açıktı. Peggy, beş yıldızlı bir otelin konsiyerjiymiş gibi akşam yemeği ve eğlence seçeneklerini sıralayarak Hurley'nin cazibesini anlatmaya başladı ve Rita'ya Sage'i inceleme fırsatı verdi. Yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu ama burnunu ve yanaklarını süsleyen çillerle, gerekirse bir üniversite birinci sınıf öğrencisi bile sayılabilirdi. Açık mavi şal desenli elbisesi muhafazakârdı ve bu hafif kaçıyordu. Yakası köprücük kemiğinin altındaki her şeyi örtüyor, etek ucu ellili yıllara geri dönüş gibi dizlerinin çok ötesine uzanıyordu. Rita *düğün organizatörü* kelimesini duyduğunda aklına keskin elmacık kemikleri ve silah olarak kullanılabilecek yüksek topuklu ayakkabıları olan bir kadın geldi. Rita onu doğru değerlendiriyorsa, Sage en kötü gününde bile ince topuklu bir suikastçi olamazdı.

Peggy'nin konuşması motel odasının kapılarından birinin açılmasıyla kesildi Sage'in arkasında. İki kız kardeş döndüklerinde Belmont'un kapının girişinde durduğunu gördüler.

Odasında. Ancak Sage bakmadı. Hiç kıpırdamadan durdu ve titreyen ellerini elbisesinin ön kısmına götürerek var olmayan kırıksıklıkları düzeltti. Ondan sonra Rita kardeşine şaşkınlıkla bakmaktan kendini alamadı. Belmont en rahat zamanlarında bile gergin olurdu ama onu hiç böyle görmemişti. Sanki zamanı dondurma yeteneğine sahipti ve o hareketliliğin yeniden başlayabileceğine karar verene kadar hepsi bu durgunluğa kapılmıştı. Elleri genellikle sinekkuşu kanatlarından daha fazla çırpınan Peggy bile sadece izledi, Belmont'u izledi. Belmont'un Sage'i izlediği gibi.

Kız kardeşler Belmont'a Sage'in yaklaşan gelişini söylemeyi tartışmışlardı ama Tanrı'ya şükür söylememişlerdi. Eğer Rita onun tepkisini görmeseydi, o soğukkanlı maske tekrar yerine oturmadan önce, Belmont'un dünyasının Sage Alexander'dan oluştuğunu asla bilemeyebilirdi. Aklına zaman yolculuğu geldi. Bir adam geri dönüyor ve karısıyla yeniden karşılaşılıyor, üstelik birlikte geçirdikleri ilk yaşamın anılarını hâlâ saklıyordu.

İki dakika kadar sonra kapı aralığından çıktı, üç kadının etrafında geniş bir alan yarattı, gözleri Sage'den hiç ayrılmadı. Düğün organizatörü ise geçen her saniyeyle birlikte cesaret kazanıyor, çenesi biraz daha yukarı kalkıyor gibiydi. Ama parmakları. Rita alev alacağından endişelenmeye başlayana kadar elbisesinin pililerinden biriyle uğraştılar.

Sessizliği bozduğunda Sage hâlâ arkasını dönmemişti. "Merhaba, Belmont."

Yüzü başka yöne dönerken hırıltılı bir ses çıkardı. "Gelemeyeceğini sanıyordum."

Ardından gelen duraklamada rüzgâr ısıklık çalarak geçti. "Aralık ayı düğünler için pek popüler değil. Bazı şeylerin yerini değiştirdim."

"Neden?"

"Aralık ayı neden düğünler için popüler değil?" Rita soruyu sorduktan sonra Sage'in dudaklarının seğirdiğini gördü ve kadının espri anlayışı olduğu için Tanrı'ya şükretti. Bu ailede herkesin bir espri anlayışı olması gerekmiyor muydu? Gerçekten de yabancı bir kasabada, yüzde doksanı boş bir motelin önünde durmuş, kardeşlerinin henüz kendisine *bakma* zahmetine bile girmemiş birinin etrafında dolanmasını izliyorlardı. Ve her nasılsa tüm bunlar olağan şeylermiş gibi görünüyordu.

"Neden eşyaların yerini değiştirdin?" Belmont ses tonundaki sabırsızlıkla açıklık getirince Sage'in parmakları yeniden alev alma çabasına girdi. Peggy de Belmont'un keskin dikkatinden kaçmayan saçlarını döndürmeye başladı ve Rita, ağabeyinin neyi tespit etmeye çalıştığını anladı. Eğer Sage'in davranışları yüzünden gelmesini istemişlerse. Elbette *istemişlerdi*. Ama bu bilginin hoşuna gitmeyeceği söylenmemiştir.

Tam Rita sessizliği doldurmak için umutsuzluğa kapılmaya başlamışken, Sage'in tüm

Vücudu derin bir nefesle kalktı ve arkasını döndü. Belmont bir adım geri gitti. Ve zaman yeniden donmuş gibiydi. Bu da ne böyle?

"Tatile ihtiyacım vardı," diye mırıldandı Sage, çenesi kalktı, sonra tekrar eğildi. "Buna izin var mı?"

Gözlerini küçük düğün planlayıcısına dikmiş, arkasındaki çölde çenesi tıkr tıkr işleyen Rita, ağabeyinin eski bir Clint Eastwood film afişine benzediğini düşündü. "Saçına bir şey mi yaptın?" diye sordu Sage'e çakıllı bir sesle.

"Kâküllerim var."

"Bangs," diye tekrarladı Belmont, sanki garip, yabancı bir kelimeymiş gibi. "Onlardan hoşlandığımı sanmıyorum."

Peggy'nin nefesi kesildi. "Bel-"

"Biraz daha devam edersen gözlerini saklayacaklar," diye devam etti, kız kardeşini görmezden gelerek. Sage dışında her şeyi görmezden geliyordu. "Her an olabilir. Benden saklandıkları herhangi bir gün olabilir."

Sage başını salladı. "Hayır, olmalarına izin vermeyeceğim."

Belmont, Sage'i kaldırıma doğru süzmek için elinden geleni yapıyordu, ama bunu fark etmiş gibiydi ve park yerine doğru baktı. "Otele giriş yaptınız mı?"

"Hayır."

Bakmadan binaya doğru işaret etti. "Bu taraf diğerinden daha iyi aydınlatılmış."

"Tamam."

"Seni bu tarafa koymalarını söyle."

Siparişi verdikten ve Sage'in onayladığından emin olmak için bekledikten sonra Belmont ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Açık bıraktığı motel odasının kapısına doğru geri dönmeye başladı, ama niyetini belli etmeden aniden yönünü değiştirdi. Sage'in etrafında yavaşça dönerek saçlarını, boynunu ve giysilerini inceledi. Sage de bir şekilde dengesini koruyarak ona izin verdi. Ta ki adam omuzlarını birbirine değdirene ve Sage'in gözleri kapanana kadar. Sadece bir saniyeliğine, eskisinden daha geniş bir şekilde tekrar açılmadan önce.

Belmont motel odasına dönüp kapıyı kapatana kadar hiçbirini bir şey söylemedi. O anda Peggy ellerini birbirine vurarak ağır çekim büyüsünü bozdu. "Yani"-kolunu Sage'inkiyle kenetledi

-"Uçakta film var mıydı?"

On Altıncı Bölüm

Otuz üç yaşındayım ve bu benim ilk randevum.

Bu onu bir bakıma bakire yapıyordu, değil mi?

Jasper bile bu karşılaştırmaya gülmek zorunda kalmıştı. Kamyonetini Hurley Arms'daki sayısız boş alandan birine çekti ve elini saçlarında gezdirdi, kendini sinirli hissetmesine şaşırılmamıştı. Önümüzdeki süreyi zeki bir kadınla birlikte geçirecekti. İlginç bir kadınla. Ve karşı cinsten biriyle en son ne zaman havadan sudan konuştuğunu hatırlamıyordu bile. Bundan yirmi dakika sonra Rita'ya en sevdiği rengi soruyor olabilirdi ama işin o noktaya gelmemesini umuyordu.

Rita'yı almaya giderken, Nate'e kadınların ne hakkında konuşmaktan hoşlandıklarını sormak için Liquor Hole'da durmuştu. Barmen Jasper'ın kadınlar hakkında tavsiye istemesine gülmeyi bitirdikten sonra, tek kelimelik bir cevap bulmuştu: kendileri. Eğer bu doğruysa, Rita'nın kendisi hakkında konuşması Jasper'a çok uygun düşüyordu. Sadece bunu gerçekçi bulmuyordu. Aslında, Rita'nın sorularını muhtemelen kendisine, inatçı kadına geri çevireceğini tahmin ediyordu. İnatçı muhteşem kadın.

Geçmişte çenesi o kadar düşüktü ki Jasper'ın sadece ve sadece tek bir şey için iyi olduğuna karar vermişti. Gecikmeden samanlıkta yuvarlanmak. Bildiği kadarıyla Rita da böyle düşünüyordu. Gerçi hoşlanmadığı bir erkeğe, iyi bir kadın olsa bile, acı çektirecek bir tip gibi görünmüyordu ona. İçgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Tamam, kamyonette oturup dikiz aynasından Rita'nın motel odasının kapısına baktıkça beyni daha da boktan senaryolar üretiyordu. Hareket zamanı.

Jasper kamyonetten inip otoparka doğru ilerlerken bir elini kot pantolonunun belinde gezdirerek her şeyin içine girdiğinden emin oldu. Evinden ayrıldığından beri ilk kez, Jasper duşta bir tanesini ovuşturduğu için kendini övdü. Çünkü, Tanrım. Daha Rita'yı bile gözüne kestirememişti ve damarlarındaki kan daha hızlı pompalanıyordu. Kulaklarında çınlayan o dolgun, derin ritim, arkasından geçen trafiğin sesini bastırıyordu.

"Yaşayan adam, kötü durumdasın," diye mırıldandı nefesinin altında.

Rita kapıyı tek başına çaldığında bu duygu yılın en hafif ifadesine dönüştü. Evet, durumu kötüden de kötüydü. Tanınmayacak kadar berbat durumdaydı. Ona çarpan ilk şey duşun asılı kokusuydu. Sıradan bir duş değil ama. Bir *kadın* duşu. Şeftali, armut ve yulaf ezmeli sabun kokuları kapı aralığından süzülüp onu bir alabalık gibi yakaladı.

Ama bu, Jasper'ın bakışlarının onun ayrılmış -heyecanlı- dudaklarından altındakilere kaymasına izin vermesinden önceydi. "Bu kıyafetlerin altında bu kadar güzel mi kokuyorsun?"

"Ne?"

Rita kelimeyi soludu ve kapının hemen içinde küçük bir kıvrınma hareketi yaptı. Giydiği dar, kırmızı kot etek kalçalarıyla birlikte kayıyor, Jasper'ın siyah atletin altındaki göbek deliğinin girintisini seçebileceği kadar aşağıya iniyordu. "Lütfen bana orada yalnız olmadığını söyle. Bana bir yerlerde *Cheers'in* tekrarlarını izleyen bir erkek ya da kız kardeşin olduğunu söyle."

Başını salladı ve sokak lambası ağzını parlatmak için kullandığı şeyi aydınlattı. Bu sefer kesinlikle dudak nemlendiricisi değildi. "Hayır, kız kardeşim arkadaşının yerleşmesine yardım ediyor."

Jasper bir elini çerçeveye dayadı ve Rita'ya doğru eğilerek aralarındaki dar aralıktan onun vücuduna baktı. "Uyluklarını birbirine sürtmeyi kes," diye homurdandı.

Sivri göğüsleri hipnotik bir hareketle göğsünden sadece bir santimetre uzakta aşağı yukarı sallanmaya başladı. "Etmiyorum. Sadece etek giymeye alışık değilim."

"Ben de senin etek giymene alışkın değilim."

"Benim bir şey giymeme alışık değilsin." Gözlerini sıkıca kapattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun-"

"Şu anda seni çıplak düşündüğümü biliyorum." Jasper, Rita'yı odanın içine doğru geri çekerken, göğsündeki tik ile kemerinin altındaki şişlik arasında süren savaş yüzünden yüzünü buruşturdu. Otoparkı geçerken biri onun *varsayılan ayar* düğmesine mi basmıştı? Yoksa bu kadına o kadar kaptırmıştı ki önünü göremiyor muydu? Bilmiyordu. *Bilmiyordu*. O yüzden yavaşlaması gerekiyordu. Ama kadın sanki bir an önce sikilmek istiyormuş gibi sallana sallana yatağa doğru ilerlerken bunu yapmak çok zordu.

Azgındı. Buradaki asıl sorun buydu. Gerçi Jasper bu savunmayı mahkemede kullansa, jüri onu kesinlikle nehre gönderirdi. Çünkü gerçekten tahrik olmuş bir kadın hayatın hazinelerinden biriydi. Şimdi, tahrik olmuş bir *Rita mı*? O dünyanın dokuzuncu harikasıydı. Kadının yerçekimi onu bacaklarının arkası yatağa değene, elleri kadının kıvrak kalçalarının dış tarafına kayana kadar ileri doğru sürükledi. Yani, evet, bu

bir sorundu. Çünkü Rita'nın böyle bir durumda kalmasına izin vermek Jasper'ın doğasına aykırıydı. Kuru seks seansından sonra onu otoparkta bırakmak Jasper'ı neredeyse öldürüyordu ama Rita ona böyle bakmaya devam ederse akşamı çıkaramazlardı.

"Seni kamyonetime bindirecek, motoru çalıştıracak ve gidecektim." Jasper başını eğerek kızın boynunun çukurundan bir yudum aldı. "Bunu sormak için kapıyı açmaman gerekiyordu, güzelim. Daha randevu başlamadan seni beceremem."

Ellerini kaldırdı, saçlarını karıştırdı, boğazından kulağına doğru bir yol yalarken onu yerinde tuttu. "Sebebinin mantıklı olduğunu düşünseydim buna da saygı duyardım," diye soluk soluğa kaldı.

"Çok mantıklı. Göreceksin." Hayal kırıklığı içini kemiriyordu. Bütün içgüdüleri Rita'ya ihtiyacı olan şeyi vermek için çılgılık atıyordu -kendisinin ihtiyacı olan şeyi- ama sonrasında olacakları düşündükçe göğsünün boşaldığını hissediyordu. *Her zaman olduğu* gibi. "Bavulun nerede?"

Rita'nın başı kalktı. "Ha?"

Boynuna ağzı açık son bir öpücük konduran Jasper eğildi ve yatağın altından bir spor çantası çıkardı. Her nasılsa bavulunun yerini doğru tahmin etmişti ama onu nerede tutacaktı-

"Beni mi arıyorsunuz?"

"Evet." Eli beklediğinden daha küçük bir şeyin etrafına dolandı ama şekli kimliği hakkında hiçbir soru işareti bırakmıyordu. "Onu da buldum."

Jasper doğrulurken Rita kekeleydi ve avucunda tuttuğu nesneye baktı. "Vibratörümü öylece... *hediye* edemezsin."

Jasper ağırlığını test etti. "Bu bir vibratör sayılır mı? Tecrübelerime göre, penis şeklinde oluyorlar."

"Bu bir...kelebek...masaj aleti."

Rita'nın açıklaması sırasında yanaklarına yayılan kızarıklığı hayretle izledi. "Oh, güzelim. Boş otel odasının kapısını küçücük bir etekle açıyorsun ve şimdi de bana mı kızarıyorsun? Eğer sana mastürbasyon yapmayı planlamıyor olsaydım, bu kızarıklık kaderini belirlerdi."

Kadın temkinli ama meraklı bakışlarını adamla vibratör arasında bölüştürdü. "Neden?"

Jasper vücutları aynı hizaya gelene kadar hareket etti ve alt dudağını ağzına alabilmek için Rita'yı kendine doğru çekti. Ama tam Rita onun diline açılacakken, Jasper onu geriye doğru iterek yatağa düşmeye zorladı. Rita dirseklerinin üzerine kalktı, şaşkınlığı güzel yüz hatlarında belirgindi. Gerçekten mi? Sürpriz mi? Sanki daha önce hiç çaresiz bir adamla-

Ve lanet olsun. Jasper'ın Rita'yı başkasıyla düşünmekten hoşlanmadığı ortaya çıktı. Hatta bu fikir o kadar az hoşuna gitmişti ki Rita'yı

niyetlendiğinden daha büyük bir saldırganlıkla karnına vurdu. Yorganın içinde inlemeseydi bir özür *gelebilirdi* -gelebilirdi-. Eğer o kırmızı etek takla atarken o kadar yukarı kaymasaydı, siyah, ayakkabı bağcıklı tangasını görebilirdi.

"*Siktir, seni ateşli, küçük parça.*" Jasper'ın görüşü tekrar birleşmeden önce ikiye katlandı. Parmağını ipin altından geçirip amının ıslaklığında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Sonra tangayı birkaç santim geriye çekti ve sıcak etine yapıştırdı, boğuk çığlığının tadını çıkardı, vücudunun üstüne atılmadan önce onu aşağıya, yatağa doğru bastırdı. Aralarındaki boyut farkı nedeniyle, tüm ağırlığını onun küçük bedenine vermemeye dikkat ediyordu, sadece vermeyi planladığı zevkten kaçamayacağı kadar.

"Sen ne-oh!"

Jasper'ın dişleri Rita'nın kulak memesine dolanarak sorusunu kesti ve kalçalarının onun altında sarsılmasına neden oldu. "O kışını tekrar kucağıma atarsan, bunun beni boşaltmak istediğin anlamına geldiğini düşünürüm. Ve istediğini sanmıyorum." Jasper bakmadan vibratörün düğmesini yana kaydırды, avucunun içinde nasıl titrediğini hissetti, Rita'nın bunu kendi üzerinde kullandığını hayal ederken inledi. Ama bu gece değil. Bu onun vereceği orgazmdı.

Jasper dizleriyle onun bacaklarını araladı, kışının yanaklarının kucağına doğru yayıldığını hissetti, siyah ipin hiçbir şeyi saklamadan nasıl gerildiğini hayal etti. *Tanrım*. Ağzı Rita'nın saçlarının arasında yolunu buldu, adı bir iniltiyle kendini serbest bıraktı. Vücudunun aşağıya doğru baskısını vibratörü kalçalarının altına kaydırarak kadar hafifletti, uyluklarının birleştiği yere gelene kadar aşağıya doğru itti. Tam klitorisinin üzerine. Sonra Jasper kalçalarının ağırlığını aşağı vererek Rita'yı kendisiyle masaj aleti arasına sıkıştırdı. Bastırıyor, *bastırıyor*.

"*Aman Tanrım,*" diye bağırdı, yorganı pençeleyerek. "Yapamam... yapamazsın.

Bu çok fazla. Ben genelde..."

"Ne?" Aslında konuşmak canını acıtıyordu çünkü kalçalarını sabit tutmak, kendini onun kışının vadisine sokmaktan alıkoymak için çok fazla irade sarf ediyordu. Kahretsin, kot pantolonunun içinden onun her santimini hissedebiliyordu. İki sıkı yanağın arasına sıkışmış o küçük siyah ayakkabı bağının görüntüsü zihninde parladı. "Genelde *ne yapamazsın?*"

"O kadar sert yap. Ya da bu *kadar...*" Son kelimeyi onun adını iniltiye dönüştürene kadar uzattı. "*Jasper.*"

"Saldırgan ol," dedi kulağına. "İçine doğru it. Kendini ona karşı becer. Gitmen gereken yere ulaşmana yardım edeceğim, güzelim. Kapıyı benden kötü bir şey dilenerek açtın. Ben de sana bunu veriyorum. Sana ve bu tatlı, ihmal edilmiş amcığa. Şimdi vibratörünü *becer.*"

Jasper'ın şehvet çılgınlığını bir anlığına endişe bastırdı. Acaba gitmiş miydi?

Çok mu uzak? Odaya girdiğinden beri onu pusuya düşürmüştü. İhtiyaçlarını Rita'ya kadar erteleyebilmişti. Rita, *Rita*. Tanrım, hiç kimse bu kadar iyi hissetmemiş, bu kadar iyi kokmamış, bu kadar *iyi* ses çıkarmamıştı. Bu kadar *doğru*. Onu yolda mahsur kalmış halde görene kadar seks yapmadan yaşamak zor bile gelmemişti. Şimdi arzu akışını durdurmanın hiçbir yolu yok gibiydi. Bu lanet olası baskı o kadar büyüktü ki, kızın ona verdiği temiz sayfanın her yerine işaretler koymaktan kendini alamıyordu.

"Her şey senin için," diye mırıldandı ensesine karşı. "*Her şey senin için.*"

Rita'nın kalçalarının uzun bir süre aşağı doğru yuvarlandığını hissettiğinde, ikisi de boğuk küfürler savurdular, kendileriyle yarışan diğer tek sesin gürültülü klima olduğu karanlık odaya. "Hadi, Rita. Hareket et. Başka şansın yok, değil mi? Ben seni tutarken, klitorisini o vızıltıya karşı tutarken olmaz." Dizlerini geriye doğru kaydırarak ağırlığını biraz daha Rita'nın kışına verdi ve Rita bir çığlık atarak yumruklarını yorgana geçirdi. "Gidecek hiçbir yer yok. Kaçmanın yolu yok. Elimdeki sunuya amını sürmeden ve sana söylendiği gibi boşalmadan olmaz." Kulağına doğru nefes aldı. "Devam et güzelim. Kimseye söylemem."

Jasper onu alçakgönüllülükten mi yoksa çok fazla yoğunluktan korktuğundan mı bilinmez, Rita'nın bağının koptuğunu hissetti. Ve gerçekten de koptu. Daha önce hiçbir kadının Rita gibi hareket ettiğini hissetmemişti, bu kadar akıcı, pürüzsüz taşlar üzerinde akan su gibi. Hareketler omuzlarından başlayıp aşağıya, sırtına ve kalçalarına doğru yuvarlanıyor, uyluklarına ulaştığında bile durmuyordu. Oh, hayır. Onlar da hareket ediyor, dizlerini kullanarak birbirlerinden ayrılıyor ve tekrar birleşiyorlardı. Jasper'ın alt bedeni onu yatağa hapsedmişti ama onu da hapsedmiş olabilirdi çünkü Jasper hiçbir yere gitmiyordu. Gidemezdi.

"*Tanrım*, kışını nasıl da oynatıyorsun," diye homurdandı Jasper. "Şu anda bana el işi yapıyor da olabilirsin Rita, o güzel beyaz yanaklarınla sikimin iki yanında aşağı yukarı hareket ediyorsun."

"Oh-oh Tanrım. *Lütfen.*"

Bundan sonra Jasper'ın yapabileceği bir şey yoktu çünkü Rita, Jasper'ın iğrenç konuşmalarından cesaret almış olacak ki daha hızlı hareket etmeye başladı ve zevk aletine bastırdıkça seks taklidi yapmaya başladı. Kalçaları bariz bir çaresizlik içinde pompalamaya başlayana kadar, inlemeleri çatlayıp parçalanmaya başlayana kadar, Jasper hareketsiz kalmayı başarmış, sadece aşağı doğru basınç sağlamıştı. Ancak şimdi kalçaları birlikte hareket etmeye başlamış, nefesleri şiddetli patlamalar halinde serbest kalmıştı.

"Şimdi birlikte beceriyoruz, değil mi güzelim? Gıcırdatarak, çok iyi hissettirerek." Jasper nefes nefese kalan ağzını kullanarak kızın saçlarını bir tarafa itti ve boynunu yalamasına izin verdi, kalçaları hızlanan itişlerini hiç durdurmadı. "Her seferinde kimi düşüneceksin?"

Bu şeyi kullanıyor musun? Yatağında her yalnız kaldığında, ışıklar kapalı, külotun inik."

"Jasper," diye bağırdı.

"Onu her kullandığında bileceğim," diye boynuna karşı söylendi. "Ne yaptığını bileceğim, hangi hızda kullandığını bileceğim. Çıplak kığına pompalarken beni düşündüğünü bileceğim."

Tanrım, bacaklarının arasında tuttuğı el o kadar kayganlaşmıştı ki. Pantolonunu çözüp arkadan işini bitirmek o kadar kolay, o kadar kolay olacaktı ki. Kız tam anlamıyla hazırdu. Onun siki için yalvarıyordu. Rita'nın kendini tuttuğunu hissetmeseydi, o da kendini tutamayıp devam edebilirdi. Sadece birazcık. Ona karşı mücadele mi ediyordu yoksa zevk mi alıyordu, bilmiyordu. Ama onun için işe yaramadığı kesindi. Ondan *her şeyi* istiyordu. Onu *tekrar* kendisine ihtiyaç duyacağı kadar bunaltmak ve tatmin etmek istiyordu. Ve her şeyin kökeni de bu değil miydi?

Jasper elini bacaklarının arasında sıkı, dairesel bir şekilde hareket ettirerek titreşimleri klitorisinin üzerinde tuttuğundan emin oldu. Kadın onun altında ürperdi -adını bir sitem gibi söylüyordu. Bacakları onunkilerin yanında huzursuzca kıvranıyordu. *Neredeyse ona sahip olacaktı. Haydi, haydi.* Jasper Rita'nın saçlarından bir tutam aldı ve ateşli gözleri kilitlenene kadar başını geriye çekti. Aralarında elektriksel bir bağ vardı. Jasper'ın Rita'nın saçlarını bırakıp elini boğazına götürmesine ve avucunun içinde şekillenen iniltiden zevk almasına neden olan açıklanamaz bir şey.

"Sorun yok, Rita." Adam daha fazla baskı uyguladıkça, kadın daha fazla titremeye, inlemeye başladı. "Ben de sevişmelerimi biraz sert ve çokça kirli severim." Tam Rita'nın boğazını sıktığı anda, hiç acımadan bastırdı, kaçma şansı olmadan alt bedenini masaj aletine sürttü, çığlık attığında gözlerini kapattı. "Bu orgazmın her yerinde benim adım var, şimdi senin ağzından da çıkmasını istiyorum. Duymama izin ver."

"*J-Jasper.*"

Tanrım, onun altında doruğa ulaştığında, sanki bir kısrağa binmiş gibiydi. Sırtı kamburlaşıyor, bacakları tekmeleniyor, kolları tutunmak için uzanıyordu. Jasper'ın içinde Rita'ya bu dayanağı verme ihtiyacı vardı, bu yüzden orgazmının en acımasız kısmı geçer geçmez onu ters çevirdi. Sadece Rita'yı değil, Jasper'ı da dengelemeye yarayan bir öpücük için ağızlarını birbirine emdirdi. Çünkü daha önce hiç başka bir insana bu kadar bağlanmamış, onu okumamış, onun zevkini hissetmemişti. Her ne kadar kendi rahatlamasını bulamamış olsa da -evet, ona doğru gelen lanet olası bir mavi taşak vakası vardı- Rita'yı o noktaya getirmiş olduğu için kendini... tatmin olmuş hissediyordu.

Öpüşürken parmakları adamın saçlarına dolanıyor, ağızları şehvetli bir ritimle hareket ediyor, dilleri içeri girip çıkıyordu. Kalp atışları her yerden duyuluyordu.

Aralarında, kulaklarında. *Boom boom, boom boom* sesleri Jasper'ın pantolonundaki zonklamayı görmezden gelmesini imkânsız hale getiriyordu. Onu öpmeyi hemen bırakmazsa, bu gece motel odasından çıkamayacaklardı.

Jasper on galonluk bir isteksizlikle geri çekildi ve ağzının yokluğu, Rita'nın kapıyı açmasından bu yana ilk kez bir kuşkunun ortaya çıkmasına neden oldu. "Hâlâ benimle yemeğe çıkmak istiyorsun, değil mi?"

Rita yavaşça doğruldu ve o da aynısını yaptı, ikisi de hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. "Evet. Evet, tabii ki biliyorum ama..."

Kalbi doğruca yere, hatta muhtemelen bodrum katına düştü. "Ama ne?"

Durgun bakışları adamın kot pantolonunun fermuarında gezindi. "Bana ihtiyacın yok mu?"

Jasper'ın rahatlama hissi yüzüne çarpmayı bitirir bitirmez, yerini Rita'ya güven verme dürtüsü aldı. *Bana ihtiyacın yok* dediğinde, cinsel anlamda bunu kastettiğini çok iyi biliyordu ve bunu inkâr edemezdi. *Kötü bir şekilde*. Ama cevap verdiğinde? Jasper onun aynı şeyi kastettiğini sanmıyordu. "Evet, güzelim. Sana ihtiyacım var." Rita hareketsiz kalınca Jasper gülümsemeye zorladı. *Çok fazla, pislik. Geri çekil*. "Giyinmen gerek, çünkü açlıktan ölüyorum."

Jasper yataktan kalktı ve kapıda beklemeye başladı, Rita'nın arkasından baktığını fark etmemiş gibi yapıyordu, güzel yüzü kızarmıştı, belki de teklifi kabul etmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Bu hayal kırıklığı karnına bir bıçak sapladı ama diğer seçenekten daha iyiydi. Yatağa geri tırmanmak ve belki de daha fazlası için iyi olup olamayacağını öğrenmeden önce, şimdiye kadar iyi olduğu tek şeyi teslim etmek.

On Yedinci Bölüm

Rita'yı şaşkına çevirebilecek pek fazla şey yoktu. Restoranlarda -özellikle mutfaklarda- çalışırken her türlü drama, tartışmaya, insani tuhaflıklara ve çorbasına tükürmesini *isteyen* bir müşteriye maruz kalmıştı. Sadece aşçılık okulu bile, sabotajları ve fırsatçılığıyla, içinde yaşadığı paslanmaz çelik dünyanın minyatür bir versiyonuydu. *In the Heat of the Bite*'da olduğu gibi televizyon kameraları da işin içine girince bu davranışlar daha da artmıştı.

Ama Rita o dünyanın işleyişini anlıyordu. En iyi ol ya da rütben düşsün. Orijinal ol ya da eleştirmenler tarafından yerden yere vurul. Ol, ol. Sonunda bu baskılara boyun eğmiş olsa da, uzun süre bu baskıların içinde yarı rahat bir şekilde yaşamıştı. Bunlar tanıdıktı. Kendi kendine dayattığı yalnızlığı gibi.

Tanıdık olmayan şimdi idi. Bu gece. Bu ölümcül güzellikteki orospu çocuğu masanın karşısında ona şarap dolduruyordu. Neden? Ondan ne istiyordu? Seks değil. *Bu* çok açık bir şekilde belirtilmişti. Aslında, kadınlık gururunda birkaç delik açılmış gibi hissediyordu. Üstelik kadınlık gururuna *sahip* olduğunu bile bilmiyordu. Jasper'ın ulaşabildiği kadınların muhtemelen bu konuda hisseleri vardı ve parfüm gibi sıkıyorlardı. Bu arada, koca ağzı açık bir şekilde yatakta oturuyordu. Jasper'ın kapıya doğru lastik yaktığını hatırlamak bile Rita'nın yüzünü ekmek sepetine gömmek istemesine neden oluyordu.

Jasper tecrübeliydi. Bu da "Gandhi oldukça soğukkanlıydı" cümlesiyle aynı seviyede bir abartıydı. Randevuları "bari birlikte yatalım" aşamasına geldiğinde -ki bu kırk yılda bir olurdu- sütyenlerini beceriksizce karıştırır ve göz temasından kaçınmaya çalışırdı. Jasper, kişisel olarak hiç hissetmediği türden bir cinsel güvenle hareket ediyordu. Asla. Motel odasında birlikte yaptıklarını hâlâ tam olarak atlatamamıştı -tam temaslı mastürbasyon mu?!- Jasper'ın şu anki rahat, iyi çocuk tavrı ise yoga dersinden yeni geldiğini gösteriyordu.

Cidden mi? Bir iniltinin dışarı çıkmasını önlemek için dudağını ısırmadan bacak bacak üstüne bile atamıyordu. Böylesine güçlü bir muameleye maruz kaldıktan sonra her şey hassaslaşmıştı. Şu anda insan içine çıkmaya bile uygun muydu?

Jasper masanın öbür ucuna uzanıp Rita'nın kolunu sıktı ve kolunun her tarafına elmas kaplı bir karıncalanma yayıldı. "Sana bir içki ısmarlayacağım, Rita. Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Teşekkürler." Tartışmayacak ya da votka kulağa cennetten gelen bir kudret helvası gibi gelmiyormuş gibi davranmayacaktı bile. "Eee... Burası eğlenceli görünüyor."

Jasper kaşlarını kaldırdığında, Rita masanın altına dalmak istedi. Belki masa örtüsünden bir kale yapardı. "Eğlenceli." Jasper çenesini sıvazlayıp restorana bakarken kirli sakalının törpülendiğini duyabiliyordu. "Elbette. Sanırım öyle de denebilir."

Menüsüne uzandı ve çevirerek açtı, hiçbir şey göremedi ama ellerini meşgul ettiği için minnettardı. "Özür dilerim, bundan sonra ne konuşacağımı bilemiyorum. Böyle bir şeyden sonra uyumaya gitmen gerekir, değil mi?"

Eğlencesi daha da arttı. "Sizin deneyiminiz bu mu?" "Farklı deneyimlerim var."

Muhtemelen onu gerçekten görebilmek için menüyü aşağı doğru eğdi. "Eğleniyor gibi görünüyorsun. Bu konuda yanıldım mı?"

"Bunu bana yüzün kızarmadan bile soramazsın. Bu konuda yanılmadığınızı o kadar biliyorsunuz."

Verdiği cevaptan tatmin olmuş görünmek yerine, yüz hatlarında bir endişe belirdi. "Peki neden şimdi seni rahatsız ediyor?"

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

Birkaç vuruş geçti. "Evet." Bir an derin düşüncelere dalmış gibi göründü, gözlerinin arasında bir çizgi oluştu. "Ama sadece bir randevuya *genellikle* nasıl başladığını duymak istemediğim için. Ya da bir randevuyu nasıl bitirdiğini. Ya da o civarda herhangi bir şey."

Rita'nın karnına bir sıcaklık yayıldı. "Tamam o zaman."

"Tamam o zaman." Jasper omzunu silkerek kendi menüsünü aldı. "Bir şefle yemeğe çıkarken biraz gergin olduğumu söylemeliyim. Yemeği beğenmezsen mutfağı basmak zorunda mısın?"

"Evet, bu ettiğimiz yeminin bir parçası," diye cevap verdi, ama bunu tam olarak tutamadı. "Menüdeki en iyi şey nedir? Bu gece fırtına havasında değilim."

"Tavuk milanese."

"Tamamdır."

Rita restoranın atmosferi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yavaş, hareketli bir müzik. Loş ışıklandırma, oturma alanının etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş mum kümeleri. Yüksek kiralar ve kısıtlı alan nedeniyle müşterilerin genellikle tıktık oturduğu San Diego'dakinin aksine masalar birbirinden uzaktı. Wayfare'de ciro her zaman önemli olmuştur. Ama görünüşe göre burada değil. Garsonlar da en az müşteriler kadar rahat görünüyordu, hatta bazıları gizlice

kırmızı şarap vardı. Miriam bu rahat ortamı takdir ederdi, ancak son yemek gönderilinceye kadar alkole asla izin vermezdi.

Annesini ve sevdiği restoranı hatırlamak Rita'nın gülümsemesini bozdu ama Jasper masanın diğer tarafına uzanıp başparmağını yanağında gezdirince kendini toparlamaya çalıştı. "Ne düşündüğünü bilmek isterim."

Hiçbir şey söylememek için bakakaldı ama annesi hakkında böyle bir şey söylemek son derece yanlış geldi, bu yüzden onun yerine gerçeği söyledi. "Benim annem. Çok farklı bir restoran işletiyordu. Bir süre ben de işlettim." Elleri tekrar bir şeyler yapmak için kaşınıyordu, bu yüzden şarap kadehinin tabanını çizdi. "Wayfare."

Jasper bu ismi sessizce kendi kendine söyledi. "Bu ismi sevdim. Neden şimdi kullanmıyorsun?"

"Yandı."

"Kahretsin." Adamın ikiye katlanması komikti. "Gerçekten üzgünüm, Rita. Ne zaman?"

Göğüs kafesinde bir basınç oluştu, alevlerin dans ettiği ve duvarları kükrettiği anılar. "Geçen hafta."

Jasper birkaç saniye boyunca bu habere hiçbir tepki göstermedi. Olayın bu kadar kısa bir süre önce meydana gelmiş olmasından dolayı şaşkın olduğu belliydi ama mavi gözlerinin ardında kaotik bir şeyler dönüyor, yanağındaki kasların kıpırdamasına neden oluyordu. Rita bunun ne olduğunu bilmek istediğinden emin değildi. Ya da belki de her ayrıntıyı bilmek istiyordu. "Olay olduğunda çalışıyor muydun?" Rita yavaşça başını sallayınca adam küfrederek sandalyesinde geriye doğru düştü. "Bunun için kendimi hasta hissediyorum, güzelim."

Vücudunun nabız noktaları arasında ışık pırıldadı. "Üzülme. Ben iyiyim."

Jasper ona inanıp inanmayacağına karar verir gibi baktı, yüz ifadesi ciddiydi. "Bu yüzden mi artık yemek yapmak istemiyorsun?"

"Kim dedi ben-" Sonra Rosemary'nin mutfağındaki anısını hatırladı. Donup kalmış, en basit işleri bile yapamaz hale gelmişti. Şimdiye kadar Jasper'a o sözleri söylediğini hatırlamıyordu - artık yemek yapmak istemediğini söylemişti. Ama onları kastettiğini biliyordu. Artık sıra dışı olmaktan daha azını istemediğini biliyordu. Miriam'dan daha az.

"Hey." Jasper sabırsız bir eli saçlarında gezdirdi, kendine kızmış görünüyordu. "Bu şekilde burnumu sokmak istememiştim. Sadece aşçılık okulundan mezun olup restoran işletecek kadar yetenekli birinin neden artık sevdiği işi yapmak istemediğini merak ediyordum."

Boğazında yanma hissetmeye başlayan Rita su bardağından bir yudum aldı. Her şeyin dökülmesine izin vermek istiyordu. *Yetenek, ha! En iyi ihtimalle şüpheli. Onu sevip sevmediğimi bile bilmiyorum.* Ama kendini tuttu, eğer bu sırların açığa çıkmasına izin verirse, bir şekilde, bir yerlerde annesinin bunları duyup ağlayacağından korkuyordu. O şekilde

Rita'nın bu duruma ayak uyduramadığı onca yıl boyunca içten içe ağlamış olmalıydı. "Peki ya sen, Jasper? Sen neyi seviyorsun?"

Konuyu değıştirmesine izin vermekle daha fazla ısrar etmek arasındaki tartışma, titrek mum ışığının arasına serpiştirilmiş yakışıklı yüzünde gerçekleşti. Ama sonra sorusu kafasına dank etti ve alçaldı. "İnsanları seviyorum. Aileyi." Birasına uzandı. "Ama herhangi bir şeyi sevdiğimden emin değilim. Senin gibi kalıcı bir şey yok." Rita'yı incelerken bir süre geçti. "Wayfare gitmiş olsa da onu seviyorsun. Söyleyiş tarzında bu var."

Bu adamı gerçekten de hesapsız kitapsız, yenilenmiş bir McConaughy olarak mı yazmaya çalışmıştı? Adamın onun düşüncelerini okuyor olabileceği ihtimalini düşündü - eğer düşünceleri okunabilecek kadar açıksa. "Bir şeyi sevmek zorundasın. Bara ne dersin?"

Kahkahası kısa sürdü. "Belki bir zamanlar. Ya da belki sadece arkadaşlarımla takıldığı bir yerdi. Yirmi bir yaşındayken aklımdan neler geçtiğini hatırlamak zor." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Büyükbabamın hayatının işini nasıl alaya aldığımı kesinlikle fark etmemiştim. Muhtemelen kenara ayırdığı parayla anlamlı bir şey yapacağımı düşünmüştü. Görünüşe göre yanılmış."

Rita onun bir tür mirastan söz ettiğini anladı. Liquor Hole'u satın almak için kullandığı bir mirastan. "Evet, ama şimdi bu konuda bir şeyler yapıyorsun, değil mi? Lokantayı mı açıyorsun?"

"Evet." Bir kez başını salladı ve sandalyesinde kaydı. "Evet. Umarım çok geç değildir."

"Değil," dedi Rita, kendi sertliğine şaşırarak. Gerçekten de masanın öbür ucuna uzanmamak için kendini zor tuttu ve -ne? Yüzünü ya da saçını falan mı tutacaktı? Net değildi ama onu başarılı olacağına ikna etmesi gerektiğini hissediyordu. Tüm enerjisini bu işe verirse restoran başarılı olacaktı.

Ama bu onu en büyük ikiyüzlü yapmaz mıydı? Reality şovdan döndüğü ilk geceki feci akşam yemeği servisinden önce bile, restoranın başarısını öldüresiye hırpalama yolunda ilerliyordu. Annesi başarıyı neredeyse garantilemişti. Jasper'ı sonucun farklı olacağına ikna etmeye çalışmakla ne işi vardı?

"Eğer bunu suçluluk duygusuyla yapıyorsan ya da... belki de büyükbabanın onayladığını bilerek geceleri daha rahat uyumak istiyorsan... işe yaramayacak." Onları şarapla boğmaya çalışmasına rağmen, kelimeler boğazına tırmandı ve dışarı çıktı. "Lokantayı istediğin için aç, başkasını mutlu edeceğini düşündüğün için değil."

Jasper bira şişesini çevirdi, o zeki mavi gözleri Rita'ya dikilmişti. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Öyleyim." Bunu ona neden söylüyordu ki? Tanrım, ne kadar çok avantaja sahip olduğunu ama yine de başarısız olduğunu bilse onu iki kat daha acınası bulurdu. "Annem Miriam Clarkson'dı."

Ve evet, New Mexico'daki bar sahipleri bile bu ismi tanıdı. "Yıllar önce Yemek Kanalı'ndan mı? Neydi o program?" -parmaklarını şıklattı- "*Miriam's Main Dish*."

Rita dudaklarını istemsizce kaldırarak, "Bir tanesinde var," dedi. "Yayından kaldırıldığında Wayfare'i açtı. O zamanlar daha ergenlik çağındaydık."

"Rosemary o diziyi çok severdi." Bakışları bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi yana kaydı. "*The Goonies'in* VHS'sinin üzerine Noel yemeği özel programını kaydetmişti. Gençliğimin en büyük trajedilerinden biri."

"Bu gerçekten korkunç. Kendimi dolaylı olarak sorumlu hissediyorum."

"Böyle hissetmelisin. Annen adına bana yeni bir kopya borçlusun."

Garson kız siparişlerini almak ve Rita'nın şarabını yeniden doldurmak için yaklaştığında gülüyorlardı. Jasper araba kullanacağı için bir bira daha istemedi, onun yerine bir bardak süt sipariş etti. Görünüşe göre slogan doğruduydu. Süt vücuda iyi *geliyordu*. Aslında harika, diye düzeltti, Jasper'ın karnının otel yatağında sırtına nasıl yaslandığını hatırlayarak.

"Orada neye gülüyorsun öyle?" Jasper garson kız geri çekildiğinde sordu. "Gerçekten gizemli görünüyorsun."

Tanrım, sanki zaten biliyormuş gibiydi. Olası teorileri doğrulamayacak olması çok kötüydü. "Hiçbir şey, gerçekten. Sadece... genellikle insanlara annemden bahsettiğimde milyonlarca soru sorarlar. Haftanın her akşamı harika yemekler pişirir miydi? Bizi hiç McDonald's'a götürdü mü?" Bekledi. "Sanırım bana bunların hiçbirini sormayacaksın."

"Bana senin hakkında bir şey söylemeyecekse hayır."

Ohhh. Ve kalabalık çığına döndü. Aslında teknik olarak onun beli çığına dönmüştü. Tek satırlık tatlı sözlerle bayıldığı için değil. Ama sözleri samimi geldiği için. Samimi görünüyordu. "Olmayacak," diye mırıldandı.

"O zaman sana farklı bir şey sorayım." Neredeyse adamın kafasında dönen çarkları görebiliyordu, büyük buhar pufları çıkarıyordu. Sadece onun için bu kadar çaba. "Lokantayı başarısız olacağımı düşünen kasaba ya da büyükbabam için değil, kendim için açmam gerektiğini söylüyorsun." Bir süre durakladı. "Kimin için yemek yapıyordun?" "McDonald's hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi Rita hızla, dolu şarap bardağına uzanarak, aşağı inerken yaktığı yol için şükrederek. Yüzeyde görüldüğü gibi ders kitabı vakasına tamamen kör değildi. Anne yüksek standartlar koyar. Kızı bu standarda ulaşamaz. Her şey açıklandığında çok düzenliydi, ama gri, yamalı alanlar için yer bırakmıyordu. Çok fazla gri alan. Ve kesinlikle sorunlarının bir tabloda sunulmasına alışık değildi.

"Bu randevunun bu kadar terapötik olacağını tahmin etmemiştim." derken sesindeki ısırk hissinin açıklayan gümüş tabak.

Jasper'ın başı kısa bir süre öne düştü, sonra kalktı. "Kahretsin, Rita. Neyim var bilmiyorum. Sanki her an gidebilirsin diye on beş randevuyu bir araya sıkıştırmaya çalışıyorum." Sinirli bir şekilde elini zaten dağınık olan saçlarına götürdü. "Aslında konu bu bile değil. Sadece senin hakkında kimsenin bilmediği bir şeyi bilmek istiyorum. Ve eğer bu ilk buluşma için ürkütücü değilse, ne ürkütücüdür bilmiyorum. Daha tavuk milanese bile yemedik."

Kalabalık daha önce çılgına dönmüştü ama şimdi tüm stadyumu yıkacak kadar yüksek sesle kükrüyordu. En son ne zaman biri ona karşı bu kadar dürüst olmuştu? Tam tersi olması gerekirken, kendinden iğrenmiş gibi görünüyordu. "Sekiz yaşındayken dedektif olmak istiyordum." Onunla paylaştığı bu saçmalığa inanamayarak tavana doğru küçük bir kahkaha attı. "Bir ay boyunca güneş gözlüğü taktım ve kendime Gumshoe adını verdim."

"Kimseye söylemediğin kısım neydi?"

"Gumshoe hâlâ e-posta şifrem." Dudaklarını ıslattı, yüzü yanıyordu. "Sanırım artık değiştirmem gerekiyor."

"Hayır, burnumu sokmayacağım." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Teşekkür ederim."

Ne zaman kıpırdanmaya başlamıştı? Kendini durdurmak için avuçlarını masanın üzerinde düzleştirdi. Tanrım, ona nasıl bakıyordu. Sanki muhteşem bir ödül kazanmıştı ve ödül başının üstünde duruyordu. Çılgınca bir şekilde, Rita kendisinin de ona aynı şekilde bakıyor olabileceğini düşündü. Ve bunu kastediyordu. "Ayrıca. Gergin olduğumda insanların günlük spesiyalleri sıralamasını dinlemeyi severim. Bazen de eski menülerle kendim yaparım."

Jasper hemen başını çevirdi, belli ki okuyacak bir şey arıyordu, ama Rita elini koluna koyarak onu durdurdu. Jasper onun tereddütlü dokunuşuna bakınca Rita elini geri çekme isteğine karşı koydu. "Eğer yeni restoran menüsünü ezber biliyorsan... belki bunu bana söyleyebilirsin?"

Bakışları onunkileri aradı. "Ben biliyorum. Bunu kendim buldum."

Rita kendini bir trampenin kenarında durmuş, atlamaya hazırlanıyormuş gibi hissediyordu. "Güzel. Sanırım ben de... senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum."

Eğildi ve dudaklarını kızın parmak eklemlerinin üzerine koyarak yavaşça, ağzı açık bir öpücükle ıslattı. "Sana göstermeme izin verecek misin?"

"Oh, evet," diye nefes aldı.

Adam güldüğünde eline sıcak hava üflendi. "Restoranı kastetmiştim, güzelim. Sana restoranımı göstermek istiyorum. Bu gece."

"Gönderdiğin sinyaller biraz karıştı."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, sandalyesi Jasper'ın masanın altından görünmeyen eli tarafından çekilerek ona doğru yaklaştırıldı. *Yavrusu* hâlâ

Havada asılı kalan Jasper ağzını onunkinin üzerine bastırđı ve diğerk müşterilerin mırıldanmalarına neden oldu. "Bu senin için onları karıştırmıyor mu?" diye sordu, sesi yaklaşık on oktav düşmüştü.

Rita başıyla onayladı ve burunlarını birbirine çarptı. Göğsünde ipek gibi bir şey dönüyordu, yapışkan ama pürüzsüz. Bu hissi çözmesi bir anını aldı. Rahatlama. Hâlâ *daha* vardı. Jasper'ı her gördüğünde, bu muhtemelen sonuncusuydu. Ama şimdi bütün gece önlerindeydi. Heyecanlı olmalıydı. Öyleyse neden bu gece birdenbire ona ihtiyacından çok daha azmış gibi gelmişti?

On Sekizinci Bölüm

Jasper son birkaç haftadır işe aldığı mutfak ekibi ve garsonlar dışında yeni lokantayı kimseye göstermemişti. İlaveyi çerçevelemek, duvarları yalıtımak, alçıpanı dikkatle döşemek, zeminleri zımparalamak ve cilalamak için harcadığı aylardan sonra, yerel müteahhitlerden sadece ara sıra yardım alarak, lokanta özel bir kalıntı haline gelmişti. Burayı bardan uzakta, plastik bir örtünün arkasında tutmuş, yarı fiyatına bira satarak herkesin dikkatini dağıtmıştı. Yemek servisi deneyimi olmayan bir adam bile bunun heyecan yaratmayacağını biliyordu. Sanki herkesin beklentilerini düşürmeye çalışıyor gibiydi, böylece biraz olsun etkilenirlerse bunu bir kazanç olarak adlandırabilecekti.

Bunu Rita'ya göstererek tüm poker fişlerini ortaya koyuyordu. Miriam Clarkson tarafından yetiştirildiğini öğrenmeden önce bile -hatta kadın tarafından eğitilmişti- Rita'ya on beş masalık mütevazı ek binayı gezdirme konusunda kararsızdı. Ama Rita yemekte ona bazı yönlerini göstermişti ve o da vermeden almayacaktı. Aslında, Liquor Hole'un arkasına yanaştıklarında midesini kemiren sabırsızlık daha da artmıştı. Muhtemelen bunun bir nedeni de akşam boyunca lanet olası ayağını birkaç kez ağzına sokmasıydı. Bu geceye başlarken Jasper flört etmenin kurallarını bilmiyordu ama artık bir numaralı kuralı inanarak söyleyebiliyordu.

Yemek gelmeden önce bir kadının her güvensizliğini, korkusunu ve hatasını anlamaya çalışmayın. Bu çok kötü bir davranıştı.

Sanki bu kural Rita dışında herkes için geçerliymiş gibi.

Jasper'ın, fazla cesaretlendirmeden nasıl burnunu soktuğuna dair bir açıklaması yoktu, sadece kızın öpüşmekten şoka girmiş ve dudakları şişmiş bir halde karşısına oturduğunu ve onun en yakın sırdaşı olmanın hayatının amacı haline geldiğini biliyordu. Eve dönüş yolunda da bu değişmemişti. Ve bu hedefin sabah güneşin doğuşuyla birlikte buharlaşıp gitmeyeceği de iyice belirginleşmeye başlamıştı.

Sürücü tarafındaki kapıyı, Liquor Hole'daki kimseyi varlıklarından haberdar etmeden kapatmaya dikkat eden Jasper, daha sonra Rita'nın yanına geçti ve dışarı çıkmak için yardımını beklediğinde minnettar oldu. Onun bir bakışını yakaladı

Dönerken gerilmiş kırmızı eteğinin altındaki külotu ve yolcu kapısını çarpıp onu kapının önüne itme içgüdüsünü zar zor kontrol etti. Tanrım. Bu geceki mavi toplarının bir orospu çocuğu olacağını biliyordu, ama intikam için dışarı çıkmış on katil manyak orospu çocuğu gibi hissetmek için şekilleniyorlardı. Rita'nın akşam yemeğinde içtiği şarabın etkisiyle gevşemiş ve rahatlamış olması kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Tanrım kurtar beni.

Jasper beyninin zorladığı gibi Rita'nın ağzına saldırmak yerine elini tutarak onu arka girişe doğru götürdü. Paravan kapıyı parçalanmış tahtaya çarpmadan önce yakaladı ve anahtarlarını çıkardı, Rita ellerini kuvvetlice birbirine sürttüğünde gülümsedi.

"Heyecanlısın."

"Evet. *Evet.*" Cam kapıdan içeri bakmaya çalıştı. "Burada henüz kimse yemek yemedi. Kötü, iyi ya da vasat yemek yok. Yorum yok. Temiz bir sayfa."

Jasper anahtarı çevirip kapıyı iterek açtı ama Rita ondan önce davranmaya kalkışınca bileğini yakaladı. "Dur bakalım. Eğer büyük bir ifşaat yapacaksak, bunu doğru yapmalıyız. Gözlerini kapat."

Jasper onu küçük hostes bölümünden geçirip yemek salonuna götürürken boğazında bir şeyler mırıldanarak adamın dediğini yaptı. Bir kolunu ortasına dolamak, onu kendine doğru çekmek, boynunun kokulu tenine nefes vermek nefes almaktan daha doğal geldi. "Tamam, işte başlıyoruz."

Jasper ışıkları yaktı.

Dudaklarını bilerek nabzına değdirmemişti ama *olsun*. Onları orada tutmak, yemek odasını tararken nabzının aşırı hızlandığını hissetmek? Hayatının en güzel anı olabilirdi. Çünkü birinin, inşa ettiği dört duvara ve bu duvarların içinde yaptıklarına saygı göstermesi hoş olurdu. Ama kayda değer bir şey başardığına dair inkâr edilemez bir kanıtla sahip olmak, işte bu paha biçilemezdi. Bunun Rita'dan gelmesi daha da tatlı kılıyordu.

Ek binayı inşa etmeye karar verdiğinde sadece şekilleri ve renkleri görebiliyordu. Mekanın nasıl görünmesi gerektiğine dair gerçek bir vizyonu yoktu. Bu yüzden Hurley'i düşündü. İnsanlarının nasıl benzersiz -bazen benzersiz bir şekilde *çılgın*- olduğunu ama bir şekilde bir modele dönüştüğünü. Bunu uyumsuz antika mobilyalar, eklektik aydınlatma, sessiz köşelere sıkıştırılmış farklı şekilli masalarla tasvir etmeye çalıştı. Yemek odasını yüksek sesle tarif etmek kulağa tam bir felaket gibi gelebilirdi ama her nasılsa şahsen bir arada akıyordu. Her masanın farklı bir temaya sahip olmasını tam olarak planlamamıştı ama işler bu şekilde yürümüştü. Ve böyle düşünen tek kişinin kendisi olmadığını bilmek müthiş bir rahatlamaydı.

"Jasper." Jasper'ın kollarından kurtuldu ve yemek odasına doğru birkaç adım atarak parmaklarını sandalyelerden birinin sırtında gezdirdi. "Neden düşünmeme izin verdin... sadece kapıyı açıp ne olduğunu göreceğini söylemiştin."

"Bu yalan değildi. İki gün sonra açılıyoruz." Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ondan sonrası kasabaya kalmış."

"Bu her zaman böyledir. *Her* restoranda." Sahte geyik boynuzlarından yapılmış avizeye baktı. "Bunu bir araya getirmek için ne kadar zaman harcadın?"

Binanın sahibi olduğundan beri zaman hiç önemli olmamıştı, bu yüzden saymamıştı ama Rita'nın etrafa bakmaya, onunla konuşmaya devam etmesini istiyordu - buna alışabilecek miydi acaba? "İnşaat süresini de hesaba katarsak yaklaşık on sekiz ay oldu. Hafta içi Santa Fe'ye gidiyor, beğendiğim parçaları geri getiriyor, müzayedelere katılıyordum." Başıyla arka tarafı işaret etti. "Eğer ilgileniyorsanız mutfak şu tarafta."

Jasper Rita'yı sadece profilden görebiliyordu ama omuzları gerilirken bile gözlerindeki merak parıltısını yakaladı. "Evet. İlgileniyorum... bir dakika içinde." Yüksek sesli bir kahkaha duvardan içeri süzülerek lokantanın mahremiyetini işgal etti ama Rita'nın dudakları sadece kıpırdadı. "Ayrı girişler koymak akıllıca bir fikir. Liquor Hole'da da yemek servisi yapacak mısınız?"

"Hayır. Sadece burada."

Rita başını salladı ve odanın içinde yavaşça dönmeye devam etti. "Bunun burada öylece durduğuna inanamıyorum, sanki... gömülü bir hazine gibi."

Jasper'ın göğsüne bir sızı saplandı. "İşte bu. İsim bu." "Ne?"

"Gömülü Hazine." İsmi nefesinin altında birkaç kez daha denedikten sonra duvarı itti. "Bütün o ıvır zıvırlar ve antikalar, bilirsin işte. Bir adamın çöprü..."

"...başka bir adamın hazinesidir. Vay canına. Uyuyor." Birbirlerine çok uzun süre baktıklarında Rita başını eğdi. "Ama adını sen koymalısın. Burası senin yerin."

Ya da belki de Rita'nın kapıdan içeri girmesini, birkaç kelime söylemesini ve bunu gerçeğe dönüştürmesini bekliyordu. Bunu sadece bir proje değil, bir olasılık haline getirmesini. Belki de burası *sadece* onun yeri değildi ve *bu yüzden burayı* açmakta ağırdan almıştı. Bir şeyler eksikti. Ancak Rita'nın bunların hiçbirini yüksek sesle duymaya hazır olmadığı açıktı. Görünüşe göre hayatıyla ilgili mahrem ayrıntıları paylaşabileceği bir noktadaydılar, ama Rita'nın kendisini de bu ayrıntılara dahil etmeye çalışabileceği bir noktada değillerdi.

Rita onun bakışlarını kırarak mutfığa yöneldi, Jasper da bir süre sonra onu takip etti. Onu büyük boy paslanmaz çelik ocağın düğmelerini test ederken buldu.

Çalışma masasının üzerinde asılı duran mutfak eşyalarını onaylayarak başını salladı. "Burada kim yemek yapacak?"

"Doğru dürüst deneyimi olan tek yerel adam." Rita'nın yanına, ocağın yanına gitti ama Rita çoktan depoya, kilere ve ötesine geçmişti. "Eskiden Gallup'ta bir otelde çalışıyordu ve birkaç yıl önce emekli oldu. Beni işe alıştırarak ve buradaki diğer adamlardan birini eğiterek sonunda işi devralmasını sağlayacak."

Rita başıyla onayladı, sonra tekrar harekete geçti.

Restoranın ışıklarını yaktığından beri bir tür dans yaptıklarına yemin edebilirdi. Rita'yı ulaşamayacağı bir yerde tutan bir dans ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Yine de bunu ondan ziyade restoranla ilgili bir şey yapmış gibi görünüyordu. Onun her küçük şeye verdiği tepkiye şahit olma ihtiyacı duyan Jasper, Rita'yı tam derin dondurucudan çıkarken buldu ve yüz ifadesini sadece bir parça endişeyle birlikte bastırılmış heyecan olarak tanımlayabildi.

"İşin kolayına kaçmamışsın," diye mırıldandı Rita. "İşlevsellik açısından her şey olması gerektiği yerde. Hareket etmek, nefes almak için yer var. Bir sürü havalandırma var. Bu mutfakta çalışan herkes şanslı sayılır."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Rita başını salladı ve içinden hafifçe gülüdü. "Jasper, buranın olağanüstü olduğunu neden görmüyorsun?"

Onun alanına doğru ilerledi ve kız uzaklaşmaya çalışmayınca rahatladı. "Neden bu konuda bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Neden üzgün olayım ki?" Ona bakmadı. "Bilmiyorum. Belki de mutfakta hep böyle oluyordumdur."

Ah, çok güzel. "Bana bundan bahset."

"Yapmamayı tercih ederim." Takındığı sakın ifade sahteydi ve ikisi de bunu biliyordu. "Ben iyiyim."

Jasper bir elini uzatıp Rita'nın saçlarının arasına soktu ve Rita'nın bedenini kalan mesafeye kadar çekmek için kullandı. "Seni güzelce öpmeme ne dersin?"

Büyük bir telaşla nefesini verdi. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Kesinlikle bir kumardı. Rita'yı karanlık, kapalı bir alanda öpmek ve bu öpüşmenin hiç kesintiye uğramayacağını garanti etmek. Dudakları Rita'ninkilerden sadece bir nefes uzaktaydı ve şimdiden şarabın tadını almıştı. Kadın. *Rita*. Adam eğilip ağızlarını birbirine sürttüğünde boğazında duyulabilir bir takılma oldu. Elleri kot pantolonunun kemerinde kıvrıldı, sanki sadece bu hafif dokunuş bile onu öldürebilirdi. Bu da kendini tutmasını, onu yavaşça öpmesini acı verici bir şekilde zorlaştırdı. Dudaklarını onunkilere bastırdı, dilini alt dudağının üzerinde dinlendirecek kadar genişletti. Sadece dinlendiriyordu ama yine de Rita'nın içinden gök gürültüsü gibi bir ürperti geçti ve onu kendisine doğru titretti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Jasper'ın dilini dudaklarının arasına aldı, bir, iki kez çektikten sonra onu ciddi bir şekilde öpmeye başladı. Jasper'ın cevap olarak çıkardığı inilti o kadar yüksekti ki, yan taraftaki müzik sesinden duyan olup olmadığını merak etti. *Aleti*. Lanet olası siki sıcak ihtiyacın etkisiyle sarktı, sonra da pantolonunun içinde yükselen bir çapa gibi havalandı. Rita bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü onun ağzına doğru inledi, elleri pantolonunun kemerinde daha ısrarlı hale geldi. Öpüşürken her zamanki tereddütlerinden hiçbiri yoktu. Rita'nın mutfağın yeniden canlandığı hayaletlerden uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu. "Rita, güzelim... burada duralım ve biraz soluklanalım-"

"Lütfen," diye nefes aldı, altın sarısı gözleri sanki son yemeğiymiş gibi onun ağzına odaklanmıştı. "Bana ihtiyacın yok mu?"

"Evet," diye homurdandı. "İşte bu yüzden ağırdan almaya çalışıyorum."

"Oh...Tanrım. Artık bilmecelelere katlanamıyorum. Bu oyun her neyse... oynamakta o kadar deneyimli değilim." Rita onun altından kayarak sersemlemiş saçlarını düzeltirken çıkışa doğru yapmacık bir tavırla yürüdüğünde, Jasper yumruklarını metal rafa vurdu. *Kahretsin*, teslim olmak istiyordu. Onu tekrar yemek odasına sürüklemek ve orada ilk kalıcı anısını yaratmak istiyordu. İkisinin de hayatlarının geri kalanında unutamayacakları bir anı. Öpüşmelerinden hemen önce ona sırtını dönmeseydi -bu gece onu tanımanın, *gerçekten* tanımanın eşiğinde olduğunu hissetmeseydi- belki de onların zamanı gelmiş olacaktı. *Doğru* zamanları.

Ama onları eksik satmış olur. *Daha fazlası için bastırabilirim. Daha fazlası için zaman yaratacağım, bir şekilde, bir yolla. Ne olursa olsun.*

"Bekle. Seni geri götüreceğim."

Mutfak duvarının etrafında kayboldu, botlarının sesi yemek odasının zemininden restoranın önüne doğru geliyordu. "Buna gerçekten gerek yok," diye seslendi.

Lanet olsun. Ses tonunda kesinlikle incinmişlik vardı. "*Rita*," diye homurdanarak peşinden koştu. Neyse ki, giriş kapısını açmadan hemen önce onu yakaladı ve kendisine doğru çekti. "Bu şekilde gitme. Sesindeki o titremeyle buradan çıkıp giderken göğsüme bir kazık saplasan yeridir."

Keskin kahkahası mizahtan yoksundu. "Bu senin için ne anlama geliyor? Benden ne istiyorsun?"

Her şeyi. Rita'yla tanışması artık onun değerini ölçen bir sınav değildi. Daha büyük bir şeydi. Bunu *hissedebiliyordu*. "Zaman. Seninle daha fazla *zamana* ihtiyacım var, Rita."

"Zaman yok. Hiçbir *zaman* zaman olmayacaktı." Kadın kendini geri çekmeye çalıştı ama Jasper, kadın derin bir nefes alarak sakinleşene kadar onu sıkıca tuttu. "Tanrım, bunun çifte standart olduğunu biliyorum, ama... bir kadın olarak, bir erkek tarafından

böyle bir seks için. Benimle oyun *mu* oynuyorsun?"

"Hayır," diye inledi onun omzuna, sanki içi yanıyormuş gibi hissediyordu. "Tanrım, hayır, güzelim. Ben olsam bunu yapmazdım. İçinde olmayı ne kadar çok istediğimi hissedebiliyorsun, değil mi?"

"Böylece kafam daha da karışıyor."

"Tamam." Belki de daha fazla zamanın mümkün olabilmesi için -Rita'nın onunla daha fazla zaman geçirmek istemesi için- önce Jasper'ın bir adım atması gerekiyordu. Bunu Rita'yı kendinden uzaklaştırmadan yapabilir miydi? Kendini onun gözünde de alay konusu yapmadan? "Birkaç dakika dinler misin?"

Sorusunun ardında bir ciddiyet yatıyor olmalıydı, çünkü Rita'nın gerginliği adamın kollarında dönerken azaldı. Adamın yanından geçip bir kez başını salladı ve yemek odasındaki sandalyelerden birine düştü. Hangisi olduğunu hemen ezberledi.

Olaydan daha önce hiç yüksek sesle bahsetmediği için Jasper'ın düşüncelerini toparlaması birkaç vuruş sürdü. Şimdi sıra başka biriyle paylaşmaya gelmişti ve midesini bir burukluk kapladı. "Birkaç yıl önce bir gece alem yapıyordum. Benim için yeni bir şey değildi, muhtemelen alem yaptığım zamanlar alemden çıktığım zamanlardan daha fazlaydı." Lokantayı Liquor Hole'dan ayıran duvara baktı. "Her neyse, ofisimde uyuyakalmışım. Ertesi akşam uyandım ve bir bardak su içmek için bara yöneldim, ama her yer doluydu. Kadınlar ellerinde dev sandviçler ve Norah Jones'un müziğiyle barın büyük bölümünü kaplamışlardı. O zamanlar bu tür etkinlikler planlamazdım. Gerçekten, mekanın kendi kendine çalışmasına izin veriyordum, bu yüzden barmenlerden birinin bir parti ayarladığını düşündüm."

Rita'nın hâlâ yanında olduğundan emin olmak için kontrol etti ve onu temkinli bir ilgiyle dinlerken buldu. "Düğün partisi olduğu ortaya çıktı. Ve onlar... benim hakkımda konuşuyorlardı." Boğazındaki pası temizledi. "Notları karşılaştırıyorlardı. Kısa bir ziyaret için her zaman müsait olduğum konusunda gülüşüyorlardı. Ama-ve alıntı yapıyorum

- "Bok çukuru gibi barımdan başka bir işe yaramadığımı belliydi."

"Jasper..."

"Müstakbel gelin paralı eğlence olup olmayacağımı sordu." Hikayeyi anlatmak artık canını bile acıtmıyordu. Her şeyden çok, hatırladığı buz gibi soğuk şoktu. Birlikte zaman geçirdiği kadınların hiçbirisi ciddi bir ilişkisi olmamıştı ama hepsinin onu bir şaklabandan başka bir şey olarak görmediğinin ortaya çıkması onu geçmişe bakmaya zorlamıştı. O bulanık karşılaşmaları ve her zaman nasıl yalnız uyandığını hatırlamak için. Ya da deneyimlerin her zaman nasıl aceleyle geldiğini. *Acele et, biri bizi bulmadan önce. Daha hızlı, bir randevum var.*

"Ondan sonra sarhoş olmayı bıraktım. Bir nevi geri adım attım." Jasper bir elini yüzünde gezdirdi. "Müşterilerim, hatta kendi çalışanlarım bile

benimle ciddi bir konuşma yapmak. Ben sadece onların iyi zamanları olurum. Ama bana saygı duymadıkları da kesin." Dans pistinde kendisine yaklaşan kadınları düşünerek bir an Rita'ya odaklandı. "Dün gece gördün. Ve bu bir gelişmeydi."

Rita ayağa kalktı, avuçlarını eteğinin kenarlarında gezdirdi. Onunla arasındaki mesafeyi yarıya kadar kapattı ve durdu, sözlerini dikkatle tartıyormuş gibi görünüyordu. Tanrım, kısmi ışıktaki çok güzeldi, etrafı restoranla çevriliydi, gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde sallanıyordu. Eğer semirasyonel bir adam olmasaydı, onu garson masasına bağlayabilir ve buradan ayrılmasını yasaklayabilirdi.

"Herkes pişmanlık duyduğu şeyler yapar. İnanın bana, biliyorum. Bir ara beni Google'da aramalısın." Bir nefes verdi. "O kadınlar seni tanımadıkları için pişman olmalı. Sen de burada saygı *göreceksin*. Bunu biliyorum." Dudaklarından hüznü bir gülümseme geçti. "Sen daha kapının kilidini açmadan benim saygımı kazanmıştın."

Rita'nın hayranlığını kazanmış olmanın verdiği tamamlanmışlık hissi yerine, midesindeki bir delik genişçe esnedi. "Neden orada bir 'ama' duyuyorum?"

"Çünkü bir çıkmazdayız, Jasper. Yarın ayrılıyorum." Bir adım geriye doğru kaydı ve bu tek, basit hareket neredeyse onu batırıyordu. "Artık bir kadından daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu anlıyorum."

"Yanlış. *Yanlış*, Rita. Sadece sen."

"*Veremeyeceğim bir şeyi teklif edemem.*" Kapıya doğru baktı. "Bu yolculuk benim ve ailem için çok önemli. Belki de bunun sonunda bizim için bir şey vardır diye düşünüyorum. Annem hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı, bu yüzden dileğine saygı duymak zorundaydık. Zaman benim sunamayacağım bir şey. Okul ve yeni bir iş bulmak var. *Aşçılık olmayan* bir iş. Ben bir restorandan kaçıyorum ve sen bir restoran *açıyorsun*." Sanki her şey şaşırtıcı bir şekilde odaklanmış gibi gözlerini kırptırdı. "Sanırım, belki-"

"Sakin söyleme," diye homurdandı Jasper. "Bu bir veda."

Çıkışa doğru dönerken Rita'nın gülümsemesi hüznüydü.

Ama bitişteki bardan bağırışlar eşliğinde bir çarpışma sesi gelince kısa kesildi. Jasper'ın tanımadığı ama Rita'nın tanıdığı anlaşılan sesler yükseliyordu çünkü hiç vakit kaybetmeden Jasper'ın peşinden Likör Deligi'ne doğru koşmaya başladı.

On Dokuzuncu Bölüm

Rita'nın kalbi göğsünde çamaşır makinesinin içindeki spor ayakkabılar gibi çarpıyordu. Duyduğu Belmont'un sinirli sesiydi, ardından Aaron'unki geldi. *Aman Tanrım*. Bastırılmış cinsel hayal kırıklığı, ardından Jasper Ellis'in sayesinde pişmanlık ve üzüntüye doğru ağır bir salınım onu öldürmediyse, kardeşlerini Liquor Hole'da kavga ederken görmenin şoku öldürebilirdi.

Girişte nefes nefese birkaç dakika duran Rita kıpırdıyamadı. Belmont on yaşındayken dört günlüğüne kaybolduğundan beri, Belmont ve Aaron'un ilişkisi durağanlaşmıştı. Belmont, özellikle de bir zamanlar en yakın olduğu küçük kardeşine karşı içine kapanmıştı. Ancak yetişkinler olarak, ara sıra birbirlerine yaptıkları iğneleyici sataşmalar dışında hiçbir zaman aktif olarak tartışmamışlardı. Clarkson ailesinde her şey olağandı. Şu anda sergiledikleri davranış tamamen sıra dışıydı ama barı hızlıca taradıktan sonra Rita'nın bunun nedeninin ne olabileceğine dair bir teorisi vardı.

Peggy ve Sage, dans pistinin etrafında kalın, itiş kakış bir yarım daire oluşturmuş olan coşkulu kalabalığın arka tarafında duruyordu. Sage ellerini ovuştururken, Peggy dalgın dalgın omzuna vurarak onu teselli ediyor, Rita'nın hissettiğinden daha da şok olmuş görünüyordu.

"The Devil Went Down to Georgia" çalıyordu, bu da dövüşü boktan bir kablolu televizyon filminden çıkmış gibi gösteriyordu. Aaron, Belmont'un kafasını yana yatıran bir sağ kroşe indirdiğinde Rita irkildi. Lanet olsun. Aaron'un böyle bir darbe indirebileceğini bilmiyordu. Ağabeyi nasıl oluyor da ayakta kalabiliyordu? Belmont alt dudağından kan fışkırdığında neredeyse sevinmiş görünüyordu.

Jasper bir elini Rita'nın beline koyarak boynuna bir öpücük kondurdu. "Erkekler erkektir, ha?"

"Hayır, bu onlara hiç benzemiyor. En azından ben öyle düşünüyorum." Boğazı düğümlendi. "İkisini de gerektiği kadar iyi tanıdığımdan emin değilim. Tanımadığımı *biliorum*."

Jasper'ın bakışları yüzünün yan tarafını okşadı. "Ben icabına bakarım." "Hayır, onlardan ben sorumluyum-"

"Tünel görüşü ve uçan yumrukları olan iki adamın arasına girmene izin vereceğimi sanıyorsan, güzelim, sen delisin."

O cevap veremeden Jasper kalabalığın arasından sıyrıldı, herkes patronun eğlenceyi sona erdirmek için gelmiş olmasından dolayı hayal kırıklığı içindeydi. Jasper onların tepkisini fark etti mi? Otoritesine saygı duymayı çoktan öğrendiklerinin kanıtını görmedi mi? "Pekâlâ beyler. Burası yeterince batakhaneye zaten, bir de siz batırmayın. Ayrılın."

Belmont ve Aaron sanki Jasper'ı hiç duymamışlar gibi ölümüne bakışmaya devam ettiler. Kardeşlerin saldırganlıklarını üzerlerinden atamadıkları belliydi ve Jasper aralarına girmeden hemen önce Belmont Aaron'a saldırdı ve kemik çıtırtılarından oluşan bir senfoni eşliğinde Aaron'un çenesini kavradı. Beyaz bir nesne havada uçtu, kalabalık ona inebileceği bir yer vermek için ayrıldı. Öyle de oldu, sekerek Rita'nın ayaklarının dibinde durdu. Bir diş. Sıradan bir diş değildi. *Aaron'ın* diş.

"Seni orospu çocuğu." Aaron Belmont'a doğru hamle yaptı ama Jasper ve barmen onu uzaklaştırmayı başardılar. Rita, Aaron'un altın çocuk, yükselen yıldız politikacı gülümsemesinin bir parçası olan diş eline aldı. Sonunda ayaklarını hareket ettirerek barın karşısındaki Peggy ve Sage'e katıldı ve hâlâ diş kucaklıyordu.

"Ne oldu?" Yarı bağırdı çünkü "The Devil Went Down to Georgia"nın lanet keman solosuna yeni girmişlerdi.

"Bu benim hatam," dedi Sage. "Gelmemeliydim."

Peggy başını salladı, bukleleri dalgalanıyordu. "Hayır, bu senin hatan *değil*. Ve sen de burada *olmalısın*. En az hepimiz kadar." Rita devam etmesi için sabırsız bir hareket yapınca iç çekti. "Aaron kolunu Sage'in omuzlarına doladı ve Bel bundan hoşlanmadı."

Rita kız kardeşinin devam etmesini bekledi ama sadece sessizlikle karşılaştı. "Hepsi bu mu? Bu yüzden mi kavga ediyorlar?"

"Başkaları için küçük olan şeyler Belmont için... daha büyük," dedi Sage, ela yeşili ciddi gözleri Belmont'a dönmeden önce Rita'ya bakarak. "Gidip onunla konuşacağım."

"Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum..." Sage dans pistini geçip Belmont'un tam önüne geldiğinde Rita'nın uyarısı havada asılı kaldı. Rita'nın bakış açısından Sage, bir devle karşı karşıya gelen bir kuzu gibi görünüyordu. Belmont'un büyük omuzları hâlâ inip kalkıyordu ve çenesi sıkılıydı, sağ elmacık kemiğini kan boyuyordu. Ama artık Jasper tarafından yavaşça ikna edilmeye çalışılan Aaron'a hiç dikkat etmiyordu.

Aaron'un omzunun üzerinden Rita ve Jasper'ın bakışları çarpıştı ve Rita onların kelimeler olmadan iletişim kurduklarına yemin etti. En azından Jasper'ın mesajı açık ve netti.

Sakın bu bardan ayrılayım deme.

Rita'nın yanındaki Peggy dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Bir sürü testosteron

bu yerde yüzüyor. Göğsümüzde kıllar çıkmaya başlamadan önce gidip bir cosmopolitan sipariş edelim."

Rita başını salladı. "Yapamam. Aaron'ın kanlı dişini tutuyorum."

"Bu bahaneye itiraz edemem." Peggy söz konusu nesneyi inceledi. "İğrenç. Senin yerine cosmo içeceğim."

"Sen bir azizesin," diye mırıldandı Rita, Jasper ve Aaron'a doğru ilerlerken. Yolda Belmont ve Sage'e bakmadan edemedi. Birbirleriyle konuşmuyorlardı ama Belmont yavaş yavaş yaklaşıyor, Sage'i başını geriye doğru eğmeye zorluyor gibiydi. Ve sonra Rita'nın geldiğini görmediği bir şey yaptı. Çenesini Sage'in başının üzerine bıraktı ve bir anda sönüverdi. Kolları yanlarında düz duruyordu ama her ikisinin de dudakları ayrılmış, oksijeni içeri çekiyordu. O kadar samimi bir andı ki Rita gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Aaron'un yanına sokuldu. "Ben kayıp dişin bekçisiyim."

Aaron dişi Rita'nın avucundan aldı, kahkahasında mizahtan eser yoktu. "Iowa'ya bir dişim eksik gelmem mümkün değil. Bu çok boktan."

"Evet, öyle." En küçük kardeşiyle yol kenarındaki bağırışmalarından bu yana neredeyse hiç konuşmadığı için -çoğunlukla da onun kendisini sinirlendirmesine izin verdiği için kendine kızdığı için- herhangi bir sempati göstermek doğal gelmiyordu. Oh, kimi kandırıyordu? Her koşulda doğal olmayan bir his olurdu. Uzaktan kuzen bile olabilirlerdi.

"Bahse girerim buna bayılacaksın, değil mi?" Aaron ağzındaki boşluğu dürterek sordu. "Pislik kardeşin sonunda hak ettiğini buluyor, değil mi?"

Jasper'ın her kelimeyi duyabileceğini bilen Rita kısık bir sesle konuştu. "Bel'i sen kışkırttın-"

"Doğru." Aaron burnundan sızmaya başlayan kanı temizledi. "Evet, onu ben kışkırttım. Ne olmuş yani, Rita? En azından ondan bir *tepki* aldım. Yirmi yıldır benimle en fazla bu kadar konuştu."

Rita'nın midesinde bir düğüm oluştu. Belmont olaydan sonra eve döndüğünde kardeşlerinin ilişkilerindeki radikal değişimi hatırladı. Aaron'un her zamanki maskaralıklarına devam etmeye çalıştığını ve tıpkı hepsinin yaptığı gibi dışlandığını hatırladı. Belki de -cenaze törenine benzer şekilde- birbirlerinin yöntemlerini anlamaya zaman ayırmadan ayrı ayrı başa çıkmışlardı. "Bunun seni rahatsız ettiğini fark etmemiştim."

"Kardeşim benimle konuşmuyor mu?" Alnındaki teri silmek için gömleğinin kenarını kullandı. "Evet. Bundan neden rahatsız olacağımı düşünemiyorum."

Aaron'ı farklı gözlerle gören Rita -her zamanki alaycılığına rağmen- kaşlarını çatı. "Aaron, ben-"

"Jasper," dedi Aaron, onun sözünü keserek. "Bir dişçiye ihtiyacım var. Hızlı çalışabilecek birine. Ve ona dün ihtiyacım vardı."

Jasper, "İşte bu bir sorun olacak," diye söylendi.

Rita ilk kez Jasper'ın kendisini endişeyle izlediğini fark etti. "Neden?" diye sordu. "Buralı biri olmalı."

"Oh, var." Jasper başıyla Rita'nın omzunun üzerinden birini işaret etti. "Ama barda suratının yarısı bok gibi."

"Siktir. Ben." Aaron başını bekleyen ellerinin arasına bıraktı. "Kaliforniya'dan hiç ayrılmamalıydım."

Görünüşe göre suçluluk duygusu bu gece duygusal hız trenindeki dördüncü döngü olacaktı. Yolculuk fikrini ortaya atan kendisi olmuştu ve düşünmeden verdiği kararın bedelini herkes ödüyordu. Aaron'la ilişkisi en iyi ihtimalle tartışmalıydı ama Iowa'daki fırsatı kaybetmesi kariyeri için kötü olacaktı. Bu durumu düzeltmek onun sorumluluğuydu, *sorumluluk* kelimesi solungaçlarının yeşile dönmesine neden olsa bile. "Pekâlâ. Jasper, o dişi bir fincan sütün içinde saklamamız gerekiyor. Sanırım bu onu... taze tutar, böylece... yeniden takılabilir." Jasper dişi dilini bilmediği için ona kızmadan başını sallayınca minnettar oldu. "Sonra da o dişiği ayıltmamız gerek."

Jasper saatini kontrol etti. "Sabaha kadar sürebilir." Yanağı sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi sarsıldı. "Bir de ameliyat ve iyileşme süreci var..."

Aaron kıpırdandı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ne söylemeye çalıştığını biliyorum." Rita göğsündeki kanat çırpışlarını görmezden gelememi, özellikle de Jasper'ın ağzı sonunda bir sırıtışla açıldığında. "Hurley'de bir günümüz daha var."

Yirminci Bölüm

Orospu çocuğu.

Eğer bu bir işaret değilse, Jasper neyin işaret olduğunu bilmiyordu. Rita ona veda öpücüğü verme aşamasındaydı ve takdiri ilahi bir süper kahraman gibi ortaya çıkmıştı. Şu anda Aaron ve Belmont, Rita ve Rosemary'nin ardından en sevdiği insanlar listesinde üçüncü ve dördüncü sıradaydı. Clarkson'ları Hurley Arms'a geri götürürken Jasper'ın iki yanında çingiraklı yılanlardan daha sıkı sarılmamış olsalardı, erkekçe olsun ya da olmasın, onları bir grup kucaklaşmasına çekebilirdi.

Rita'nın dönüşte eskorta ihtiyaçları olmadığı konusunda ısrar etmesine sinirlenmemişti bile, çünkü kendisine biraz zaman kazandırmıştı. Ya da onun için satın alınmıştı, ama şimdi kılı kırk yarmanın sırası değildi. İkinci bir kavga dalgasını ayırmak için üç kadını bırakacak değildi. Daha fazla Rita şansının boşa gitmesine de izin vermeyecekti. Mutfakta söylediği şey *-Beni geri istemiyor musun?- Caddyshack'teki* sincap gibi derisinin altına işlemişti. O ve Rita bunu çabucak halledeceklerdi. Tabii onu yalnız yakalayabilirse. Peggy'nin ona gönderdiği sinsi komplocu bakışlara bakılırsa, Jasper bir müttefiki olabileceğini düşünüyordu.

Arms'a vardıklarında Belmont otoparka doğru yürüdü. Aaron odasına girmeden önce bir süre kardeşinin ardından baktı. Peggy bir kolunu Sage'in koluna doladı ve onu sonsuz gibi görünen kapı sırasına doğru itti. "Hadi gel. Senin odanda yatıya kalalım."

"Bekle," diye kekeledi Rita. "*Bizim* odamızda olsun."

"Seni duyamıyorum... Ayrılıyorsun..." Peggy elini hayali bir telsiz gibi kullanarak parazit sesi taklidi yaparak geri aradı. "Sonra tekrar deneyin."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Rita, kendi odasına doğru döndü ve anahtarı kilide soktu. "Evlat edinildiğim fantezisini yeniden kurmaya başlıyorum."

Jasper kapıyı zorlukla yakalayıp Rita'nın arkasından içeri girmeyi başardı.

"Bir rock yıldızı ve bir süper modelin bir gün ortaya çıkıp seni uzun zamandır kayıp olan çocukları olarak sahiplendikleri mi?" Gülümsedi, bir ışık yaktı ve odayı karanlık olmadan inceledi. "O bende de vardı. Mick

Jagger ve Jerry Hall

kişisel favorim."

Kişisel bilgiler Jasper'a fark ettirmeden ağzından kaçmıştı, çünkü dikkati Rita'nın eşyalarındaydı. Parmak arası terlikleri köşede duruyordu, devasa, gürültü önleyici kulaklıkları yan sehpanın üzerindeydi. Ama Rita'nın yüzündeki meraklı ama temkinli ifade Jasper'ın sözlerini tekrarlamasına neden oldu. "Ailen hakkında hiç soru sormadığımı fark ettim," diye mırıldandı. "Seni büyükannenle büyükbaban mı büyüttü?"

"Onlar yaptı." Bir şişe losyon aldı ve kokusuna dikkat etti. Kış Ormanı. "Annemle babam biraz daha gençmiş. Ben doğduktan sonra bir süre yürütmeye çalışmışlar ama ayrı yönlere gitmişler." Bu özel acıyla uzun zaman önce başa çıkılmıştı. Onun bir parçası haline gelmişti. Anne babasından -köşeye sıkıştırılmış iki çocuktan- sempatiyle söz ettiğinde, sempatiyi mi *kastettiğini* yoksa kendi patentli açıklamasına inanmaya mı başladığını bile hatırlayamıyordu. Zamanla oluşmuş ve biri işaret edene kadar unutulmuş bir nasır gibi. "Annem iyi, Teksas'ta yaşıyor. Babamdan pek emin değilim."

Rita'nın bu bilgiyi gözlerinin arasında bir çizgiyle özümsemesini izledi, ta ki kendini sarsana kadar. "Biz de babamızla konuşmuyoruz. Lawrence. Çocukken bile ona böyle seslenirdik. Elini sıkar ve ona Lawrence derdik. Komik değil mi?" Avuçlarını kalçalarında gezdirdi. "Peggy doğduktan sonra Miriam'dan ayrıldı ama iki haftada bir uğrar, bizi şu restorana götürürdü" - kaşlarını çatı- "Şu Pizzacı. Atari için beşer dolar verir, paramız bitince de bizi eve götürürdü. Sonra bir gün gelmeyi bıraktı. Ve hiçbirimiz bunun hakkında konuşmadık. Ya da ondan."

"Sence neden?"

Omuz silkerek kendini yatağa bıraktı. "Belki de nasıl hissedeceğimize karar vermemiz gerektiği içindir."

Jasper'ın bu ifadenin üzerine atlamaması için büyük bir çaba göstermesi gerekti. Midesi bulandı ve Rita'nın kendisi hakkında ne hissettiğini bilmeyi istemenin boş bir hayal olup olmayacağını merak etti. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun yerine odada bir tur attı ve Rita'nın yan masasındaki kulaklığın altında, üzerinde kırmızı bir üniversite logosu bulunan belgeleri fark etti. "Bakabilir miyim?" Rita'nın mırıltısı belirsizdi ama yine de merak edip aldı ve içindekileri taradı. "Baruch Koleji Grafik İletişim Bölümü."

"Sadece daha spesifik bir şeye karar verene kadar." Omzunun üzerinden Jasper'a baktı, sonra aynı hızla uzaklaştı. "Gördün mü Jasper? Sırf bir günümüz daha var diye..."

Evet, bu onun harekete geçme işaretiydi. Okula kabul mektubunun komodinin üzerine düşmesine izin verdi ve Rita'nın önünde durmaya gitti. "Evet, duydum. Sen

Gidiyorum. Ama şu *anda* bir şeyi düzeltmem gerekiyor." Kadının saçlarını tutup yumruklarının etrafına doladı. Bu pozisyon onu kucağıyla göz hizasına getiriyordu ki bir dakika içinde tam da olması gereken yerdeydi. Ama tam o sırada başını arkaya eğik tutarak gözlerini yukarı kaldırmasını istedi. "Bana ihtiyacın yok mu? Bunu bana gerçekten *sordun mu*, Rita?"

"Söylemesi zor," diye fısıldadı, dudakları kaskatı kesilmişti.

"Bu doğru mu?" Jasper bir elini Rita'nın saçlarında dolaştırırken diğer eliyle kot pantolonunun fermuarını açtı. "Net bir cevap ister misin?"

Tutuşu sayesinde başını hafifçe salladı, ama ayırık dudakları ve lekeli yanakları daha yüksek sesle söylemeden cevabı ona verdi. "Evet."

Aleti neredeyse utanç verici bir şekilde kabarmıştı ve onu kısıtlayan kot pantolondan çıkardı. Acı dolu hırıltısı Rita'nın omurgasını yatakta dikleştirdi, o iri gözler Rita'nın şişmiş, ağrıyan, ıslak uçlu etine dikilmişti. Rita'nın şaşkın tepkisi karşısında biraz daha sıvı sızmadıysa ne olaydı. "Seni becermek isteyip istemediğimi anlamak hâlâ zor mu Rita?"

"Hayır," diye nefes aldı.

"Hayır, değil," diye homurdandı Jasper. "Seni çıtırçıplak soymak, akılsızca becermek ve seni terli çarşafların arasında inler halde bırakmak istediğim çok açık, iyileşmek için ikinci raundu mu yoksa bir haftayı mı istediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Güzel, güzelim. Aynı fikirde olduğumuz sürece."

Kabarmış sikini tekrar kot pantolonun içine sokmanın acısından öleceğinden oldukça emin olan Jasper, yine de bunu başardı. Ancak birkaç acı dolu inleme olmadan değil. Rita, yatağın kenarında yarı sevdiği, yarı nefret ettiği pozisyonundan tam bir şok içinde ona bakıyordu. Bu gece birbirleri hakkında çok şey öğrenmişlerdi ama adam yaramaz sunumuyla bu ilerlemenin bir kısmını gölgede bırakmış gibi görünüyordu. En iyisi, motel odasına kimin girmesine izin verdiğini merak etmeden önce ondan bir anlaşma koparmaktı.

Jasper yüzünü buruşturarak çömeldi ve Rita'nın ağzına bir öpücük kondurdu. "Yarın seni görmeye geleceğim, Rita. İster sen bana gel, ister ben buraya geleyim, karar senin güzelim." Daha yavaş, daha ıslak bir öpücük daha... Rita'nın tekrar ayağa kalkıp kot pantolonunu çözüp aynı öpücüğü sikine verip vermeyeceğini düşünmesine neden oldu. *Bu senin gitme işaretin, dostum.* "Aramaya geldiğimde sabahın erken saatleri olacak. Ya da sen ortaya çıktığında." Ereksiyonunu kavradı. "Her iki durumda da Rita'nın adına boşalmaya ihtiyacım olacak."

Rita'yı yatakta sallanırken bıraktı ve şansını zorlamaması için dua etti.

Bölüm Yirmi Bir

Evet. Düğün planlaması, ha? Ödüllendirici olmalı."

Rita kaynar kahvesinden uzun bir yudum aldı, yanmasına hiç aldırmıyordu. Belki de dilini yeterince zayıflatarak Sage'le daha fazla konuşma girişiminde bulunmasını engelleyecekti. Tozlu yolda Hurley Arms'a doğru yürürlerken Belmont'un gözbebeği buna aldırmıyor gibiydi.

Rita ve Sage'in erken kalktığı ortaya çıktı. Aynı anda motel odalarından çıkmışlardı, kafein yoksunluğu çekiyorlardı ve artık motel tarafından sağlanan Sanka'dan tatmin olmamışlardı. Belmont -sanki Sage'in yarasa sinyalini almış gibi- bir anda ortaya çıkıp sessizce arkalarından gelmiş, bir vızıltı aramak için yolun yarım mil aşağısına doğru ilerlerken gözlerini Sage'e dikmişti. Ne Rita ne de Sage onun varlığıyla ilgili bir yorumda bulunmamış, her şeyi yarım bir anlayış gülümsemesiyle ifade etmişlerdi. Ya da *anlamadıklarını*, çünkü Belmont'u tanımak onu asla anlayamayacağını kabul etmek demektir. Ve bu durum her ikisi için de sorun teşkil etmiyordu.

Sage bir süre sonra, yükselen güneş başının tepesinde bir hale oluştururken Rita'ya gülümseyerek, "Ödüllendirici, bunu tanımlamak için mükemmel bir yol," diye mırıldandı. Sanki Sage Rita'nın rahatlamasına karar vermiş gibi, Rita'nın yarım mil yürümek zorunda kalmaktan duyduğu gerginliğin bir kısmı iki yanlarındaki çöl kumlarına karıştı. *Öyle olsun!* "Çift limuzinlerine ya da arabalarına bindiğinde ve herkes alkışladığında..." Sage gözlerini kapadı ve birasının yüzeyine üfledi. "İnsanı peri masallarına inandırıyor, biliyor musun?"

"Ah... tabii," diye yanıtladı Rita ve Sage'den temiz bir kahkaha yükseldi.

Rita onu omzunun üzerinden Belmont'a bakmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama Belmont bunu yaptığında Rita adımlarına devam etmeden önce bir, iki saniye durakladı.

"Hiç garip tema talepleriniz oldu mu? Ne bileyim, RoboCop ya da Lazer Kediler düğünü gibi?"

"Henüz değil," dedi Sage, bir yudum yuttuktan sonra. "Ama on yedi Star Wars düğünü, üç Cinderella teması ve bir Brady Bunch organize ettim." Şöyle bir baktı. "Çiftler birbirleriyle tanışmadan önce ayrı boşanmalar yaşamışlardı ve üçer çocukları vardı. Eğlenceli bir düğündü. Baş nedimleri

Alice gibi giyinmiş."

"Asla olmaz." Rita mevcut elini cebine soktu, ağzını bir sırtış kapladı. "Geline pirinç yerine futbol topu mu attılar?"

"Ohh, burnum," dedi Sage homurdanarak, en iyi Marcia Brady taklidini yaptıktan sonra biraz utanarak Belmont'a hızlı bir bakış attı. "Keşke bunu ben düşünseydim."

"Ah, bir dahaki sefere olacak," diye iç geçirdi Rita.

Birkaç vuruş geçti. "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Hayır, muhtemelen olmayacak."

İleride motel göründü ve Rita gözlerini kısarak kapısının önünde neden birinin volta attığını merak etti. Ancak yaklaştıkça, fanila ona volta atanın kimliği hakkında ipucu verdi. Jasper mı? Saat sekizi vurmadan önce kahve almak için çıkmışlardı. Şimdi dokuza çeyrek kaladan fazla olamazdı. *Aramaya geldiğimde sabahın erken saatleri olacak.*

Görünüşe göre oyun oynamıyordu. Ve ironik bir şekilde, elinde iki kâğıt kahve fincanı tutuyor gibi görünüyordu, biri belli ki onun içindi. Eğer bekleseydi, dışarı çıkmaktan kurtulabilirdi. Hayat bazen çok adaletsizdi.

Rita'nın Jasper'ın yüzünü seçebilecek kadar yakın olduğu yaklaşık otuz saniyelik bir boşluk vardı ama Jasper onun yaklaştığını görmedi. Üzgün görünüyordu. Çok üzgün. Flanel gömleğinin kapaklarından biri açılmıştı ve saçları garip açılarla duruyordu. Rita endişeyle motele doğru adımlarını sıklaştırdı, ancak Sage'in yumuşak sesi ona seslenince geri çekildi.

"Rita?" Belmont arkasından gelip bir metre kadar ötede durunca Sage'in omuzları kalktı. "Bazen peri masalları at arabasına binmekten daha farklı görünür. Bazen."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Rita, düğün *organizatörüne* nezaketsizce başını salladı ve hayatında ilk kez koşma isteği duyarak yoluna devam etti. Jasper iki fincan kahveyi de ciddi bir güçle çöp kutusuna fırlattı, tam Rita otoparka vardığında ve neredeyse aynı anda döndüğünde onun yaklaştığını gördü. "Rita?"

"Evet." Daha yavaş bir yürüyüşe geçti, nabzının ritmi tempolu yürüyüşten değil, Jasper'ın yüzündeki gergin ifadeden dolayı düzensizdi. "Dünyanın en değerli kaynağını boşa harcamak için iyi bir mazeretin olsa iyi olur."

"Gittiğini sanmıştım. Gittin." Bir yumruğunu motelin duvarına dayadı ve diğer elini yüzünde gezdirdi. "Kimse cevap vermedi ve bende lanet *telefon* numaran bile yok, Rita. Ve... *Tanrım*, biliyor musun?"

Rita'nın iki yanındaki iki duvar birbirine çarparak onu ortasından dümdüz etti. Biri sıcak, davetkâr bir bağlılık aşısı getirdi. Burada bir

onun varlığını özleyecek bir adam. Bu büyük, geniş yerde sadece bir kişiyle bile olsa küçük bir iz bırakmıştı. Tek bir adamla. Çünkü o adamın kendisi de çok büyüktü, değil mi? Onun sönüşünü, pişmiş betonun botlarının tabanlarını ısıtışını izlerken gücünün saflığından kaçış yoktu.

Rita'yı krepe çeviren duvarın diğer tarafı, paniğini yürekten reddediyordu. Sıkıntısını. Bunu görmek göğsünde bir burkulma yarattı ve zihinsel komut tam olarak oluşmadan önce ona bağlanmak için ileri atıldı. Gerçi Rita'nın kolları bu komutu almamıştı çünkü yüzünü onun sıcak pazen göğsüne bastırırken kolları iki yanında sallanıyor, kasları geriliyor ve ağzının altında kıpırdanıyordu. "Sadece kahve içmeye gittim."

"Sana kahve getiriyordum, kadın."

"Bilmiyordum."

"Pekâlâ." Kollarını Rita'ya dolayarak onu kendine doğru çekti. "Hayatımdan bir avuç yıl çaldığına göre, en azından benimle bir yere gelebilirsin, hem de bana hiç laf etmeden."

Sistemine dolup taşan, dolu, lezzetli ve biraz da vahşi bir *heyecandı*. Hayatındaki pek çok şeyden pişmanlık duyuyordu ama bu adamla geçirdiği zamandan yararlanmadığı için pişmanlık duymayı reddediyordu. Bu yerde. "Hadi gidelim."

* * *

Jasper modern bilimin bir harikası olması gerektiğini düşündü, çünkü kalbi boğazına yerleşmişti. Rita'yı sürerken kalbi orada atıyordu - onu nereye götürüyordu ki? Mesa'ya. Doğru ya.

Hurley'in yaklaşık beş mil dışında yer alan düz dağ, bir sonraki kasabaya ve çevresindeki çöle bir bakış açısı sağlıyordu. Seksenli yılların sonlarında doğanın yarattığı yapının yarısı aşındığında, yerel bir politikacı turistleri daha ilginç bir yere giderken küçük New Mexico kasabalarından geçirme umuduyla şimdi restore edilen bölümün tepesine bir yol inşa ettirmişti. Şimdiye kadar çoğunlukla Hurley'li gençlerin uğrak yeri olmuştu.

Jasper bunu mezara kadar götürecekti, Rita'yı getirme fikrini de böyle bulmuştu. Bu sabah, artık ölmüş olan kahveyi satın alırken, genç tezgâhtarın telefonda sevgilisiyle flört ettiğini ve daha sonra mesa'ya gidip gidemeyeceklerini sorduğunu duymuştu. Sonra Jasper hatırladı. Lisedeyken *burası* kızların getirildiği *bir yerdi*, yani diğer herkes için. Bir kızı tavlama için romantik, yıldızlarla kaplı bir atmosfer yaratmasına hiç gerek olmamıştı. Ama şimdi? Çaba gösterecekti ve ne yazık ki Rita'yı götürebileceği bir dizi seksi mekân yoktu. Bu yüzden mesa'ya gidiyorlardı.

Ve Şu andan itibaren -daha doğrusu moteldeyken- Jasper kendini tutmayı bırakmıştı.

Tanrım, Rita'nın gittiğini dűŐündűęűnde, onun peŐinden gitmeye karar vermiŐti. *Çok kararlıydı.* Fiziksel iliŐkiye girmekten vazgeçtiği onca zaman, kanatlı maymunlar gibi kafasının içinde uçuŐmuş, ona kıkırdayıp durmuŐtu. Őansını kaybetmiŐti. Ona ihtiyacı vardı, vücuduna dokunması, öpmesi, sikmesi için ona güvenmiŐti ve o hayır mı demiŐti? Kafayı mı yemiŐti? Rita'nın gözűnde iyi bir adam olma misyonu, ona doğru olan sismik çekimin yanında aptalca ve önemsiz kalmıŐtı. *Ona sahip olma fırsatını neden kaçırasın ki?*

Rita gibi biri bir daha buradan geçemeyecekti ve o da Jasper'a zamanını hediye etmiŐti. Bunun için üzűlmeyecekti. Olmasına izin vermezdi.

Jasper'ın kamyonu mesa'nın düz tepesine ulaŐtı ve arabayı park etti, Klimaları açık kalsın diye çalıŐır durumda bıraktı. "Seni dıŐarı çıkmaya zorlamayacağım, ev kızı." Vücudunun ihtiyaçlarına göre hareket etmek için kendine izin verdiğinden, bir kolunu Rita'nın omuzlarına kaydırırken sesi sert çıkıyordu. "Burada kalabiliriz ve gayet iyi görűnebiliriz."

Vay canına. GörűnűŐe göre düzgűn konuŐması, randevu yeri seçimiyle birlikte lise seviyesine dűŐműŐtü çünkü artık Rita'yla seksin ufukta olduęunu bildięinden, dili yaklaşık sekiz kilo aęırlıęındaydı. Sikiyle birlikte. Lanet Őey, eęer yönlendirilirse uzanıp kornaya basabilirdi.

Rita koltukta öne doğru eğildi ve ön camdan bakarken yavaş bir nefes verdi. "Bu inanılmaz. Ne kadar yüksekteyiz?"

"Hatırladıęım kadarıyla iki bin fit civarında." Pencereden dıŐarı bakmak için gösterge paneline doęru itme Őekli, pantolonunun arkasında bir boşluk yaratmış ve ona çıplak renkli tangasının güzel bir görűntűŐűnű vermiŐti. "Rita-"

Rita kamyonundan indi.

Jasper onun ön tampona doęru yürűmesini izlerken ŐaŐkınlıktan bir an yerinde duramadı ama sonunda onu takip etti. Rűzgâr saçlarını savurarak yüzűnűn etrafında bir kaos yarattı ama neyse ki güneŐ o sabah bulutların arkasındaydı ve onları gölgelerle çevrili bırakmıŐtı. "Sanırım... arabadan daha sık inmem gerekiyor."

Gırtladı -bilim adamlarının Rita'nın yokluğundan bayıldığında inceleyecekleri gırtlak- bu ifadeyi sorgulamak istedi. Ona bunun ne anlama geldiğini sormak. On yedi düzine açıdan incelemek. Ama onu oraya bir görev için getirmişti. Motelde hırpalandığı türden bir aciliyet kolay kolay kaybolmazdı. Bu yüzden Jasper kendini Rita'nın manzarayı görmesini engellerken buldu, Rita onun bakışlarındaki isteği doğru yorumladığında başını salladı.

"Oh," diye nefes aldı. "Merhaba."

Jasper bir parmağını Rita'nın beline sokarak onu kendi bedenine doğru çekti -Yavaş, durgun, göz temasını koruyarak onu kamyonun arka kasasına doğru geri geri götürdü. Tökezlemesi ve alnı kırışarak nefesinin altında bir küfür fısıldaması, göğüs kafesine hızlı bir top gibi çarptı. Kadın gitmiş olabilirdi ve adam bu şansı kaçırmış olurdu. Bu kadar yeter. Daha fazla beklemek yok.

"Jasper..."

Bagaj kapağının kilidini açarak bir gürültüyle düşmesine izin verdi, sonra da kızın irkilerek soluk soluğa kalmasını fırsat bilerek öpüşmeye başladı. Tanrım, ağızları birbirine değmeyeli ne kadar olmuştu? Sadece dün gece olamazdı, o anda boğuluyor, hava ihtiyacına karşı savaşıyordu. Elleri Rita'nın saçlarında dolaşüyor, alçaltılmış bagaj kapağına oturup Rita'yı kucağına çekerken sıkıca tutuyor, Rita'nın dizleri kalçalarının iki yanındaki çeliğe çarpıyordu. Duman gibi pürüzsüz, birbirlerine karıştılar, Jasper onun kıcını tuttu, acı çeken aletine karşı sallanmaya teşvik etti, o da bunu yaptı, gökyüzüne doğru inledi.

"Kamyonun arkası ideal değil, Rita," diye homurdandı. "Bunu biliyorum. Ama nereye binersen bin, güzelim, seni tatmin edecek. Benim işim bu." Tek eliyle ikisinin arasına uzandı ve kemerini çözmeye koyuldu, fermuarının arkasındaki kör edici baskıya karşı dişlerini sıktı. "Bunu senin için yapmam gerek. Hiçbir fikrin yok... Ne kadar kötü olduğunu tahmin bile edemezsin."

Rita'nın gözleri yarı açıktı, çenesi adamın kirli sakalından kızarmıştı. Yine de pantolonunu çıkaracak kadar uzun süre onu öpmeyi bırakamıyor gibiydi ve ne kadar uzun sürerse, Jasper'ın nabızı kritik bir ritimle o kadar çok çarpıyordu.

Hırıltılı bir yeminle kendi fermuarını bırakıp Rita'ninkini tercih etti, fermuarı yırtarak indirdi, ağzından uyarıda bulunmadan boğuk komutlar çıkıyordu. "Seni belden aşağına çıplak bırakmam gerek, sikimin üzerinde olman gerek." Tişörtünün ince kumaşından ağzını memelerinin etrafına kapattı, pamuğu emdi, dişleriyle ısırıldı. "Bizi bekleterek ne düşünüyordum ki? Özür dilerim. Tanrım, ben-"

"Dur." Rita kendini öne atarak Jasper'ın boynuna doğru inledi ve Jasper'ın meşgul bileklerini aralarına aldı. "Jasper, hayır. Tek yaptığın bu *değil*. Biz... bir saniye... duralım."

Beyni yetişmekte zorlanıyordu, çünkü vücudundaki her bir litre kan başka bir yeri ziyaret ediyordu. "Prezervatifim var. Üç tane."

"Güzel. Bu iyi, ama..." Doğrulduğunda yüzü kızarmıştı. Yüzündeki ifade her neyse, şişmiş ağzından hızla nefes alıp verirken bile sarkmasına neden oldu. "Jasper, bu sabah *seninle* birlikte olmak için kamyonetine bindim. Burada, açık havada, *seninle* olmak için buradayım. *Senden* hoşlanıyorum."

O

Ağızına bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha, elleri okyanus suyu gibi saçlarının arasından kayıyordu. "Bu şekilde birlikte olacağız. Ama şu anda..." Cinsel hayal kırıklığını tamamen gizleyemeyen Rita, Jasper'ın kucağından kayarken yüzünü buruşturdu ve nefesini içine çekti. "Sence biraz konuşabilir miyiz?"

Jasper, Rita sorduğu sorunun -kendine özgü bilinçli tarzıyla- onu nasıl etkilediğini göremeden yüzünü başka yöne çevirdi. Her yutkunduğunda, sonunda denemeyi bırakana kadar biri ağızına yeni bir golf topu sokuyordu. Tarihte hiç seks teklifi geri çevrildiği için tıkanan bir erkek olmuş muydu? Bunu ona bırakın. Hiç kuşkunuz olmasın, iradesi acımasızca sınanıyordu. Eğer Rita *hayır* demeseydi, bacaklarını iyice açabilir ve Rita razı olana kadar ağızını kullanabilirdi. Ama orada, kocaman gökyüzünün altında uzanıp Rita'yla konuşmak -hem de *onun kendisiyle konuşmak* istediğini bilerek- engellenmiş uyarılmışlığından büyük bir ısırtık almadıysa ne olaydı?

Rita iki elini başının altına koyarak arkasına yaslandığında, Jasper da onu takip etti. Rita ona doğru baktı ve Jasper'ın vücudundaki tüm hücreler harekete geçti.

"Evet, Jasper Ellis." Rita'nın tereddüt etmeden ya da gözlerini devirmeden onunla flört edecek kadar rahat olduğunu görmek Jasper'ın onu kendine çekmek için yanıp tutuşmasına neden oldu. "Senin-"

Jasper, Rita'nın dudaklarından dökülen bir saç telini almak için hiç istemeden ona doğru uzanan eline baktı. "Bugün gökyüzünü benim için mahvettin, Rita," dedi hışımla. "Karşısında sen olmayınca düpedüz vasat. Sanırım artık hep öyle olacak." Elini geri çekti, ikisini de kendi başını desteklemek için kullandı, çizmeli ayakları bagaj kapağının üzerinden, Rita'nınkinin yanından sarkıyordu. "Şimdi bana ne soracaktın?"

Jasper cevap vermeden önce bir süre şaşkın şaşkın baktı ve bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. "En sevdiğin şarkı hangisi?" Kızın nefesi kesildi. "Yavaş başlayacağımızı sanıyordum."

Gülümsedi. "Bu Jerry Lee Lewis'in 'Great Balls of Fire' şarkısı olurdu." Kahkaha onun dalgın ifadesini bozdu. "Bu iyiydi."

"Öyle değil mi?" Elini kamyonetin kasasına koydu ve Rita yavaşça tutarak parmaklarını birbirine geçirdi.

Bu kadın üzerinde bir etki bırakmalıyım.

Ona kalması için bir sebep vermeliyim.

Belki... Bunu başarmak için bir şansım bile var.

"Senin sıran, Rita," diye mırıldandı Jasper. Ama aklında -Rita'nın az önce onu geri çektiği uçurumdan sonra- "*Şimdi sıra bende,*" diye düşünüyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Rita'nın o öğleden sonra kendini Hurley'nin ana caddesinde, Liquor Hole'a doğru yürürken bulması kendine zarar veren bir şey miydi? Kesinlikle öyleydi. Aaron diş ameliyatına girerken Peggy ile birlikte bekleme odasında Bush döneminden kalma *People* dergilerini okuyor olmalıydı. Ya da belki de zamanını daha iyi değerlendirmek için Belmont'tan Sage'e olan bariz aşkı hakkında bilgi almaya çalışmalıydı. Önümüzdeki iki bin mili Banliyö hava sahasını paylaşarak geçireceği insanlar bunlardı. Ve yine de. İşte buradaydı. Muhtemelen yol koşucusu peşindeki çakalı andırıyordu, gözleri önündeki tesise dikilmişti.

Clarksons Artı Bir'in yarın -bu kez gerçekten- yola çıkacak olması, Jasper'la aralarındaki mesafenin sonuna gelmelerine neden olmuş, Jasper'ı düşündüğünde midesindeki amansız samba'yı keşfedecek çok az yer bırakmıştı. Ama Rita'yı Hurley Arms'a geri bıraktıktan sonra -barın onun ilgisine ihtiyacı olduğunu iddia ederek
-Her omzunda bir kaya parçası varken kıpırdamadan oturamazdı.

Onun için bir ilk sayılır.

Bu sabah, açık havada bile olsa beyin hücrelerini tüketecek bir seks için onları acele ettirme girişiminden sonra, Jasper'ın iki yıl önce kendi işyerinde kulak misafiri olduğu şey hakkında dün gece ona anlattığı hikayeyi tekrarlamaya devam etti. *Müstakbel gelin, benim ücretli eğlence olup olmayacağımı sordu.* Liquor Hole'a doğru yürürken net olan bir şey varsa, o da Jasper'ı kendisi hakkında böyle bir izlenimle bırakamayacağıydı. Belki bu sabah mesa'da bir noktaya değinmişti ama bu yeterli gelmiyordu. Hiçbir zaman yeterli gelmiyordu.

Yani onu bir sonraki kız için mi ayarlıyordu?

Hay sikeyim. Bu, steroid almış bir eşek arısı gibi soktu. Tozlu kaldırımında adımları sendeledi ve yoldan geçen biri ona endişeli bir gülümseme verdi. Jasper'ın yerel bir hatun tarafından bekârlıktan çıkarılması fikri, bu sabah YouTube videosunun izlenme sayısından hoşlandığı kadar hoşuna gitmişti. Diğer adıyla, hiç de değil.

"Yapacak bir şey yok," diye mırıldandı Liquor Hole otoparkına ulaştığında nefesinin altından. Bar akşam saatlerine kadar açılmadığı için

park etmiş bu kadar çok araba görünce şaşırdı. Belki de dün geceki müşteriler evlerine bir şoför tarafından bırakılmıştı? Sıranın sonunda Jasper'ın kamyonetini gördü ve bastırılmış nefesini serbest bıraktı. Tanrım, Jasper'ın arabayı tek elle kullanması ya da sanki bir Fabergé yumurtasıymış gibi tırmanmasına yardım etmesi gibi küçük hatıralar bile nabzını çılgın bir tempoya sokuyordu. Gerçek şu ki, o anda orada olmak için bir nedene *ihtiyacı* yoktu. Ayakları onu oraya taşımıştı çünkü bu kadar küçük bir mesafenin onları bir daha ne zaman ayıracağını kim bilebilirdi ki?

Kapıyı çalmak zorunda kalacağından şüphelenmesine rağmen ön giriş kapısını kontrol etmeden önce Rita'nın yüzüne rahat bir ifade yerleştirmesi tam üç dakika ve birkaç sinirli küfür aldı. Kapı sorunsuzca açıldığında Rita dudaklarını büzdü ve içeri adım attı.

Rita'yı karşılayan manzara, ahşap kapıyı menteşelerinden sallayarak geriye sendelemesine neden oldu. Barın arkasında dans pistine yayılmış en az otuz yaşlı kadın ona bakıyordu, dudakları parlak ve hoş bir gülümsemeyle aralanmıştı. Her birinin önünde, barda ya da katlanır iskambil masalarında küçük pişirme istasyonları kurulmuştu. Ocak ya da fırın yoktu ama çeşitli malzemeler, karıştırma kapları, mutfak gereçleri vardı. Sanki dün gece barda durup kardeşlerinin birbirlerini alt etmeye çalışmasını izlediği bardan tamamen farklı bir boyuta girmiş gibiydi.

Rita, Jasper'ın büyükannesi Rosemary'yi beyaz saçlı kadın grubunun arasından ilerlerken gördü. "Rita!"

Botları çimento ayakkabı gibi hissettiriyordu. "Merhaba. Ne..."

Rosemary yaklaştı ve Rita'yı sıkıca kucakladı. "Jasper bana bir gün daha kalacağını söylediğinde çok heyecanlandım. Hemen telefon ağacını yaktırdım ve buluşmamızı Cumartesi yerine Cuma gününe aldım. Profesyonel bir yemek tarifi öğrenmeye can atıyoruz, bak ne diyeceğim." Rita'ya yukarıdan aşağıya baktı. "Siyah şort, yeşil gömlek. Nerede benim şu serseri torunum?"

"Ben de tam aynı şeyi sormak üzereydim," dedi Rita, boynunun iki yanındaki cıvatalar gerilerek. Rosemary'nin açıklamasına kadar, öğle yemeğinde Rita'nın yemek pişirme gösterisi yapmasıyla ilgili konuşmayı tamamen unutmuştu. Şimdiye kadar yola dönmüş olmaları gerekirken neden böyle hazırlıksız bir şeyi hatırlasındı ki? Aklında böyle bir olasılık hiç olmamıştı. "Bunu Jasper planladı."

Bu bir soru değildi, ama otuz kadının hepsi de pişmanlık duymayan bir coşkuyla başlarını sallayarak Rita'nın biraz başının dönmesine neden oldular. Ve tam o anda Jasper mutfaktan çıktı, arabasının anahtarlarını şingırdatıyordu, muhtemelen onu Arms'dan almaya gidiyordu. Rita onu sadece birkaç saat önce görmüş olsa da, onun rahat tavırları Rita'nın kanını kaynattı.

özlem. Bakışları Rita'ya yöneldiğinde, oradaki amacı gördü, son birkaç saatini gösteriyi bir araya getirmek için çok çalışarak geçirdiğini biliyordu, ama hiçbir şey ani endişeyi gölgeleyemezdi. Bir Amtrak treni gibi içinden geçip gitti, içinin her bölgesine siyah dumanlar saldı ve onları isle kapladı.

Rosemary gözünü kırpmadan Jasper onun önündeydi. "Selam güzelim," dedi Jasper sadece onun kulaklarına, Rosemary ise bir sirk palyaçosunun tüm kurnazlığıyla geri çekildi. "Kıyafetlerini değiştirdin, değil mi? *Kahretsin*, ama bu şort kalçalarını sarıyor. Üzerimde bu kadar çok şahin göz olmasaydı, seni çevirir ve kışına ne yaptığını görürdüm."

Neden onunla böyle konuşuyordu? Kızın koşup camdan atlamanın mümkün olup olmadığını tartıştığını anlayamıyor muydu? "Jasper... ne yaptın sen? Bunu yapmamalıydın. Ben..." Avuç içleri acımaya başladı, bu his ön kollarına kadar yayıldı. "Bunun için hazır değilim."

Onu yeniden değerlendirirken gözlerinin üzerinden bir gölge geçti, yüzünde yavaş bir yolculuk yaptı. "Elbette öylesin, Rita." Sesi daha da kısılmıştı. "Dün gece mutfaktaydın ve hayatta kaldın. Düşündüm ki-"

"Yanlış düşünmüşsün." Tanrım, sesi sanki birinin elleri boynuna dolanmış gibi çıkıyordu. "Üzgünüm ama yanıldın. Bunu yapmamalıydın. Öyle ya da böyle onları hayal kırıklığına uğratacağım."

"Hayır. Hayır, yapmayacaksın." Yüzünün yanlarını kavradı, onun boşluğuna girdi. Ve lanet olsun, bu onu biraz sakinleştirdi. Dehşeti dindirecek kadar değil ama onun mavi gözlerine odaklanmasına yetecek kadar. "Bu sadece atlaman gereken bir engel. Bunu yapmana yardım etmeme izin ver."

"Senden yardım istemedim."

"Hayır, istemedin. Yanıyor olsaydın birinden yardım isteyeceğini sanmıyorum." Rita'nın vücudu seçtiği kelimeler karşısında gerildi ve Jasper bir küfür savurarak başını eğdi. "Tanrım, bir çukur kadar pürüzsüzüm."

"Orada her şey yolunda mı?" Rosemary seslenince Rita'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Jasper başını hafifçe çevirdi. "Sadece bir dakika sürecektir." Rita'ya döndüğünde yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Restoranımın adını koyarken ya da mutfağıma onay mührünü verirken senden yardım istemedim. Bu sabah da istemedim. Ama bunun için sana minnettarım. Belki de iyiliğinin karşılığını vermem gerekiyordu."

Kafası tartışmalarla dolup taşıyordu. Sağlam olanlar ve olgunlaşmamış olanlar, yani en yüksek sesle yankılanan. *Bu insanlara ihtiyacım yok. Buna ihtiyacım yok. Sadece dön ve git.* Ama sonra Rosemary'nin çalışma masasının üzerinde duran yemek kitabını gördü. *Miriam Clarkson'ın Ana Yemek Kitabı.*

Tam olarak. Ve Miriam'ın annesi olduğunu bilen insanlarla dolu bir odada durduğundan hiç şüphesi yoktu. Daha eline bir kaşık bile almadan, bu mirasa layık olamayacağını anlamıştı. "Rosemary'ye söyledin mi?"

"Hayır, bunu kendi başına çözdü." Jasper iç çekti. "Her gün uyandığımda keşke ona interneti nasıl kullanacağını hiç öğretmeseydim diyorum."

Eğer şimdi Likör Dükkânı'ndan çıkıp giderse, sadece kadınları hayal kırıklığına uğratmakla kalmayacak, annesini de yüzüstü bırakmış olacaktı. Yine. Pek çok eleştirmen ve müşterinin yaptığı gibi onlar da başlarını sallayacak, onun yetersizliğinden yakınacaklardı.

Lanet olsun.

Seçeneği yoktu. Ona başka seçenek verilmemişti. Bu kadar kısa sürede kazana geri atılmanın verdiği kızgınlıkla boğazını zımpara kağıdı gibi hissederken Jasper'a omuz silkti ve mevcut tek istasyona doğru yürüyüp malzemeleri inceledi. "Bugün Fransız tostunu yapacağımızı görüyorum."

Bir yumurta aldı ve eli şiddetle titremeye başladı. Bağırsaklarının tam ortasına bir hendek kazıldı, sessizlik uzadıkça derinleşti, herkes izliyordu. Çok fazla olan hataları arıyordu. Yumurta elinde çatladı ve o sadece bakabildi. Aslında yumurtayı değil, tüm başarısız yemekleri ve ateşi görüyordu. Artık hep ateş vardı.

Jasper Rita'nın arkasından yürüdü ve temiz bir bezle kırık yumurtayı toplamak için etrafına uzandı. Rita adamın pisliği nereye attığını görmek için arkasına dönmedi ama birkaç saniye sonra Jasper'ın elleri tekrar Rita'nın sırtına uzanmış ve yeni bir yumurta almıştı. Jasper'ın sağlam dokunuşunun sıcaklığı, arkasındaki güven verici varlığı sayesinde elleri bu sefer daha sağlamdı. Ama kızgınlığı geçmemiş, Jasper'ın yardımını her şeyden çok isteksizce kabul etmişti.

Birlikte yumurtayı kırdılar, Jasper başının tepesine doğru nefes alırken sarısını bir kâseye bıraktılar. *İçeri, dışarı.* İkinci yumurta da kâseye kırıldıktan sonra Rita nihayet konuşacak cesareti buldu. "Mutfaktan biraz hindistan cevizi ve şeker getirebilir misin?" diye sordu Jasper'a. Bayanlara hitap etmeden önce biraz nefes almak istiyordu. "Karışımı burada hazırlayacağız, sonra da sizi gruplar halinde mutfığa götürüp yumurtalı ekmeğinizi ızgaraya koyacağım."

Seyircilerinin gevezelik etmesini, kaşıklarının metal kaselerin iç kısımlarına vurmasını, yumurtaların arkadaşlar arasındaki şakalarla birlikte kırılmasını sağlamak için tek gereken buydu. Jasper mutfığa girerken dönüp Rita'ya baktı ama Rita bakışlarını hemen kaçırdı.

Birlikte geçirdikleri zamandan sonra, ateşe geri itilmenin sadece ilerlemenin tam tersine neden olacağını nasıl fark edemezdi? Ve kim *demışti* ki yemek pişirmenin olduğu yerde ilerleme kaydetmek istiyordu?

Endişeli miydi? Bu küstah sürpriz parti tarafından gafil avlanana kadar, bir daha eline mutfak aleti almayacağı için mutlu bir şekilde hayatına devam etmeye hazırdı. Jasper'ın işi.

Tanrım, kokular, hazırlanan yemeklerin sesleri onu Wayfare mutfağına geri götürüyordu, alevler duvarları parçalıyor, acınası kariyerine dair her türlü kanıtı yiyip bitiriyordu. Canlı yayındaki fiyaskosu. Miriam'ın sessiz ve sabırlı sesi yankılanıyordu. Burnuna dolan duman bir halüsinasyon muydu? *Derin nefes aldı.* Bunu atlatacaktı. *Atlatacaktı.*

Yine de acı çirkin bir şeydi ve çirkin başını kaldırıp yutacak bir şey aramaktan vazgeçmiyordu. Kendisiyle birlikte aşağı çekecek *birini*. Belki de Rita acıyı çok uzun süre uzak tutmuştu ve kontrol edemeyeceği kadar büyümüştü. Acele kararlar vermeden önce sakinleşmesini söyleyen bir ses vardı ama bu ses, acı hayal kırıklığının bitmek bilmeyen onayıyla boğuluyordu. Tüm iradesi olduğu yerde kalmaya, yıkılmadan hareket etmeye çalışıyordu, bu yüzden sesi dinlemedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Şimdi sıçtın batırdın.

Bu sabah Rita'dan ayrılırken Jasper büyük bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Rita'nın o dağda karşısına çıkardığı türden bir güzelliğe daha önce hiç tanık olmamıştı. Başkasınınkini düzeltmek için kendi güvensizliklerini bir kenara bırakmıştı. *Onunkini*. Bunu yaparken de uzun bir yol kat etmişti, eğer deneyimlediği yeni özgüven hikâyeyi anlatıyorsa. Belki Jasper bir kadının zihni hakkında bildiklerini bir yüksüğe sığdırabilirdi ama bir erkek gerektiğinde ortaya çıkar ve bir etki yaratırdı. Bundan emindi.

Ve Rita *gerekli* kelimesiyle eş anlamlıydı.

Ne yazık ki -Rita'nın ona bakmayı reddettiği ikinci saate girerlerken-sahaya çıktı ve bir faul topuna vurdu. Daha da mı kötü? *Milyon* kat daha mı kötü? Çok titrek görünüyordu. İp üstünde at koşturur gibi titriyordu. Öyle ki Jasper, Rita'yı yemek pişirmeye zorlarken ciddi bir zarar vermiş olabileceğini düşündü. Amacı ona mutfakta çalışmayı neden sevdiğini hatırlatmaktı. Mutfağının fark yaratmasını istemişti. Onun yanındaki varlığı. Rita ona kendini değerli hissettirmişti ve o da Rita'nın bahsettiği bu armağanı kullanmak zorunda kalmıştı.

Evet, Jasper'ın bir parçası bile imkânsıza inanmasına izin vermişti. Rita'yı tekrar yola çıkma konusunda iki kez düşündürebileceğine. Ama gözlerindeki mesafe Jasper'a aptallık ettiğini söylüyordu. Aynı zamanda onu eve taşımak, onunla birlikte küvete girmek ve sadece sallanmak istemesine neden oldu.

Keşke o anda kendini onun gözlerinden görebilseydi. Gruplar arasında dolaşıyor, yardımcı talimatlar veriyor ve pozitif ve neşeli olmak için bariz bir çaba sarf etmesine rağmen sabırla gülümsüyordu. Çok iyiydi. Gerçekten çok iyiydi. Elleri o kadar çevikti ki, çırparken bileğinin hareketleri o kadar doğaldı ki. Bunun kendisine mor bir göz kazandıracağını düşünmeseydi, ona söylerdi. *Güzelim, seni bu mutfakta yaklaşık yüz yıl boyunca izleyebilir ve hiç sıkılmayabilirim.*

Ciddiyse ne olayım.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, gösteri ve ardından Fransız tostunun pişirilmesi ve yenmesi yaklaşık iki buçuk saat sürdü,

Akşamın erken saatlerinde, personelin gelişinden yaklaşık bir saat sonra. Her lokmanın arasında hararetle konuşmalar geçiyor, bu da muhtemelen yemeğin gereğinden iki kat daha uzun sürmesine neden oluyordu ama Rita acele etmedi, kadınlar temizliğe yardım etmek, kapları ve tavaları yerlerine asmak için geride kaldıklarında teşekkür etti.

Jasper, son kıdemli bayan da ayrıldıktan sonra Rita'nın hemen kapıya koşacağından endişe ediyordu ama sabretmek için çok geç olabileceğini bildiği halde yine de ofisinde bekleyerek Rita'nın üzerine gitmemek için kendini zorladı. Cezasını bekleyen bir adam gibi yerde volta atıyordu. Ama Rita ofisinin kapısından içeri girip saatlerdir ilk kez baştan çıkarıcı gözlerini ona kilitlediğinde, Jasper'ın hükmü netleşti. Ve beyninin işaret üzerine şekillendirdiği inkâra rağmen, nabızı cevap veren erkek açlığıyla atmaya başladı.

"Rita, lütfen otur da konuşalım."

Daha önce mutfığa girmeden önce yaptığı topuzu serbest bırakarak ofisine girdi. Parlak siyah saçları omuzlarına dökülüyor, uçlarından kıvrılıyordu. Parmak uçlarına dolanacak, kalça kıllarına takılacak bukeler. Jasper onun masasının karşısındaki sandalyeye oturmasını bekliyordu ama o gelmeye devam etti, kasıla kasıla uzanmış bacaklarının arasındaki boşluğa girdi, iki elini onun gergin omuzlarına dayadı ve ağzından bir nefes uzakta konuşmak için eğildi. "Konuşmam bitti."

Jasper, Rita'nın ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bir tür intikam olarak baştan çıkarma. Bu öğleden sonra onu koruyucu bir tabakadan mahrum bırakmıştı ve bunu hak etmişti. Kendi zayıflığının güçlendirilmesini hak etmişti. Ama Rita artık titremiyordu. En azından korktuğu şekilde değil. Dengesi geri gelmişti ve bunu ondan alma fikrinden nefret ediyordu.

Her şeyin ötesinde, lanet olası dünyadaki her şeyin ötesinde, Rita'yı becermek istiyordu. Onu yol kenarında, kızgın güneşin altında, o siyah savaş botları kışına battığı için iz bırakarak becermek istemişti. Cazibenin çekimine direnmek kafasını ve vücudunu harap ediyordu. Aleti kot pantolonunun içinde bir örsten daha ağırdı ve dışarı çıkmak için can atıyordu. O küçük, boktan vibratörü onun için, sonsuza dek mahvetmek için ölüyordu. *Kendi* yöntemiyle yapıldığında boşalmanın nasıl bir his olduğunu ona göstermek için. Konuşmak, yaptığı yanlışları düzeltmek için bir parça kararlılık hâlâ zihninde dönüp duruyordu ama aleti her kalınlaştığında bu kararlılık azalıyordu.

Rita'nın dudakları hâlâ onunkilerden bir kıl kadar uzakta duruyordu. "Tanrım, seni istiyorum Rita. Ama kızgın olduğun ya da bana bir ders vermek istediğin için değil." *İlk kez değil, asla değil.* "Sadece bir dakika dinle-"

"Artık mazeret yok," diye fısıldadı, ağzının kenarı boyunca yaladı ve her zamanki beynini kızarttı. Elleri adamın omuzlarından aşağı kayarak kot pantolonunun düğmesini çözdü.

Derin ve uzun iniltisi gözlerini biraz daha açarak Jasper'ın

omuzlarını tutup sarsmak istedim. "*Ne var, Rita? Lanet olsun. Bunu ne kadar çok istediğimin farkında değil misin?*" Şaşkın bakışlarını ondan ayırmadan fermuarını indirdi, tırtıklı ses adamın midesini bulandırdı, kalçaları istemsizce öne doğru itildi. "Benim için hiçbir şey ifade etmeseydin, seni sıkımın üzerinde gezdirirdim. Birinci gece. Çünkü Tanrı biliyor ya, senden o kadar etkilendim ki ne doğru dürüst görebiliyorum, ne düşünebiliyorum, ne de davranabiliyorum." *Nefes al, dostum.* "Ama bir şey ifade ediyorsun. Ben sadece senin için bir şey ifade etmeye çalışıyorum."

"Kes şunu, Jasper. *Kes şunu.*" Eğer gözlerini kısarsa, muhtemelen kadının kendi etrafına ördüğü duvarı görebilirdi. "Sınırlarına saygı duyuyorum. ...Onları anlıyorum. Ama sen bana aynı nezaketi göstermedin. O yüzden gideceğimiz yere gidelim." *Kahretsin.* Onu saran çelik zırhı hiçbir şey geçemezdi. Özellikle de onu incitici bir duruma zorlayan kendisi olduğu için o geçemezdi. Bu manyetik, karşı konulmaz Rita'yı kendi başına bela etmişti.

Daha da kötüsü, hayır demek istemiyordu. İrade gücünde o kadar çok delik vardı ki şeffaftı. Çok güzeldi, biraz üzgündü ve evet, muhtaçtı. Ama ondan daha muhtaç değildi. İçinde gizlenen acıdan uzaklaşmak istiyordu. Ve içinde daha önce hiç deneyimlemediği bir sorumluluk duygusu vardı, her ihtiyaç duyduğunda onu unutulmaya itmek için.

Yine de aralarında bir mil genişliğinde bir bariyer varken, onları tekrar eşit seviyeye getirmek için bir girişimde bulunması gerekiyordu, çünkü sonunda ten tene olduklarında aralarına giren her şeye içerleyecekti. "Bu öğleden sonra için bana kızgın olduğunu biliyorum. Bunu hak ediyorum. O yüzden bana bağır." Bu sözleri söylerken bile başparmakları kadının kalçalarının iç kısımlarında, kotla sarmalanmış amının hemen altında daireler çiziyordu. *İkiyüzlü.*

Görünüşe göre Rita da öyle düşünüyordu ve onu suçlamıyordu. Beyni onun yanında bedenini kontrol edemiyordu. Kendini koruma güdüsü hatalı frenleri devreye sokmaya çalışsa da her türlü bağlantıyı arzuluyordu. "Karışık sinyallerinden bıktım," diye fısıldadı, içi boş bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine çöktü ve Jasper gösterinin sona erdiğini işaret eden perdelerin indiğini gördü. "Bu yüzden sana gerçekten net bir sinyal göndereceğim."

Rita, Jasper'ın sikini kot pantolonundan çekerek ellerinin kolçaklara doğru uçmasına neden oldu, dişleri o kadar sert gıcırdıyordu ki paramparça olabilirlerdi. Rita onu dibinden ucuna kadar incelerken kontrolü azaldı ve gerildi, zevk ve evet, belki biraz da huşu yüz ifadesini etkiledi. Yumruğunu adamın kalın etinin etrafına kapatıp bir, iki kez vurdu ve Jasper'ın bilgi almak için işkence gören bir adam gibi sandalyede dönmesine neden oldu. "Oh, Tanrım. Burada acı çekiyorum. Çok kötü. Benimle oynama."

Gözleri, başının üzerinde gezinen, sonra daha derinlemesine yalayan, başını önce bir yana, sonra diğer yana eğen pembe, kadınsı dil tarafından perçinlendi.

diğer. "Amaç da zaten oynamak, değil mi?"

Kolçak Jasper'ın ellerinin altında gıcırdadı. Mantıklı benliği sanki hiç orada olmamış gibi yok oluyordu. İkisi de şehvetten kurtulduktan sonra ne olacaktı? Bu olasılık hızla sıcak, pis, anlık, pişmanlık duymadan sevişme garantisinin gölgesinde kalıyordu. Onun içinde olmaya ihtiyaç duyuyordu. Ağzına ihtiyaç duyuyor, bir gece önce mastürbasyon yaptığı amcığa vurmaya ihtiyaç duyuyordu. Onu bekliyordu, onun için yalvarıyordu. Artık onun olmuştu. Ama o sahiplenene kadar değil.

Kahretsin, bu son kısım onu öldürdü. Onun değil miydi? *Rita henüz onun değil miydi?*

Jasper'ın elleri kendi başlarına hareket ederek Rita'nın saçlarına daldı. "Oyun oynamayı bırak," diye hırladı, özgürlüğü vücudundaki her molekülü genişletiyordu. "Boğazının arkasında küçük bir mırıltı başlat ve hissetmem için beni oraya götür."

Rita'nın ağzı tam adamın sikinin başını örtecek kadar aşağıya inmişti ki, adamın sözleri karşısında durakladı ve şaşkınlıktan yanakları renklendi.

"Karışık sinyallerden bıktın, öyle değil mi?" Göz kapakları düşene, dudaklarından küçük nefesler çıkana kadar kafa derisine sert daireler çizerek masaj yaptı. "Sikime aç olmanı istiyorum. Benimkini sana yedirmeme izin vermeni istiyorum."

Yine de şaşkınlık, güneşin üzerinden geçen bir bulut gibi, gözlerinin önünde yerini şehvete bıraktı. Ve emirlere itaat etti, Rita'ya. Hem de ne itaat. Boğazının arkasındaki o hırıltılı uğultu hayatında duyduğu en tatlı sestti, ama ağzından çıkan emiş? Tam bir keşiftti. Jasper'ın topukları ahşap zemine gömüldü, parmakları kızın saçlarına sıkıca sarılmaktan ağrımaya başladı. Eğer Rita'nın iş yerinde dizlerinin üzerinde ona hizmet etmesinde bir doz yanlışlık varsa, bu sadece bu noktada onu daha da sertleştirmeye hizmet etti. O gitmişti. Onun o somurtkan, işkenceci küçük ağzı için gitmişti.

Jasper yarı yarıya tavana doğru, "Ellerini meşgul tut," diye bağırdı. "Bana mastürbasyon yap. Bu lanet *ağrıya* daha fazla dayanamayacağım." Uyluk kasları titriyor, geriliyor, gevşiyor, geriliyordu; Rita onun tabanını yumruklayıp hızlı, aşağı yukarı hareketlerle okşadığında acı daha da artıyordu. "O ağzı hep istedim. İçeri kaymak ve dilini alt tarafta hissetmek istedim ve bu daha iyi, düşündüğümünden çok daha iyi. Eğer seviyorsan, benim için mırıldan, hissetmeme izin ver... *lanet olsun*, Rita."

Jasper'ın beli bükülmeye başlamış, geri dönüşü olmayan noktayı işaret ediyordu. Bir an önce bir karar verilmesi gerekiyordu, yoksa o mırıldanan boğazı tohumlarıyla yıkayacaktı. Yine de Rita yavaşlama belirtisi göstermiyordu, ağzını tekrar, tekrar, tekrar indirirken saçları Jasper'ın kalçalarına dolanıyordu.

"Rita, dur. Dur ve konuş benimle." Rita'nın saçlarını yumruklarına doladı ve onu uzaklaştırdı, kaybettiği için küfürler savurdu. Ve Tanrım, onun şehvetten sersemlemiş ifadesi, kabarık, ayırık dudakları, neredeyse onu tekrar

içine sokacaktı

Kendini bitirmek için ağzına aldı, ama direndi, bunun yerine sıkı, yavaş vuruşlarla kendini dövdü. "Sikişmek istiyorsan şimdi buraya tırmansan iyi edersin. O ağızda bir dakika daha geçirirsen benim için yutman için yalvaracağım."

Jasper'ın sözleri havada asılı kalırken, Rita ayağa kalktı, her iki eli de şortunun fermuarına saldırarak birbirlerine çarptı. Rita'yı sikmenin yakın gerçekliği onu çılgına çevirdi, yeşil gömleğini başından yırttı, sütyenini aşağı çekti, sonra şortuna yardım etmek için geri döndü.

"Tanrım, Rita. Göğüslerin." Dikkat çeken tomurcuklardan birini ağzına almak için öne eğildi, dilini üzerinde gezdirmek için geri çekti. "Ben sana bu siki verirken o güzel bebeklere bir şey yapılmasını istiyorsan, bunu duymak istiyorum. Anladın mı? Eğer emilmelerini, tokatlanmalarını ya da tükürülmelerini istiyorsan, sesini yükselt." Göğüslerini avuçladı, dilini bir tepeden diğerine geçirebilmek için meme uçlarını yerinde tuttu. "Bacaklarının arasına gömüldüğümde aklımı kaybedeceğim ama bunları unutmama izin verme."

Bu eski tenin içine girmek daha yumuşak olmalıydı, ama bir kez olsun, arzu akımları sadece kemerinin altında değildi. Göğsünde, Rita'nın adını Mors alfabesiyle yazıyor gibi görünen organında nabız gibi atan dalgalar halinde hareket ediyorlardı. Hayır, hayatta kalma şansı çok az olan bir uçurumdan atlamanın pürüzsüz bir yanı yoktu, ama düşüş -İsa, düşüş aklını başından alırdı, değil mi?

Jasper Rita'nın şortunu bacaklarından aşağı itti, ağzı karnında hızla ilerledi, kalçalarına saldırdı, içine çekti, *içine çekti*. Her iniltiyi, vücudunu kıvrandıran her diş sıyrığını ezberliyordu. Yeni bir erojen bölge bulduğu her seferinde onun sürekli yenilenen şaşkınlığını hissediyordu. Göbek deliğinin derinliklerinde, kalçasıyla amcığı arasındaki kıvrımda. Ve bu onu taştlaştırıyor, seks sarhoşu bir zebaniye dönüştürüyordu. Lanet olsun, siki nihayet girip çıkmaya başladığında nasıl tepki verecekti? Bu kadar iyi olmasını bekler miydi? Yoksa dudakları şimdi olduğu gibi hayretle mi ayrılacaktı? Tekrar ve tekrar. Çünkü asıl olaya geldiklerinde bu masum şoku devam ettirirse, bir pompadan sonra boşalmamak için gözlerini kapatmak zorunda kalacaktı.

"İçimde bir his var"-Jasper, Rita'nın külotunu kalçasının ortasına kadar indirdikten sonra parmaklarını sağ bacağına iç kısmından amına doğru götürdü

- "Sana doğru düzgün bakılmadı, güzelim. Bunu değiştireceğiz."

"Nasıl?" diye nefes aldı, sesi endişeliydi.

Jasper ayağa kalktı ve Rita'nın gözlerini izleyebilmek için yüzlerini birbirine yaklaştırdı. Sonra orta parmağını Rita'nın nemli amına soktu ve Rita'nın onun etrafında nasıl kasıldığını, bakışlarının nasıl körleştiğini görerek inledi. "Bırak da nasıl olacağı konusunda ben endişeleneyim. Sen sadece sikimi bu küçük, dar amcığa

Tatlım. Kulağa nasıl geliyor?"

Rita'nın tepkilerine, gözlerine bu kadar odaklanmamış olsaydı, yaşanan savaşı kaçırabilirdi. Yatakta ateş eden kişi olmak ona doğal geliyordu; üzerinde düşünmesi gereken bir şey değildi. Ama Rita'yla araları böylesine sallantıdayken, belki de düşünmeliydi. Adam onu kendi tarafına doğru öpmeden Rita ağzından kaçtı ve yutkunarak nefesini içine çekti. Kalçalarını salladı, külotu bacaklarından yere doğru süzüldü ve arkasını dönüp iki elini masanın üzerine koydu. Omzunun üzerinden, "Seni böyle istiyorum," diye homurdandı.

"Sen." Jasper'ın göğsünde dolaşan akımlar bir hız tümseğine çarptı ve onu acıya benzer bir şeyle yaraladı. Son birkaç gün boyunca Rita'yı birçok şekilde becerdiğini hayal etmişti ama Rita her zaman ona dönüktü. İster onu duvara yaslamış olsun, ister yatağının çarşaflarına dolanmış olsun, ağızları her zaman birbirine kenetlenmişti. O halde onu böyle öldürmeyi planlıyordu.

Kişiselleştirmemek.

Ne yazık ki, planının farkında olmak, sikiinin sertliğini azaltacak ya da ona olan açlığını azaltacak hiçbir şey yapmadı. Hele ki sırtı, orta parmağındaki çiyin hâlâ kaygan olduğu o tatlı, pembe amcığa mükemmel bir erişim sağlayacak kadar dikleşmişken. Daha şimdiden şişmiş etini yumrukluyor, ağrıyan taşaklarına kadar batırmadan önce sadece birkaç kez arka tarafına vurmaya hazırlanıyordu. Tanrım, o da bunun için kıvranıyordu. Aşağıdan ve kirli bir şekilde istiyordu ve o da bu ihtiyacı karşılamak istiyordu. Hatta Jasper'ın hastalıklı bir yanı Rita'nın onun morartıcı hızına ayak uydurmakta zorlanmasını, taşakları ön çekmeceyi tokatlarken masasının üzerine eğilip almak yerine onunla yatağında sevişmeyi seçmiş olmayı dilemesini istiyordu.

Bütün bu düşünceler birkaç saniye içinde geçip gitti ama bu süre Rita'nın başını çevirip ona -nefes nefese de olsa- bilinçli bir bakış atmasına yetecek kadar uzundu. "Jasper..."

Masasının yan çekmecesini çekip açtı, bir prezervatif bulana kadar kâğıtları kenara itti ve saniyeler içinde sikiinin köküne yuvarladı. "Bacaklarını açarken adımı böyle söylemeye devam et, güzelim." Bir avucunu Rita'nın sırtına koyarak yüzünü masaya doğru itti. "Göster ve anlat'a hoş geldin. O seksi bacaklarını ayıracaksın ve bana bu aç yarağı nereye koyma ayrıcalığına sahip olacağımı göstereceksin. Ben de sana onları daha geniş açmanı söyleyeceğim."

Rita'nın sırtı Jasper'ın elinin altında hızlı titremelerle inip kalkmaya başladı ama Jasper'ın talimatlarına uyarak ayaklarını ahşap zeminde daha geniş bir şekilde sürüyerek ilerledi. Jasper'ın kendi nefes alış verişini düzensizleştirdi, ter alnını ıslattı. O

Tişörtünün Rita'yı görmesini engellediği o bir saniyeye bile ierleyerek tişörtünü çıkardı.

"Seni parmaklayacağım. Benim için ıslak bir kız olduğundan emin olmak istiyorum," diye homurdandı Jasper, sözlerini keskin bir küfürle canlandırdı. "Damlatıyorsun, değil mi? Ve bu gerçekten iyi, çünkü hissedeceğin bir sonraki şey benim sikişim olacak. Hissetmen gereken tek şey." Etini kızın yanaklarının alt tarafına vurdu. "Kenara tutun."

Rita'nın elleri, Jasper aletini Rita'nın sıcak girintisine sokmadan bir saniye önce, bir eliyle kolanını yönlendirerek santim santim itti. Düzensiz feryadı, Rita'nın hareketsiz ofisteki boğuk çığlığıyla çarpışarak tanınmaz hale geldi. Son birkaç santim için onu germek için geri çekilip öne doğru çarpmak zorunda kaldı ve bunun gücüyle Rita'nın ayaklarını yerden kaldırdı. "Oh...kahretsin," diye haykırdı. "Aman Tanrım. Oh benim lanet _"

"Adımı hatırlamak zor değil, Rita. *Kullan onu.*" "Jasper.

Jasper. Kımıldama... tamam, kımılda. Kımılda."

Sanki bir kıyamet onu şimdi çekilmeye ikna edebilirmiş gibi. O kadar sıkıydı ki boğazındaki hissi hissedebiliyordu. Yanlıştı. Yanılmıştı. Bu konuda aşağı ve kirli bir şey yoktu. Hareketleri, sözleri bir hikâye anlatıyor olabilirdi ama kafası ve ruhu başka bir şey duyuyordu. Jasper öne düştü ve Rita'nın omurgasının ortasına bir öpücük kondurdu, ağzını boynuna kadar takip ederek sert bir aşk ısırığı aldı. Ve sonra terli bir sevişmeden başka bir şey olmadı. Kollarını Rita'nın omuzlarının altından geçirdi ve kaldıraç olarak kullanmak üzere Rita'nın etrafında kıvırdı. Hareket etmesini, vuran kalçalarından kaçmasını önlemek için. Masa, yüzeyinde gerçekleşen hayvani çiftleşmeyi protesto ederek inledi, ama Jasper bu sesi sadece belli belirsiz fark etti, çünkü sadece Rita ve onun mükemmel, uysal, hoş karşılayan vücudu vardı.

"Kahretsin, kendimi sana arkadan pompalarken görmeyi çok isterdim. Seni parmak uçlarında şeytanın istediği gibi alırken görmeyi çok isterim." Saçlarını yumruklamak için Rita'nın omuzlarından birini bıraktı. "Kıına ter damlatıyorum, güzelim. O sallanan yanakların arasından aşağı yuvarlanışını izliyorum. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gitti," diye haykırdı, kıını adamın karnına daha da bastırarak. "Daha fazla. Bunu istiyorum."

Jasper başını yana doğru salladı, açıkta kalan omzunun üzerinden boynunun sütununa kadar çıplak dişlerini kaydırdı. "Göğüslerin nasıl? Benden bir şey istiyorlar mı? Seni ters çevirip bir süre onları emebilirim."

"Hayır," diye bağırdı. "Yapma... lütfen. Durma."

"Durmak hakkında kim bir şey söyledi?" Sürüşleri vahşileşti, acımasızlaştı, taşaklarının tahtaya ve ıslak ete çarpma sesi ritmi artırdı. "Ben sadece

Şu bacaklardan birini at, seni o çok hoşuna giden sikin üzerinde döndürsün." Dişleri kulak memesini yakaladı ve çekti. "Çok esneksin, değil mi? Altımda nasıl bir vücut olduğunu biliyorum. Senin de neleri kaldırabileceğini biliyorum, o yüzden beni sorgulama."

Eli, kız kabul edene kadar onun saç tellerini büktü. "*Tamam. Yapmayacağım.*" Jasper'ın göz kapakları sarktı, bel kasları gerildi. Üstünde

Rita hayal edebileceği en ıslak, en daraltıcı amcığa sahipti, onun boyun eğdiğini duymak onu çok ileri itmişti. Boşalmasının prezervatifi doldurması sadece bir dakika meselesiydi ve evet - kahretsin, *evet* - lateksi kaybetmek ve orgazmını eversiz yaşamak için içinde öfkelenen bir canavar vardı. Hayatı boyunca hiç deneyimlemediği bir dürtü. Bu dürtüyü kontrol etmek için gerçek ve kararlı bir çaba göstermesi gerekti. "Rita, Rita, Rita. Beni boğuyorsun." Rita'nın saçını bırakıp dizlerinden birini masanın üzerine attı ve onu uçuruma sürükleyecek bir açı buldu. Sonra da aynı eliyle boğazını kavradı, hem de en ufak bir merhamet göstermeden. "Havayı unut, Rita. Bana sadece nefes almak için ihtiyacın var."

Etrafında parçalandı, masanın yüzeyine doğru çılgık attı, amcığı sikinin etrafında bir mengene gibi büküldü. Onu vahşi bir adama dönüştürüyor, kalçaları beyninden gelen tek bir komut olmadan ileri doğru sarsılıyordu. Boğazındaki tutuşunu asla bırakmadı, içgüdüsel olarak baskıyı sürdürürse orgazmının başka bir seviyeye ulaşacağını biliyordu. *Baskı*. Her şeye. Omurgasında aşağı yukarı zikzaklar çiziyor, taşaklarını dolduruyor ve kadının şiddetle titreyen bedeninin üstündeki boşluğa anlaşılmaz kelimeler söylüyordu.

"Ahhh, Tanrım, güzelim. Kıcını benim için yukarıda tut, boşalmamı sağla." Adam öne, kadının sırtına düştü, karşılıklı terleri içinde kayıyor, kalçaları vücutundan ayrılmış gibi hareket ediyordu. Pistonlama. Sanki daha önce hiç bir kadının içine girmemiş gibi kırık dökük hareketler yapıyordu. Sanki sadece aletini eve götürmenin zevkini biliyordu ve şımarmadan duramıyordu. *Şımartmak*. "Ayak parmaklarının üzerinde yukarı it ve yayıl. *Daha geniş. Daha* sonra aynaya baktığında ahlakını sorgulayacak kadar geniş." İstemsiz bir hırıltı onu terk etti. "Hepsini alacaksın. Sen ve bu muhteşem amcık."

Kadının parmak eklemlerinin masanın kenarında beyazlaşmasını puslu bir görüşle izledi, poposunun karnına doğru yükseldiğini hissetti ve gerçeklikle bağını kaybetti. Etrafındaki oda siyaha büründü ya da bilincini kaybedebilirdi, vücudundaki gerginlik azalıyor, zevk yavaş yavaş kaybolan bir sis gibi bağırsaklarını sarıyordu. Tepkisini bu kadar şiddetli, bu kadar her şeyi tüketir hale getiren şey, iki yıllık çekimserlik değildi. Rita'ydı. Rita'ydı. Kalbinin göğsünü yırtmaya çalışması, onu açgözlü bir adam gibi bir araya toplaması, imrenmesi, fırtınada bir cankurtaran salına tutunması çok açıktı.

"Rita, Tanrım. *Rita.*" Masanın üzerine yığıldılar, her santimleri

Vücutları eğik pozisyona uyum sağlamak için bir kavis çizerek birbirine yapıştı. Jasper yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, bir daha asla normal nefes alamayacağına emindi. Ya da normal bir şekilde yemek yiyemeyecek, uyuyamayacak ya da konuşamayacaktı. Bir daha asla. Vücudu tamamen doymuş olmasına rağmen içinde hâlâ yoğun bir istek vardı. Bunun kadının kesik kesik nefes almasıyla, adamın ağırlığının onu bastırmasıyla bir ilgisi vardı. Rahat mıydı? Çok mu sert davranmıştı? Şimdi ne oldu? Muhtemelen ondan bir şey istiyordu ve adamın bir kadına seksten sonra değer verildiğini hissettirme konusunda hiç deneyimi yoktu. Genelde kendi başlarının çaresine bakarlardı ama Rita için böyle olmasına izin veremezdi. Tanrım, onunla ilgilenme şansı için *yanıp tutuşuyordu*.

Jasper konuşmak için ağzını açtı ama kızın parmak eklemelerinin masayı kavradığı yerde hâlâ beyaz olduğunu fark edince durdu. Bu da bir sürü şeyin fark edilmesine yol açtı. Gerginlik onun altındaki bedenine geri döndü, nefesi yavaşladı ve sonunda tamamen durdu. Aralarındaki mesafe açıldı, verimli toprağın iki tarafı bir depremin gücüyle çatırdayarak birbirinden ayrıldı. Sanki bir sinema perdesinde kendi kişisel kâbusunu izliyor gibiydi.

"Rita," dedi kısık sesle. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Parmakları doğruldu, büküldü, düzleşmiş avuç içleri yanlarına doğru kaydı. "Sorun ne olabilir?" Boğazını temizlerken çıkardığı ses nazik ve ihtiyatlıydı. "Bu... vay canına. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi."

Karnına sert bir top çarptı. "Bildiğim iyi oldu."

"Evet." Rita yukarı doğru iterek Jasper'ı üzerinden kalkmaya zorladı, vücudunun sıcaklığından kurtuldu ve onu dikkatle izlemek için geri çekildi.

Çok sıkı bir seans geçirdikleri için yüzü kızarmış, terinin solmaya yüz tutmuş parlaklığı onu taze ve nemli gösteriyordu. Ama Jasper'ın görebildiği tek şey elini kaldırıp saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Ona doğru attığı kıbar, kişisel olmayan, "*Ne zaman gidebilirim?*" gülümsemesiydi. Ve belki de az önce Kızgınlar Diyarı'ndaki keşfedilmemiş bölgeye doğru kaymıştı. Utanç, öfke, müsait bir aygır gibi davranmaktan duyduğu inkâr, parmak uçlarından başlayarak birikti ve birkaç saniye içinde tüm varlığını sardı. Sıfırdan yüz elliye.

Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi. Bir erkek olarak onunla ilgili hiçbir şey. Sadece yeteneği. Daha da kötüsü, Rita kişisel olmayan bir boğuşma başlatmış olabilirdi, ama aralarındaki dengeyi düzeltmek yerine, onu takip etmiş ve herkesin bildiği gibi, karşılık beklemeden iyi bir sikiş olduğunu kanıtlamıştı. Belki de başından beri haklıydılar.

"Git," demeyi başardı, tek heceyi sert dudaklarının arasından geçirdi ve hızlı hareketlerle sikini kot pantolonunun içine yerleştirdi.

Rita şortunun düğmelerini iliklerken durakladı. "Ne?"

"*Git.*" Kendini korumanın güçlü bir şey olduğu ortaya çıktı. Daha güçlü

Onu tutmasını, gitmesine izin *vermemesini* haykıran sestten daha fazla. Çünkü Rita'nın yapmaya hazırlandığı şey tam olarak buydu. Onu becermek ve kaçmak. Tıpkı diğerleri gibi, ama bu sefer o kadar kolay ayakta kalamayacaktı. Yine de yalvarıp onun gidişini izleyemezdi. Bu onu öldürürdü. O yüzden tam tersini yapacaktı. Belki de katlanmakla dik durmak arasındaki fark bu olacaktı. "Devam et. Hak ettiğini buldun. Seni birkaç gün beklettiğim için özür dilerim." Onu nasıl mahvettiğini görebilmesi için gözlerinin içine baktığından emin olan Jasper kapıya doğru yürüdü ve kapıyı fırlatıp açtı. "Çık dışarı."

Rita tokat yemiş gibi irkildi, ama her nasılsa Jasper onun tepkisine şaşırmadığını hissetti, çünkü aceleyle yamuk sutyenini düzelterip gömleğini başından geçirmeye çalışıyordu. Kolu baş deliğinden geçip tekrar denemek zorunda kaldığında ağzından bir hıçkırık döküldü, parmakları giysiyi düzeltme telaşıyla birbirine dolandı. Jasper hiç düşünmeden Rita'ya doğru dev bir adım attı, ona yardım etmek için uzandı ama Rita onu çoktan geçmişti.

"Ben yapmadım... bu ben değildim. Ya da sen," dedi Rita kapıda hafifçe dönerek, yumruğunu ağzına bastırarak. "Bir gün birisi daha sonra kalacak. Söz veriyorum."

Jasper onun bardan motele kadar attığı her adımı duyabildiğine yemin ediyordu. Sanki hayatının tehlikede olduğu bir maçın kalan saniyeleriymiş gibi onları sayıyordu. Ve son düdük çaldığında, kaybetmişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rita utanç yürüyüşlerini iyi bilirdi. Ve dün geceki kıyafetleriyle bir adamın evinden toplu taşımayla eve dönmeyi düşünmemişti.

-Utanç verici. Hayır, Hurley'in tozlu ana caddesinde yaptığı bu yarı koşu utancın ta kendisiydi. Yoldan geçenler arabalarında yavaşlıyor, hatta bazıları yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için camlarını indiriyor, o ise sadece başını sallayabiliyordu. Her adımda ayakları botlarının tabanında yukarı ve geriye doğru kayıyor, sanki kendinden iğrenmenin etkisiyle küçülüyordu. İleride, araba tamir garajı büyüdü ve o da oraya yöneldi, Dodge'dan cehennem olup gidebilmeleri için Suburban'ın hazır olmasını umuyordu.

Ben havuz pisliğiyim.

Jasper'ın gitmesi için verdiği boğuk komut tekrar tekrar tekrarlanınca kaldırımında tökezledi. *Tanrım.* Ne yapmıştı ki? Belki yemek pişirme gösterisi bu kadar uzun sürmeseydi, dumanın ve anıların mantığını bastırmasını engellemenin bir yolunu bulabilseydi, bu kadar harika bir araç gibi davranmazdı. Ama yeniden yemek pişirmek gibi basit bir eylem, geride bıraktığı her şeyi hatırlatmak için fazla büyüktü. *Her şey çok* büyüktü, çok saldırgandı ve sonunda Jasper da dahil olmak üzere tüm durumla bağlarını koparma ihtiyacı hissetti. Anlamadığı halde geçmişi ona yüklemeye nasıl cüret ederdi? Kimse anlamıyordu. Zihninde çınlayan bu duyguyla, ona karşı sahip olduğu tek silahı kullanmıştı. Seks. Ayrılmak. Ofisteki randevularına herhangi bir kişiliksiz, ipsiz sapsız karşılaşma gibi davranmak.

Jasper'la seks, kişisellikten en uzak şeydi, değil mi? Daha çok hayat değiştiren bir şeydi. Jasper büyük bir oyundan bahsediyor ve bunu daha da iyi bir şeyle destekliyordu. Jasper Ellis seks tanrısıydı. *Ve-ve-o* bundan çok çok daha fazlasıydı. Seksin altında yatan her şeydi. Anlayışlı, komik, sevecen, anlayışlı bir adamdı ve sadece ona ulaşmaya çalışıyordu.

Onu nihai hayal kırıklığından kurtarmıştı, değil mi?

Rita kimseyi mutlu edemezdi. Rita'nın onun izinden gitmesi için seçilmiş kişi olmasına rağmen dehasını aktarmayı başaramayan Miriam'ı değil. Ne de

Cenazeden sonra onunla bağlantı kurmak ya da iletişim kurmak için hiçbir neden görmeyen kardeşleri. Ne çalışanları, ne müşterileri, ne jüri üyeleri ne de reality show'daki yarışmacılar. Hiç kimseyle. Jasper için de durum farklı olmayacaktı ama saklanabileceği tek odalı bir dairesi olmayacaktı. Yabancı bir yerde, tanımadığı insanlarla birlikte olacaktı. Başarısızlıktan başka çıkış yolu yoktu.

Rita bir anda şimşek gibi çakan bir farkındalıkla durdu. Zihninin derinliklerinde bir yerlerde Hurley'de kalma olasılığını düşünmüş olmalıydı. Yoksa şimdi bu ihtimali nasıl reddedebilirdi?

Ona daha fazla işkence etmek için Jasper'ın ağır nefeslerinin sesi kafasını işgal etti, yankılanan ve güzeldi. Jasper'ın onu, imrenilen bir yadigâr gibi yakınına toplaması. Bir ışık şeridi görmüştü, ihanet onu ele geçirmeden önce hatasını düzeltmek için küçük bir şans. *Bunu düzeltebilirim, diye düşünmüştü. Ya kalsaydım, Jasper'ı mutlu etmeye çalışsaydım?* Ama aynı ışık şeridi Jasper'ın onun içini görmesine izin vermişti. Ona gitmesini söylediğinde, neredeyse onunla *gurur duyacaktı*. Hak ettiği şeyden başka bir şey değildi bu. Adam bütün sabah onun için güzel bir şey yapmak için çalışmıştı, o da bunun karşılığını ona çöp gibi davranarak ödemişti.

Rita kafasını kaldırdığında garajla aynı hizaya geldiğini gördü. Her iki oluklu metal kapı da kapalıydı, pleksiglas pencerelerin diğer tarafında hiçbir hareket yoktu. Gün ortasında mı? Aaron, şişmiş çenesine bastırıldığı buz torbasıyla binanın köşesinden koşar adımlarla çıkageldiğinde bir çığlıkla sızradı. "Bizimle kafa buluyorlar."

Tamam, kafası insanlarla etkileşime giremeyecek kadar harap olmuştu ama her zamanki mükemmel kardeşinin hatalı konuşması kesinlikle birkaç dakikayı hak ediyordu. "Ne demek istiyorsun?" İki parmağını alnına bastırıp bir daire çizerek ovuşturdu. "Diş ameliyatından sonra iyileşiyor olman gerekmiyor mu?"

Cevabı hazırlıksızdı. "Bir saat uyudum."

"Muhtemelen bütün zaman boyunca horlamışsındır."

Dar bakışlarını kapalı garajdan ayırdı. "Affedersiniz?"

"Çocukken horlamıyordun, sanmıyorum. Ama şimdi horluyorsun." Bileğindeki lastik bandı çekip çıkardı ve saçlarını atkuyruğu yaptı. "Kimse sana söylemedi mi?"

Belki de Aaron'u daha önce yakından izlemek için biraz zaman ayırmalıydı. Onu her zaman soğuk bir makine olarak düşünmüştü ama durgun suyun altında seyahat eden bir denizaltı gibi, düşünceleri onun yüzeyinin altında dalgalanıyor, pathiyor ve yumuşuyordu. Yakından bakmak büyüleyiciydi. Normalde herhangi birine, özellikle de Aaron'a bu kadar uzun süre doğrudan bakmak derisini çok ince hissettirirdi ama bu öğleden sonra o noktayı çoktan aşmıştı ve her zamanki gariplik reseptörleri dükkânda, Suburban'ın yanındaydı. "Hayır, bana hiç söylenmedi," dedi kardeşi.

dedi sonunda. "Tanrıya şükür, kadınlar genelde geceyi geçirmek için etrafta dolanmazlar."

"Evet." Vay be. Hiçbiri normal değildi. "Evet, Tanrı'ya şükür. Sanırım."

Aaron hızlı adımlarla uzaklaştı ve geri geldi. "Pekâlâ, yaralıları ne-köpek yavrusu numarası mı yapıyorsun?" Buz torbasını düzeltti. "Her zamankinden daha üzücü."

"Öyle mi?" Atletizm gösterisine biraz şaşırmış bir halde adamın ayakkabısına bir taş attı. "Şey... her zamankinden daha fazla *serseri gibi* davranıyorsun."

Kardeşi küçük bir gülümsemeyle onu şaşırttı ama hemen ardından bir yüz buruşturması geldi. "Jasper'la ilgili bir şey, değil mi?" Dikkati garaja kaydı. "Tanrım. Bilmek bile istemiyorum."

Tabii ki bu izin karışıklığı ve kardeşini her ne pahasına olursa olsun kızdırma içgüdüsü, Rita'nın ağzından tüm hikâyenin dökülmesine neden oldu. "Yine de sana anlatacağım," diye atıldı. "O lanet olası... harika biri. Ve ben onunla seks yaparak her şeyi mahvettim."

Aaron ona bakma zahmetine katlanmadan, "Yanlış yapıyor olmalısın," diye mırıldandı. "Her şeyi yanlış yapıyorum," diye bağırdı. "*Her şeyi.*"

Aaron çenesindeki buz torbasını çıkarıp binaya doğru fırlattığında Rita ağzı açık kaldı. "Ne olmasını bekliyordun, Rita? Belki de bu yirmi nüfuslu toz çukuruna yerleşip pazen giyen küçük bebekler doğuracaktın?" Kahkahası kısıktı. "Eğer istediğin buysa, senin için üzülüyorum."

"Yapma," diye mırıldandı.

Aaron'un soğuk yüzünü tekrar yerine yerleştirmesi gözle görülür bir şeydi. Buz torbasını aldı, koluna sildi ve tekrar çenesine dayadı. "Ne istediğine karar ver ve bunu başarmanın bir yolunu bul. Kimse bunu senin için yapamaz. Ağlamak işe yaramıyor ve gözlerindeki o siyah boku akıtıyor."

Aman Tanrım. O anda Aaron'dan *nefret etti*, ona gerçeği söylediği için, gereksiz yere sert davrandığı için, az önce kaçtığı sahneden sonra tam olarak istediği -ihtiyacı olan- şey olsa bile. "Yeni bir başlangıç istiyorum."

Aaron başını salladı, yüz ifadesinde bir anlayış belirtisi belirdi, sonra geri çekilerek garaj kapısını tekmeledi ve menteşelerini salladı. "Kulübe hoş geldin."

* * *

Rita yan yatmış, yüzünü motel odasının duvarına dönmüştü. Arkasında Sage ve Peggy otomattan aldıkları atıştırmalıklarla yayılmış, *Altın Kızlar'ın* Rose'un hafızasını kaybettiği bölümünü izliyorlardı. Islak yanağının altındaki cızırtılı yorgan ıslanmıştı ama havlu almak için kıpırdamıyordu,

hatta nemli noktadan uzaklaşmak için kendini birkaç santim ayarlayabilir.

"Ben havuz pisliğinden daha *kötüyüm*," dedi Rita yüksek sesle ve irkildi. Arkasında *Altın Kızlar* kesilmişti ama hâlâ duvarda yanıp sönen gölgeleri görebiliyordu, bu da ona sesin kesildiğini söylüyordu.

"O da neydi?" Peggy aradı. "Bu şovun hâlâ geçerli olan sesinden seni duyamadım."

Peggy ve Sage'in beşlik çakma sesleri duyuluyordu. Rita'nın gözlerinden yeni yaşlar süzölmeye başladı, o da arkasını dönüp tavana baktı ve gözyaşlarının dinmesini diledi. Neden Aaron yerine Sage gibi bir sırdaş seçmemişti ki? Garajın dışında yaşadıkları öfke patlaması onu sadece daha fazla soruyla baş başa bırakmıştı. Ona istediği şeyin yeni bir başlangıç olduğunu söylemişti. Bunu kastetmişti de. Ancak kendini New York'ta derslere katılırken hayal etmeye çalıştığında, San Diego'dan ayrılırken sahip olduğu net resim bulanık ve tanımsız hale gelmişti. Lekeli bir Polaroid gibi. "Ülkenin yarısını geçmeden *Altın Kızlar* sezonları bitecek."

Rita'nın çevresinde Sage gözlüklerini düzeltti. "Bunu konuşmuştuk. Ve ara vermeden doğrudan *The Facts of Life*'a geçmeyi planlıyoruz."

Peggy yatağının ucuna doğru kaydı. "Rita, ağlıyor musun?"

"Hayır." Durumunun yüksek sesle dile getirilmesi bile dayanılmazdı. Durumu gerçek kılıyordu. Bir erkeği kaybettiği için ağlıyordu. "Belki." Peggy'nin boynundaki halkalar birbirine çarptı ama konuşması biraz zaman aldı, sanki kafasını ısırmadan Rita'ya hitap etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Tanrım, her şeyin ötesinde berbat bir kardeş olmuştu, değil mi?

Sonunda Peggy konuştu. "Altın Kızlardan biri olarak size tavsiyelerde bulunabilirim.

Senin seçimin. Blanche'ı mı, Rose'u mu, Dorothy'yi mi yoksa Sophia'yı mı istersin?" "Neden benimle kendin olarak konuşamıyorsun?"

"Yapmamı ister misin?"

Rita iki eliyle yüzünü kapattı. "Ben Blanche ile gideceğim."

Peggy boğazını temizledi ve Sage telefonu ile çekim yapmaya başlayınca güldü. "Rita Clarkson, ağlamak için zaman olacak... ama derinlere dalmak için hala zaman varken değil." Başıyla çok akıllıca ve neredeyse mükemmel bir Blanche taklidi yaptı. "Şu bara git ve ona kalıcı bir hatıra ver. Ve kamerayı iyi tarafınıza ayarladığınızdan emin olun."

Rita tavana bakarak, "Ona kalıcı bir hatıra verdim bile, sadece boktan bir hatıraydı," dedi. "Güzel Blanche, bu arada."

"Teşekkürler."

Kapının çalınmasıyla üç kadın da yataklarında doğruldu. Kimse cevap vermek için kıpırdamayınca Sage ayağa kalktı ve odanın içinde süzölerek gözetleme deliğinden kontrol etti. "Bu Aaron." Kapıyı çekerek açtı ve Rita'nın genç oğlunu gördü.

Ağzının yarısı hâlâ şiş ama buz torbası yok.

"Sen sormadan söyleyeyim, bok gibi hissettiriyor," diye homurdanarak odaya girdi ve kararsızca şifonyerin üzerine düştü. O ve Rita, daha önceki konuşmalarından sonra nerede durduklarını belirlemek istercesine birbirlerine değerlendirci bir bakış attılar, ama gecikmeden göz temasını kestiler. "Az önce garaja uğradım. Şu anda Suburban üzerinde çalışıyorlar, sabaha buradan gitmiş oluruz."

Rita'nın midesi pürüzlü buzlarla doldu. "Oh. Bu... harika bir haber."

Aaron ona kuru bir bakış atarak onları tanıdık bir zemine geri koydu. "Evet, pekâlâ. Sevinçten havalara uçma."

Normalde Rita Aaron'a bir dişinin daha kırılmasını isteyip istemediğini sorardı ama Hurley'den birkaç saat içinde ayrılacağı gerçeği bu tehdidi göğüs kafesinin bir yerinde dondurdu. *Sadece ayrılmak* değil; Jasper muhtemelen ondan nefret ederken ayrılmak. Hatta belki de o öğleden sonra ona boyun eğdiği için *kendinden* bile nefret ediyordu.

Rita ani bir huzursuzluk patlaması yaşadı. Onlar kasabadan ayrılana kadar yüzükoyun pozisyonda kalırsa, o sabah yaşadıklarını tekrar tekrar yaşayacaktı, ta ki -ne? Sonuç değişene kadar mı? Deliliğin gerçek tanımı buydu. Ayağa fırladı ve yürümeye başladı. "Buradan çıkmam gerek. Gidebileceğimiz bir yer var mı? Sinema salonu gibi?"

"Ya da bir müze?" Sage araya girdi. Bu öneri Clarkson kardeşler tarafından uzun bir sessizlikle karşılandı. Düğün planlayıcısı derhal elbisesinin eteğiyle gözlüklerini temizlemeye geri döndü.

"Bir kez olsun Rita'ya katılıyorum." Aaron şişmiş yanağını dikkatli parmaklarıyla yoklayarak konuştu. "Bu motel kendimi yastıklı bir hücre gibi hissettirmeye başladı."

"Ooh!" Peggy yataktan fırladı ve odanın tekli koltuğunun arkasında asılı duran çantasına uzandı. "Nate bana çölde gece gezintisi için bir broşür verdi. Şenlik ateşi yakıyorsunuz ve rehber hayalet hikayeleri anlatıyor. ..."

Sage bir parmağını kaldırdı. "Aslında Nate tam olarak böyle tarif etmemişti-"

"Nate kim?" Rita sordu.

"Liquor Hole'daki barmen," diye cevap verdi kardeşi, ses tonundan sabırsızlık akıyordu. "Bu kasabada surat asmaktan başka yapacak bir şey yok, bu yüzden iyi tanıştık."

"Evet, işe yaradı," diye karşılık verdi Rita. "Yüzün bok gibi görünüyor."

"Çocuklar." Peggy aralarına girip broşürü salladı ve ileri. "Ben yapalım derim. Hiçbir şey oturup tartışmak kadar kötü olamaz."

Kapı bir kez daha çalındı. Aptalca, Rita'nın kalbi çılgına döndü, şöyle düşündü

Jasper diğer tarafta duruyor olabilirdi. Duygularına bir şekilde ihanet etmiş olmalıydı, çünkü odanın diğer üç sakini onu dikkatle izliyordu

İlgi. "Muhtemelen Bel'dir," diyerek kapıya doğru birkaç adım attı. Delikten üstünkörü bir bakış attıktan sonra Rita'nın kalbi sıkıştı, ama Belmont'un odaya girmesine izin vermek için yüz hatlarını zamanında düzeltmeyi başardı. "Hey."

Belmont serin karanlığa adım atarken ona hızlıca başını salladı. Bakışları hemen Sage'e odaklandı; Sage onun bakışları altında elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekiştiriyor, yanakları alev alev yanıyordu. "Yemek mi?" Belmont sordu.

Rita kardeşlerin birbirlerine bakmayı reddettiklerini fark etti, ama şaşırtıcı bir şekilde Aaron cevap verdi. "Yemek yiyebilirim."

Peggy bir daire çizerek döndü ve çöl gezisi broşürünü *Aslan Kral*'daki Simba'ymış gibi havaya kaldırdı. "Sosisli sandviç ve s'mores fiyata dahil. Haydi çocuklar. Macera sizi bekliyor."

Aaron iç çekerek broşürü kız kardeşinin elinden aldı. "Otuz dakika içinde kilisenin otoparkından kalkıyor." İçinden güldü. "Kilisenin nerede olduğu hakkında bir fikrim yok. Sadece bar."

"Çok uzak değil," diye mırıldandı Sage. "Park alanından çan kulesini görebilirsin."

"Şenlik ateşi." Kollarını kavuşturan Belmont kaşlarını çatarak Sage'e baktı. "Bu yapmak istediğin bir şey mi?"

Sage telaşla başını sallayan Peggy'ye baktı ve gülümsedi. "Evet."

"Sanırım bu konuyu hallettik." Aaron şifonyerin üzerinden atladı ve Rita'ya ölçülü bir bakış attı. "Hadi gidip ateş yakalım."

Yirmi Beşinci Bölüm

Jasper iki yıldır alem yapmamıştı ama bu seriyi bozmaya şiddetle ihtiyacı vardı. Rita gittikten bir süre sonra üzerine yığıldığı ofis koltuğundan kalkmamıştı. Hayır. *Gitmemişti*. Kovulduktan sonra. Onun tarafından.

Dışarıda, barda, viski ve bira şişeleri birbiriyle şıngırdıyordu, muhtemelen Nate buz kutularını dolduruyor, Cuma gecesini kalabalığına hazırlık olarak yeni likörü eskisiyle evlendiriyordu. O şişelerden birini -tercihen altın sıvı içeren bir tanesini- beline sokmak ve geceyi Rita'yla olanları unutarak geçirmek çok kolay olurdu ama bu korkakların kaçış yolu olurdu.

Böylece orada oturacak ve acımasızca mükemmel olan her saniyeyi hatırlayacaktı. Rita'nın dokunuşunun ve verdiği hissin tekrar tekrar içine işlemesine izin verecekti. Ya da daha kötüsü, patladığında Rita'nın nasıl geri çekildiğini. Ne bekliyordu ki? Zayıf iradeli bir pislik gibi kalması için yalvarıp yakarmasını mı? Ne kadar istese de, bundan kaçınmıştı. Ve bu sabah mesa'da pekişen irade gücünün, onu öğleden sonra Rita'yı göndermeye zorlayan şeyin ta kendisi olması ironik değil miydi?

Evet. Öyle olduğunu düşündü. Bunun ne anlama geldiğini anlamak için Rita'yı bir daha göremeyecek olmanın dehşetinden kurtulamıyordu. Ya da eğer Rita ona ilişkiyi kesecek kadar güven aşıladıysa, belki de bilmek istemiyordu, çünkü bu çok büyük bir tekmeydi.

Jasper iki elini yüzüne götürdü, sonra da masaya bakmamak için verdiği savaştan vazgeçti. Rita'yı olduğu gibi görüyor, elini boynuna doladığında vücudu sıkılaşıyordu. Güveniyordu. Bağırsaklarını deşme sürecinde olduğu bir adama bu kadar güvenmek. Yoksa her şey kontrollerinden mi çıkmıştı? Rita'yla kindarlığın karakterine aykırı olduğunu bilecek kadar çok zaman geçirmişti, bu yüzden yemek pişirme gösterisiyle Rita'nın nasıl bir döngüye girdiğini hafife almış olmalıydı.

Jasper'ın Rita kasabaya geldiğinde olduğu adam -sadece bir kadınla gerçek, kaliteli zaman geçirerek kendine bir şeyler kanıtlamayı uman adam-diz çökerek verdiği tepki, Rita ile olanları

Rita'yı bir başarısızlık olarak. Onun iyi vakit geçirdiğinin kanıtıydı, ne eksik ne fazla. Ama zaman içinde bir şeyler değişmiş olmalıydı, çünkü yeni Jasper bu inancı alev alev yanan bir beyzbol sopasıyla geri püskürttü. *Siktir et onu.* O artık kasabanın eğlencesi değildi. Rita bu öğleden sonra onu kırmamıştı...

...ve gerçekten istemiş miydi? Ona kaybolmasını söylemeseydi kalır mıydı?

Karnına saplanan ağrı onu iki büklüm etti. Hayır. Hayır, bunu kendine yapamazdı. Daha önce yaptıkları çok açık olan bir kadın için acı çekiyordu. Bitmişti. *Bitmesini* istemişti, ya yaptığı hareket çok yanlıştı ya da Hurley'den uzakta, farklı bir yerde ilerlemeye ihtiyacı vardı ve bağlarını koparmanın başka bir yolunu bilmiyordu.

Jasper masasından kalktı, huzursuzluk kanında canlanıyordu, yüzüncü kez öğleden sonra kapıyı çarpıp Rita'yla kavga etmeyi diliyordu. Eski moda bir tartışma tam da ihtiyaçları olan şey olabilirdi.

Devam et. Başına geleni çektin. Çık dışarı.

Onu bulmaya gitmek kötü bir fikirdi. Kötü. Öfkesi tavan yapmışken onun gidişini izlemek bir cinayetti, ama sakın ve soğukkanlı bir şekilde *yakalamak* çok daha kötü olurdu. Yine de onu görebilseydi-

Bir ara beni Google'da aramalısın.

"Dizüstü bilgisayar. Dizüstü bilgisayar," diye mırıldandı Jasper, lanet olası teknolojiyi nereye koyduğunu hatırlamaya çalışarak bir daire çizdi. Kayıt tutmak için kâğıt ve kalem kullanırdı. Her zaman kullanmıştı. Evdeki bilgisayarı da nadiren çalışırdı ama ofisteki bilgisayarı kutusundan çıkardığından beri neredeyse hiç kullanmamıştı. *Lütfen şarj olmasına izin verin.*

Jasper küçük dosya dolabının üzerindeki kâğıt yığını kenara itti ve hâlâ şarj kablosuna bağlı olan düz, gümüş renkli dizüstü bilgisayarı kendisine sırtarak bakarken buldu.

"Kendine sakla. Hiç havamda değilim." Cihazı kapıldığı gibi masasının üzerine koydu ve çalıştırdı. Rita'yı yakında görebileceğini bildiği için parmak uçlarında enerji titreşti. Onun dijital bir versiyonu bile hoş karşılanabilirdi. Ofisinden kovulmasının şokunu atlatmak için her şeyi yapabilirdi, ağzı öpücüğünden hâlâ ıslaktı. *Lütfen, lütfen. Ölüyorum.*

Google'ı saniyeler içinde açmış, Rita'nın adını hemen yazmıştı. Açılan ilk şey "Rita Clarkson Bıçak Saldırısı" başlıklı bir videoydu ve *ho-lee lanet olsun, bir sürü insan bu enayiye izlemişti.* Açıklamayı okuduğunda kaşları kalktı, çünkü bir kişi genellikle ne zaman televizyona çıktığını belirtirdi, ama görünüşe göre Rita bu hayati bilgiyi atlamaya karar vermişti, ancak başlık ona bunun nedenine dair bir fikir veriyordu. Bu kadar çok insanın Rita'ya göz koyması fikri Jasper'ın ensesini kaşındırdı, bu yüzden parmağı dokunmatik yüzeyin üzerinde bir nefes kadar gezindikten sonra play tuşuna bastı

Arama motoru tarafından getirilen hit ağırlıklı video.

Rita beyaz bir şef ceketiyle ekranda belirip gözlerinde umutla bir fırına bakarken arka planda biri çığlık atınca sandalyesinde eriyip gitti -İki *dakika!* Bir boom mikrofon çerçeveye daldı, sadece bir dokunuş, ama Rita'nın yüzüne yeterince yakındı, onu sıkışmış gibi görüldüğü transdan çıkarmak için.

Jasper sanki içine girip Rita'yı sakinleştirebilecekmiş gibi dizüstü bilgisayarını daha yakına çekti. Sessiz, yağmur fırtınası sırasında halının üzerinde uzanan Rita, tsunamiye yakalanmıştı. Bu işkenceye imza atarken aklından ne geçiyordu? Yemek pişirmek Rita'ya bahşedilmiş bir beceriydi, farkında olsa da olmasa da. Ama bu? Tanıdığı kadından en uzak şey olacak şekilde tasarlanmıştı. Nefes almaya ihtiyacı vardı ve ona izin vermiyorlardı. Düşünecek yeri yoktu ya da-

Bir dakika! Biri çığlık attı.

Jasper sandalyede öne doğru eğildi. Rita fırını açıp içinden bir sufle çıkarırken elleri titriyordu. *Mükemmel* bir sufle. Meslekten olmayan biri bile bunu görebilirdi. Yarışmanın bu turunu o mu kazanmıştı? Tanrım, o kadar güzeldi ki, saçlarını geriye atmış, dudaklarını küçük bir zevk, hatta belki de şaşkınlık ifadesiyle kaldırmıştı-

Beyaz şef ceketi giyen biri kalçasıyla fırına çarptı.

Jasper ayağa fırladı ve yumruğunu masaya vurdu. "Oh, siktir et. Hayatta olmaz."

Rita'nın omuzları tabakla birlikte sarkarken kalbi sızladı ve tüm bara bağırarak istedi. Dizüstü bilgisayarını kapamak. Ama video henüz bitmemişti, bu yüzden Jasper kendini Rita'nın sufle tenceresini sakince yere bırakmasını, mutfak bıçağını almasını, dönmesini ve arkadaşına doğru hızla ilerlemesini izlemeye zorladı

-alçak-yarışmacı. Rita'nın yüzünde öfke ya da inançsızlık görmeyi bekliyordu ama göremedi.

Sadece keder gördü.

Öğleden sonra onu gönderdiğinde yüzünde gördüğü kederin aynısını. Bir desen odak noktasına sıçradı, o kadar netti ki onu hareket ettirebilir, havada yeniden düzenleyebilirdi. Düzenlediği yemek pişirme gösterisi Rita'nın başarısızlık olarak gördüğü şeyi, hatta belki de *başarısızlıkları* hatırlatıyordu. Ve sonra Jasper'a bıçaklı saldırının kendi versiyonunu fırlatmış, acıyı saptırmaya çalışmıştı. Yapması gerektiği gibi kaçmak yerine, doğrudan bir darbe almış ve ikisini de acıyan yerlerinden bıçaklamıştı.

Jasper dizüstü bilgisayarını kapatmaya zahmet etmedi. Anahtarlarını alıp kapıya doğru düşmekten başka bir şey yapmak için kolunu kaldıramadı. *Onu görmeliyim. Bu şekilde bırakamam.*

"Patron," diye seslendi Nate. "Nereye gidiyorsun?"

Konuşmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Arms'a gidiyorum."

Nate bir şişe biranın kapağını açarak, "Umarım Rita'yı bulmayı hedeflemiyorsundur," diye cevap verdi. "O bir gezintiye çıktı, ıktı."

Jasper daha ne olduğunu anlayamadan barmen gömleğinin yakasına yapıştı. "Sakın... Sakın bana ben orada otururken onun şehri terk ettiğini söyleme."

"yle bir şey değil." Genç adam iki elini havaya kaldırdı, kaskatı kesilmiş bedeninden şok yayılıyordu. "Sadece le gitti, hepsi bu. Güven mucizesini hissetmek istiyor."

"Tanrım."

Yirmi Altıncı Bölüm

Kıçımın çöl gezisi.

Rita bilmeliydi. Dört kardeş arasında en iyi yalancı Peggy'ydi. Aaron'un politikacı olduğu düşünülürse bu ironik bir durumdu. Küçük kız kardeşinin en iyileriyle birlikte gerçeği çarpıtabileceğini bilse bile, Rita Peggy'nin gece gezmelerini anlatırken gözünü bile kırpmamıştı. Sosisli sandviç ve şenlik ateşi kulağa kusursuz geliyordu. Ancak şimdi, iki cipin arkasında tıkiş tıkiş, çöl kumulları boyunca -büyük olasılıkla ölümlerine doğru- ilerlerken, hayalet hikâyeleri ve ateş yakmanın gündemde olmadığı açıktı.

Rita'nın varsayımının, her iki cipin kapılarını süsleyen gökkuşağı renklerindeki boyalı işaretlerle bir ilgisi olabilir: GLEN'İN GÜVEN TATBİKATLARI: GOT

GERÇEK Mİ?

"Bizi neye bulaştırdın böyle?" Rita Peggy'ye bağırdı, üstü açık cipin içinden gelen rüzgârın sesini duyurmaya çalışıyordu. Peggy'nin karşı tarafında Aaron gözleri kapalı, kollarını kavuşturmuş oturuyor, sanki öfkesini meditasyonla uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sage ve Belmont ikinci cipteydiler ve muhtemelen birbirlerine ölümüne bakmaya çalışıyorlardı; bu durum hâlâ Rita'yı tatmin edecek şekilde açıklanmamıştı. Hem de hiç.

Peggy uzanıp Rita'nın bacağını okşadı. "Bizim için iyi olacak."

Rita'nın alaycı sesi rüzgârın hızında kayboldu. "Bizi ne kadar uzağa götürmeleri gerekiyor?"

Glen, dev bir kum tepesini aşır Rita'nın midesini havada asılı bıraktıkları sırada sürücü koltuğundan, "Amaç, kendinizi günlük hayatın tuzaklarından kurtarmak," diye seslendi. "Sevdiklerinizin yardımıyla gerçeğe ulaşmak için en temel katmanınıza kadar soyunmak."

"Sevdikleriniz mi? Bu biraz zorlama oldu," dedi Aaron. Ağabeyinin sözleri üzerine Peggy koltuğuna yığıldı, parmağının etrafında bir bukleyi döndürerek Aaron'ın iç çekmesine ve küçük kız kardeşine doğru birkaç rahatsız bakış atmasına neden oldu. Aaron bir dakika boyunca kendisiyle gözle görülür bir şekilde mücadele ettikten sonra kolunu Peggy'nin omzuna doladı. "Ağlak bebek."

Peggy'nin kederine mizah karıştı. "Kapa çeneni."

Kardeşler arasında nadir görülen bir sevgi gösterisi görmemiş gibi davranıyordu,

Rita karanlık, uçsuz bucaksız kumlara baktı ve çöl gezisi fikrini boşa çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Belki de kız kardeşi haklıydı ve her türlü zorunlu etkileşim onlar için iyi olacaktı.

Ya da uzak bir çölde ölürlere, tanımlayıcı özellikleri akbabalar tarafından gagalanır, bir daha asla görülmez ya da haber alınamaz.

Jasper şu anda ne yapıyordu? Onun çoktan gittiğini mi düşünüyordu?

İstenmeyen düşünceler Rita'yı bombardımana tutmuştu ki, cipler üç eşit büyüklükte kütükle çevrili, kömürleşmiş bir çimentonun yanında durdu. "En azından şenlik ateşi konusunda doğruyu söylüyordun," diye mırıldandı Rita.

On dakika sonra rüzgârda bir o yana bir bu yana savrulan, çıtırdayan bir ateşin etrafında oturuyorlardı. Rita bir kütüğü iki rehberle paylaştı, Glen ve Milap, Sage ve Belmont kendilerine bir tane aldı, Peggy ve Aaron diğerine oturdu. Sosisli sandviçlerini yarılamışlardı ki Glen ayağa kalktı ve bileklerini sırtının alt kısmında kavuşturarak grubun etrafında birkaç kez döndü. "Bu gece zor ama ödüllendirici bir yolculuk olacak. Bu grupta çok fazla negatif enerji hissediyorum."

"Evet. İşletme ruhsatını görebilir miyim?"

"Aaron," diye uyardı Peggy, dikkatini Glen'e vermeden önce kardeşinin omzunu itti. "Bu çok zekice bir gözlem. Lütfen devam et."

Glen başını eğdi. "Şununla başlamak istiyorum-"

Bir motor sesi herkesi kısa bir süreliğine kendine getirdi. Aslında bu Rita'yı korkutmuştu. Aydınlık çemberin dışında hiçbir şey göremiyordu, bu yüzden ağır makinelerin bilinmeyen bir yolcu ile onlara doğru gelmesi en iyi ihtimalle istenmeyen bir şeydi. "Başka birini mi bekliyoruz?"

Glen, "Beklenmedik durumlara karşı her zaman hazırlıklıyız," diye sözünü kesti ama Rita onun diğer rehberle gönderdiği gergin bakışı yakaladı.

Aaron ayağa kalktı. "Pekâlâ. O işletme ruhsatına gerçekten ihtiyacım olacak."

Bilinmeyen aracın motoru durana ve tanıdık bir ses sessizliği bozana kadar herkes suspus olmuş durumdaydı. "Rita."

Jasper'dı. Karanlıkta onu göremiyordu ama Jasper'dı. Jasper *oradaydı*. Kan kol ve bacaklarına hücum etti, bütün gün kaskatı donmuş olan bacaklarını ısıttı.

"Rita?"

"Evet," diye seslendi.

"Romantizm için çabalamayın," diye yorum yaptı Aaron.

Rita kardeşini görmezden gelerek karanlıkta boş yere Jasper'ı aradı. Bir saniye sonra ışık çemberine girip birkaç santim ötede durduğunda, görünmez bir rahatlama ve huzur battaniyesi omuzlarına örtüldü. Tanrım, solmuş kot pantolonu ve hafif buruşuk kıyafetiyle muhteşemdi.

Fanila giymişti, saçları darmadağındı. Hâlâ tıraş olmamıştı, bu da ona kaba bir görünüm veriyordu ve Rita'nın yapabileceği tek şey onun üzerine atlamaktan, onu kucaklamaktan, özür dilemekten kaçınmaktı, ama daha önce yaptığı şeyin potansiyel ağırlığı onu olduğu yerde sabit tuttu.

Jasper, Glen'e hitap ederken bile dikkatini Rita'dan ayırmadı. "Sana bu operasyonu durdurman söylendi. Onları hemen motele geri götür."

"Burada olduğumuzu sana kim söyledi?" Glen sızlanmaya başladı. "Yine Nate, değil mi?"

"Biliyordum," dedi Aaron, Peggy onu kaburgalarından dürterken bir daire çizerek. "Bir hippinin seni çöle götürmesine asla izin verme."

"Neden geldin?" Rita fısıldadı, sesindeki yıldızlı gözlü niteliği duyuyor ve hiç siklemiyordu. "Sadece bizi korumak için mi?"

Jasper bir adım daha yaklaştı, belli ki bir cevap vermeye hazırlanıyordu.

"Rita-"

"Şu lanet olası güven egzersizini yapıyoruz, beni duyuyor musun?" Peggy öfke nöbeti geçirmek için o anı seçti ve Rita'yı gözlerini ondan kaçırmaya zorladı. "Buradayız ve bu gerçekleşiyor. Ve bu bitene ve herkes koca bir pislik gibi davranmayı bırakana kadar da bir yere gitmiyorum."

Sage Peggy'ye doğru ilerledi, elini omzuna koydu ve bu Peggy'yi oldukça rahatlatmışa benziyordu. Rita, düğün organizatörünün bir gece önce bar kavgasından sonra Belmont'u nasıl sakinleştirdiğini hatırladı. Sage bir tür vudu rahibi miydi? "Zaten buradayız," dedi Sage, Belmont'a utangaç bir bakış göndererek. "Bir deneyelim bari, değil mi?"

Herkes Belmont'a baktı, o da bir kez başını salladı ve bu konuyla ilgili son söz gibi göründü. Glen belirgin bir rahatlama yaşadı ve herkes, hatta sessizce öfkelenen Aaron bile yerine oturdu. Geriye Rita ve Jasper ayakta, birbirlerine bakarken kalmıştı. Rita'nın gözleri, Jasper'ın onu gördüğü anda yutkunuyor gibi görüldüğü gibi Jasper'ı da yutuyor muydu? Jasper'ın ona bakışındaki işkenceyi parmak uçlarına kadar hissedebiliyordu.

"Bu iş bittiğinde konuşabilir miyiz?" Jasper sordu.

Rita başını sallayarak boynunu kırmamaya çalıştıktan sonra ikisi de kütüğün üzerine oturdu, Jasper Glen'in boşalan yerine geçti.

"Her birimiz aklımızı kurcalayan bir şeyi itiraf ederek başlayacağız. Yargılamak yok. Kişi sözünü bitirene kadar yorum yapmak yok. Sadece dürüstlüğü özümseyin." Glen grubu taradı. "İlk söz almak isteyen var mı?" Beklendiği gibi kimse gıkını çıkarmadı. "Hayır mı? İyi, ben başlarım."

Aaron kütüğün üzerinde kaydı. "Bu ilginç olacak." Glen

ellerini havaya kaldırdı. "İşletme lisansımın süresi doldu."

"Bu on yılın itirafı değil mi? Senin hiç iş ruhsatın olmadı," diye düzeltti Jasper, çenesi sıkılmıştı. "Sıra başkasında, biz de

Rit-herkesi kasabaya geri götürebilir. Güneş doğar doğmaz yola çıkacaklar."

Rita'nın Jasper'ın bu kesin ifadesine tepki göstermesine fırsat verilmedi, Çünkü Peggy dramatik bir şekilde durarak herkesin dikkatini çekmişti. "Beşinci sınıfta kendi hamsterımı öldürdüm. Gerard değildi."

"Gerard kim?" Jasper bilmek istiyordu.

"Rita'nın tuhaf eski erkek arkadaşı." Peggy'nin parmakları buklelerine dolandı ve onları neredeyse şiddetle bükte. "Bu bir kazaydı. Onun üzerine oturdum ve sonra da kanıtları sakladım."

Peggy tekrar yerine otururken Aaron ayağa kalkarak, "Kanıt Fluffy," diye açıkladı. "Hamster faili meçhulünü çözdük. Bana öyle geliyor ki yüksek bir notla bitirmeliyiz."

Ortaya çıkan tartışmayı kesebilecek tek bir ses vardı ve bu ses tartışan sesleri tereyağını kesen bir bıçak gibi kesiyordu. "Babamı arıyordum," dedi

Belmont. Hepsi bu kadardı. Ayrıntıya girmede. Ama bu açıklama onları açıkta, sığınaksız yakalayan buz gibi soğuk bir yağmur fırtınası etkisi yarattı.

Kardeşler şaşkın bakışlar attılar, belli ki duygusal olarak körelmiş beyinlerinde uygun tepkiyi arıyorlardı ve boş çıktılar. Sage'in elini kütüğün üzerinde kaydırarak serçe parmağını Belmont'unkine değdirmesini ve Belmont'un vücudunda bir ürperti yaratmasını hareketsiz bir şekilde izlediler.

"Bazen gerçekten berbat bir çift için düğün planladığımda... içten içe evliliğin yürümemesini umuyorum," diye fısıldadı Sage, sanki sırtındaki yükten kurtulmuş gibi rahatlayarak

bir cinayet itirafı.

Belmont gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Bu da Rita'ya onun verdiği sırrı hatırlattı. Gerçek babasını bulmaya mı çalışıyordu? Böyle bir ilgisi olduğundan hiç söz etmemişti. Ve onun farklı ebeveynliğinin bir sorun olmadığını varsaymaları ne kadar bencilce ve körceydi. Rita'nın göğsündeki endişe, sanki on mil koşmuş gibi hissedene kadar arttı. Konuşma isteğıyle boğazı yanmaya başladı ama ne diyecekti?

Aaron aniden ayağa kalktı ve geri dönmeden önce ışıklı çemberin dışına doğru birkaç adım attı. "Bu saçma yolculuğa çıkmak için işten bir ay izin alabileceğimi gerçekten düşündünüz mü? Bana sorgusuz sualsiz *inandınız*." Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Kovuldum. Restoran yanmadan yaklaşık bir hafta önce, Senatör Boggs beni ekibinden çıkardı." Bu bomba grubun içine yerleşene kadar bir süre geçti. "Her şeyi berbat ettim. Yapmamam gereken bir şey yaptım. Iowa'da önemli olan ilerlemek değil, bir yerlere gelmektir. *Herhangi bir yere*. Yoksa bu benim sonum olur."

Peggy yüzünü kucağına gömdü ve hıçkırmaya başladı. Omuzlarını titreten devasa hıçkırıklar Aaron'ın gözlerini devirmesine neden oldu, sonra tekrar kütüğün üzerine çöktü ve kız kardeşini yanına çekti.

Aaron, Peggy'den çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Başarısız olmayacağım."

"*Değilsin,*" diye ısrar etti Peggy, gözyaşları içinde itiraf etmeyenleri incelerken. "Sırada kim var?"

Rita bakışlarını kaçırarak doğrudan titreyen ateşe baktı. Dördünün de dürüst olması büyük cesaret gerektirmişti. O da aynı şeyi yapamazdı, değil mi? *Hayır.* Kalkanı öylece bırakacak cesareti yoktu. İtirafı çok daha kötüydü. Onu kınayacaklardı. Kahretsin, o zaten kendini kınamıştı ve bu yargıyı hak etmişti. Annelerine duydukları ortak sevgi nedeniyle bu yolculuğa çıkmışlardı ve ihanet, bu nadir maruz kalma durumunda hepsini delip geçen bir ok olacaktı.

Jasper elini onunkinin üzerine koyduğunda, Rita nefesini tuttuğunu fark etti. Ama şimdi oksijen sanki aralarındaki fiziksel bağdan besleniyormuş gibi hızla içeri doluyordu. Gözyaşları bir çekicin soğuk, kör ucu gibi gözlerinin arkasına bastırdı. Ve birden patladı. "Wayfare'i yaktım."

Yirmi Yedinci Bölüm

Rita'nın peşinden çöle kadar gitmek büyük bir hataydı. Anıtsal.

Her şeyi ekşi bırakmalıydı. Çünkü şimdi titreyen ateş ışığında onu izliyordu. Kardeşlerini dinlerken gözlerinin akmayan yaşlarla parlamasını izlemişti. Ortaya çıktığındaki rahatlama notunu duydu. Bu öğleden sonraki patlamanın kendi payına düşen kısmını telafi etmek için yaptığı plan - ne daha fazlası ne de daha azı - şimdi aptalca bir görev gibi görünüyordu. İki insan -yaptıkları gibi- birlikte yanmaz ve öylece sakinleşmezdi. Hayır. Aralarındaki ateş her zamankinden daha parlak ve daha doyumsuzdu.

Bu gerçekler Jasper'ın aklına annesinin restoranını yaktığını itiraf etmeden *önce gelmişti*. Belki de herkesin söylediği gibi deliydi, çünkü Rita o sözleri söylediğinde ona aşık olmuş ve onları küçük torpidolar gibi gecenin içine bırakmıştı. Elini tuttuğunda, rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında sürekli değişen koyu bir hale şeklinde savurduğunda, o güne kadar gördüğü en inanılmaz manzaraydı. Belki de sonunda onu tanımış ve anlamıştı. *Oh, evet. Acının nereden geldiğini anlıyorum. Benim de acım olsun istiyorum. Yarısını bana vermeni istiyorum, böylece birlikte katlanabiliriz.*

"Onu kurtarabilirdim," diye hırladı Rita ve Jasper'ın elini daha sıkı tutmasına neden oldu. "Elimde yangın söndürücü vardı." Sanki hatırlıyormuş gibi uzaklara baktı. "Mutfağın sadece bir köşesindeydi... biri ocaklardan birini açık bırakmıştı ve birisinin rafın üzerine attığı yağlı bir önlükten tutuştu. Sanırım... Sanırım mı? Sadece köpük püskürtmem yeterliydi. Ama yapmadım. Sadece bir çırpma teli aldım ve gittim. Annemin restoranının yanmasına izin verdim."

Onun korkusu Jasper'da bir değişime neden oldu. Yaptıklarını savunurken onu saklı tutmak için dev bir kalkan kaldırma isteği uyandırdı. Ve onu *savunacaktı*. Sorgusuz sualsiz. Rita hakkında hiçbir sorusu yoktu. Sadece sevgisi genişliyor, güçleniyor ve bu geceye kadar efsane olan tüm parçalarını kaldırıyordu.

Jasper kütüğün üzerinde çaprazlama hareket ederek kendi tarafını Rita'ninkiyile aynı hizaya getirdi. Bir kolunu Rita'nın omuzlarına **d o l a d ı**, onu kendine çekti ve

Saçlarına kalıcı bir öpücük kondurdu. "Artık her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Cesur, güzel Rita."

Yüzünü Jasper'ın yüzüne çevirdi ve onun çenesinin yan tarafına doğru hıçkırdı. "Cesur olsaydım, yangını söndürürdüm. Ertesi gün işe gitmekten o kadar korkmazdım ki yanarak kül olmasına izin verirdim."

Aaron'un sesi sessizliği yararak Rita'nın irkilmesine neden oldu. "İşe gitmekten neden korktun?"

Rita çekiştirerek uzaklaştı ve gökyüzüne doğru titrek bir nefes verdi. "*Nasıl bir şey* olduğunu bilmiyorsun. Onun seçtiği kişi olmak. Doğuştan sahip olduğu yeteneği *öğrenmesi* beklenen kişi olmak. Bunu başaramadım. Her gün denedim, başarısız oldum, denedim, başarısız oldum. Televizyon programından sonra öyle bir noktaya geldim ki bir kez daha başarısız olmayı kaldıramadım. *Yapamadım*." Jasper şimdi Rita'ya can havliyle tutunmaya çalışıyordu, çünkü Rita yaşam mücadelesi hakkında daha fazla şey anlatıyordu. Onların gururuna ne kadar layık olduğunu göremiyor muydu? Sadece bu kadar çok çabalayan bir insan olduğu için mi? "Yaptığım şey için özür dilerim. Çok özür dilerim."

Önce Belmont harekete geçti. Ayağa kalktı, ateşin etrafında dönerek Rita'nın arkasına geçti ve elini omzuna koydu. Rita kıpırdamadan durdu, o iri, altın sarısı gözleri kocaman açılmıştı. Kendisini kınamalarını beklediği halde yine de onlara her şeyi anlatmış mıydı? Jasper'ın ona verdiğiinden iki kat daha cesurdu.

Clarksonlar -ve dikkatini Belmont'tan bir türlü ayıramayan küçük kadın-teker teker Jasper ve Rita'nın etrafında toplandılar. Aaron hariç herkes, şenlik ateşinin karşısındaki sahneyi izliyordu.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı Peggy, Rita'nın yanağına bir öpücük kondurarak. "Annem senden çok etkilenmiş görünüyordu. Hatta kıskanmıştım bile."

Rita gözyaşları içinde Jasper'ın boynuna doğru güldü. "Hayır, değildin."

"Elbette öyleydin." Peggy zarif bir omuz silkti ama sıırıtmamak için kendini zor tutuyordu. "En azından tam bir dakika boyunca."

Rita'nın yüzünü ışıktan saklayarak bedeninin içinde sürünmeye çalışmasına bakılırsa, Jasper onun rahatlama ve şok hissi elle tutulur şeyler olsa da, sevgi gösterilerinden rahatsız olduğunu tahmin ediyordu. Sadece ona sarılarak bile hissedebileceği duygulardı ve bu da bir şey değil miydi? Tanrım, onu eve götürmek istiyordu. Gösterdiği cesaret için onu ödüllendirmek, o öğleden sonra verdiği aşırı tepki yüzünden yüzü morarana kadar özür dilemek istiyordu. Ama kardeşlerin Aaron'un kendilerine katılmasını bekledikleri açıktı. Belmont ise kardeşine diktiği bakışlarla ikinci bir şenlik ateşi yakmaya hazır görünüyordu.

Sonunda Aaron ayağa kalktı ve Rita'nın saçlarını karıştırmak için ailesine katıldı. "*Pekâlâ*, şimdiden. Güzel bir sufleydi, Rita." Gömleğinin yakasını düzeltti. "Bana bunu itiraf ettirmek için lanet restoranı yakmak zorunda

değildin."

Rita kahkahalarla sarsıldı ve hemen ardından Peggy ve Sage de ona katıldı, Belmont'un gürültüsü sesi tamamlıyordu. Kahkahalar dindiğinde Rita yüzünü Jasper'ın yüzüne doğru kaldırdı ve Jasper onun ifadesini okuyabildi. "Lanet olsun, *bu az önce oldu... ama lütfen beni buradan çıkar, açık ve net*" diyordu. Jasper'ın yöntemlerini beğenecek miydi? *Bunu zaman gösterecekti.*

Jasper birkaç çift gözü üzerine çekerek, "Henüz itirafımı yapmadım," dedi. Boğazını temizledi ve ortaya çıkacak sonuçlara hazırlandı. "Suburban Çarşamba gününden beri tamirde. İki gün önce ayrılmış olabilirdin."

Rita'nın ağzı açık kaldı. "Bekle. Ne?"

Aaron'un iyi niyeti bir anda yok oldu. Sage'in kulaklarını kapatmasına ve Peggy'nin kıkırdamasına neden olan mavi bir küfür dizisi yayınladı. Jasper mahkeme salonunda yemin edemezdi ama Belmont'un hırlamaya başlamış olabileceğini düşünüyordu. "Rita'nın beni bu kadar çabuk bırakıp gitmesine izin veremezdim. Anlıyorsunuzdur." Jasper son derece doğal gelen bir hareketle, ağzı hâlâ açık duran Rita'yı kucağına çekti. "Tamirciye rüşvet verdiğim için üzgün değilim," diye mırıldandı şakağına doğru, grubun geri kalanının hâlâ dinleyip dinlemediğini umursamadan. "Kesinlikle hayır, üzgün değilim. Ama, Tanrım, gidişini izlediğim için üzgün olacağım."

"Jasper-" diye başladı Rita ama Jasper onun sözünü kesti.

"Sakıncası yoksa siz Clarkson'lardan bir iyilik isteyeceğim." Rita'nın saçlarını kulağının arkasına doğru itti ve parmak uçlarındaki dokuyu ezberledi. "Rita'nın -ve hepinizin- Miriam hakkında konuştuklarını duyunca, New York'a gitmenin önemli olduğunu anladım. Rita yeni bir meslek öğrenmek istiyor ve bunu yapmak için daha iyi bir yer yok." Tanrım, hâlâ dayanıyordu. Hâlâ daha fazlasını istiyordu. Belki de pes edecek kapasitede değildi. "Ama bir güne daha ihtiyacım var. Yarın akşam Gömülü Hazine'yi açtığımda Rita'ya ihtiyacım var."

Beklendiği gibi, ilk itiraz eden Aaron oldu. "Cesaretin var. Hakkını vermeliyim." Arkasını dönmeye başladı ama bakışları Rita'ya takıldı. Kız kardeşinin yüz ifadesinde gördüğü her neyse, çöl gökyüzüne bakıp iç çekmesine neden oldu. "Ah, siktir et. Fazladan bir gün, değil mi?"

Peggy bir dizi çırpınan el çırpışıyla ayağa fırladı. "Hepimiz yardım edebiliriz. Clarkson'ların bildiği bir şey varsa o da restoran işidir."

"Haklı," diye homurdandı Rita, ağzında bir gülümseme dolaşıyordu. "Ben aşçılık okuluna gitmeden önce bile hepimiz Wayfare'de yazları çalışıyorduk. Eğer seni ölümüne kızdırmazlarsa çok yardımcı olacaklar."

"Ben ikna oldum." Kahretsin, Jasper Rita'nın gözlerindeki o lanetli bakışın gitmesine o kadar sevinmişti ki, Pazar günü kiliseye gidip şükretmeyi düşünüyordu. Yine de bu gece Rita'dan istediği şeyin kutsal bir yanı yoktu. Tek bir şey bile. Kulağına fısıldamak için eğildi. "Gel benim yatağında uyu,

Rita."

Adam konuşmasını bitirmeden önce başını sallıyordu.

Herkes ayrılmak için ayağa kalkmıştı, hepsi de kendilerince biraz şok olmuş görünüyordu ki Glen'in sesi onları kısa kesiverdi. "Aman Tanrım. Egzersiz işe yaradı." Ateşi titretecek kadar yüksek bir sesle kükredi. "Yelp'e yorum bırakmanızın bir sakıncası var mı?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Evini bir kadına göstermek Jasper için bir ilkti. Rosemary evi satın aldığı anda birkaç kez yaygara koparmak için gelmişti. Ama Rita'nın eski döşeme tahtalarında yürümesi, gözlerinin kanepede, ekmek kutusunda, eski haritalarla dolu duvarda gezinmesi bambaşka bir şeydi. Sesi oturma odasını bir şekilde yumuşatmıştı. Işıkları fener gibi parlattı. Mobilyaları daha davetkâr görünüyordu. Aman Tanrım, onun orada olması hoşuna gidiyordu. Mutfakta ondan bir kadeh şarap aldı ve zihninin arkasında bir şey şarkı söylemeye başladı. Mutfığında Rita'ya şarap vermenin bir rutin olarak gerçekleştirilmesi gereken bir faaliyet olduğunda ısrar eden, altta yatan bir çelik notası ile rahatlatıcı bir uğultu.

Kes şunu. Böyle düşünmeyi bırak. Şu anda burada Rita var. İmkansız dileyerek ya da açgözlülük yaparak zaman kaybetme. Sadece anın tadını çıkar.

"Bağırmadıklarına ya da... Tanrım, kızmış gibi bile görünmediklerine inanamıyorum," diye nefes aldı Rita bardağının kenarından, kardeşlerini kastederek. Bir an kendi kendine gülümsedi, sonra titrer gibi oldu. "Suburban hakkında yalan söylemesi için tamirciye ne kadar ödedin?"

"Pekâlâ." Jasper sırtarak mutfak adasına yaslandı. "Liquor Hole'da kolum kadar uzun bir bar hesabı vardı. Ödeştik diyelim." "Çok kurnazca." Gözleri parlıyordu. "Eğer Belmont Aaron'ın dişini kırmasaydı, ikinci bir rüşvet verir miydiniz?" "İlk çocuğum. Hiç tereddüt etmeden."

Kadın güldü ve Jasper sesin evinin duvarlarından aşağıya kayarak içini hayatla doldurmasından dolayı neredeyse yıkılacaktı. "Teşekkür ederim." Kendi ağzından çıkan sözcükler onu ürkütmüş gibiydi ama belki de gecenin o ana kadarki ruhuna uygun olarak devam etti. "Beni yanında tutması için birine rüşvet verdiğin için. Beni bu kadar çok istediğin için."

Jasper'ın ayakları onu en sevdiği yere, yani Rita'ya ulaşma mesafesine gelene kadar adanın etrafında dolaştırdı. Parmaklarını Rita'nın saçlarının arasından geçirerek onu bir adım daha kendine doğru çekti. Verilen sözler küçük traktörler gibi bağırsaklarını deşiyor, dürtülerinin onu söylemeye yönelttiği şeylerin hayati parçalarını kazıyor ve geride karmaşa bırakıyordu. Bu kadar çok şey varken herhangi bir şeyin söylenmeden kalmasına izin vermek

bu gece mutfağında yalınayak yatarken kabul edilmiş olması lanet bir rezalet gibi görünüyordu. *Burada kalmanın seni mutlu edeceğini düşünseydim, hayatımın sonuna kadar her gün yeni bir rüşvet verirdim.*

Rita baskıdan çekinmesin diye bu sözleri yüksek sesle söyleyemiyordu. Ama Rita'ya kendisini nasıl hissettirdiklerini gösterebilirdi. Ona nasıl hissettirdiğini. "Seni etrafımda istediğim için bana teşekkür etmek... yılın en sıcak gününde... içki içtiği için bir adama teşekkür eden suya benzer." Jasper dudaklarını birbirine bastırduğunda kız biraz nefessiz kaldı ve Jasper'ın başının dönmesine neden oldu. "Bu öğleden sonrası için özür dilerim Rita. Lanet olası bir düğümün içindeydim."

"Hayır. *Hayır.*" Bakmadan elindeki şarap bardağını adamın arkasındaki adaya bıraktı ve bileklerini boynunun arkasından geçirip ayak parmaklarının üzerine kalktı. "Henüz özür dilemediğime inanamıyorum. Belki de unutmuşsundur diye umuyordum."

"Unuttun mu?" Jasper bir saniye içinde pozisyonlarını tersine çevirerek onu sırt üstü adaya doğru itti. Başını geriye çekmek için parmaklarının etrafındaki saçları kaldıraç olarak kullandı. Bu ona aşağıdan bakmasına izin veriyordu, çünkü evet, bundan hoşlanıyordu. Adamın baskın tarafının ortaya çıkmasından hoşlanıyordu. "Sonunda kıcını kaldırıp am kaslarını sıkmanı unutacağımı mı sanıyorsun?" Boğazının derinliklerinde homurdandı. "Bir erkek kendi adını unutacak kadar sert boşalmayı unutmaz. Bir erkek senin gibi bir kadının onun sikini gördüğünde nefesinin kesilmesini unutmaz."

"Öyle mi?" diye fısıldadı. "Cevap verme. Verdiğimi biliyorum."

Jasper, Rita'nın gömleğini yırtmasını ya da kalçalarına tırmanmasını bekliyordu. Bir şeyler. Yüz ifadesi her türlü pis niyetten söz ediyordu. Bu yüzden Rita onun sıkıştıran bedeninin altından sıyrılıp evin arka tarafına doğru ilerlediğinde, Jasper kendi şaşkın yüz hatlarının cam kapıya yansıdığını gördü. "Rita?"

Arka tarafa açılan sürgülü cam kapının kilidini açtı. "Dışarıda bana etraflı gösterecek kadar ay ışığı var." Neden birdenbire telaşlı görünmeye başlamıştı? "Bana arka bahçedeki en sevdiğin yeri göster."

Rita'yı kapıdan dışarı kadar takip etti ama onu piñon ağacının altında görünce tekrar nefes almaya başlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı oldu. Dev beyaz ayın yanında o kadar küçük görünüyordu ki, göğüs boşluğunun duvarlarına çarpan endüstriyel bir stereo sistemin basları gibi ses çıkaran kalbinin verdiği tepkinin tam tersiydi bu. Bir eliyle, evi satın aldığından beri ağaçta asılı duran salıncağın üzerinde duruyordu. Onu hiç kullanmamıştı. Hatta hiç düşünmemişti bile. Ama onun dokunduğu salıncağın artık asla eskisi gibi görünmeyeceğinden kuşkusu yoktu.

Omuzlarındaki gerginlikten rahatsız olan Jasper salıncakta ona katıldı ve çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. "Neden benden böyle kaçtın?" Ağzı kızın kulağına kadar gitti, tadına baktı, nefes aldı. "Tanrım, ben bir

lanet olası devlet senin üzerinde. Sana bu kadar ihtiyacım varken beni uzaklaştırman çok zalimce." "İşte bu kadar," diye ürperdi Rita. "Buraya geldiğimi düşünmeni istemiyorum.

sırf beni yatağa götüresin diye. Bugünden sonra olmaz."

Yüce Tanrım, sabaha kadar tıbbi bir fenomen olacaktı. Kalbi göğsünden dışarı fırlayarak ölen ilk adam. "Rita, biliyorum
_"

"Hayır, yapamazsın." Rita gerçekten de ayağını yere vurdu. "Seninle vakit geçirmeyi ne kadar çok sevdiğimi bilmiyorsun. *Kim olsa severdi.*" Parmakları şortunun paçalarını kıvırdı. "Belki kasıtlı değildi ama ailemi bu iki gün boyunca şehirde tutmak... asla tam olarak farkına varamayacağın bir şeyi başlatmış olabilirsin. Sende çok *şey var*. Bir gün bir-"

Jasper onun boşluğuna doğru hamle yaparak iki eliyle çenesini kavradı. "Sakin söyleme. O sözleri *başkasına* söylersen hiç hoş olmaz Rita." Bu kadarı yeterliydi. Rita'nın bu gece onunla eve gelmesinin tek nedeninin ateşli bir sevişme olmadığı konusunda onu rahatlatmak istemesini takdir ediyordu ama bunu zaten biliyordu. O sabah mesa'da gözlerinden okunuyordu bu. Sonra kamp ateşinin ışıltısına doğru yürüdüğünde de. *Tanrı'ya şükür.* Tanrı'ya şükür bu gece yaralarını sarmak yerine çöle gitmiş, yarısı boşalmış viski şişesinin yanındaki saate bakarak onun kasabadan ayrılmasını beklemişti. "Senin için, ailen için bir şey yaptıysam ne mutlu bana. Ama seninle bir gecem var ve bunu boşa harcamaya niyetim yok. Seks yapmadan iki yıl geçirdim Rita ve bu eksiklik çoğu gün fark edilmedi bile." Şortunun düğmelerini çözdü, kalçalarından aşağı iterek yere düşmesini sağladı. "Ama içinde olmadan geçen tam bir gün? Sanki boşalmadan bin yıl geçirmişim gibi hissediyorum."

Bölüm Yirmi Dokuz

Rita her an bir golden retriever gibi nefes nefese kalarak kendini rezil edecekti. İri, erotik odaklı ve ay ışığında tehlikeli, kendisine dokunan adamdan daha ateşli bir şey ya da kimse görmemişti. Jasper'ın düz, nasırlı avuç içi bacaklarının arasında ileri geri gidip geliyor, külotunun ipeğinde bir yol açıyordu. *Tanrım*, sadece sürtünmeden bile boşalabilirdi ama adam parmağını kumaşın içine sokup kadınsı dudaklarının başlangıcından kışının alt tarafına doğru gezdirmeye devam ettiğinde nefes almayı tamamen bıraktı, vücudu ten tene temasla sarsıldı.

"Hassas kıız. Bu öğleden sonra seni böyle mi yaptım?" Parmak eklemi klitorisini aşağı yukarı, bir daire çizerek okşadı. "Sert davrandım, değil mi güzelim? Bunu telafi edeceğim." Ağzından çıkan inilti kadının omurgasında bir ürperti yarattı. "Ve sonra seni tekrar becereceğim."

"Evet."

Yalvarış ağzından çıkar çıkmaz külotu bedeninden sıyrıldı ve arka tarafı bir *tokatla* pürüzsüz tahta salıncağa indi. "Kalçalarını benim için iyice aç, güzelim. Fantezi amıma bir göz atmam lazım." Rita itaat edene kadar bekledi, kışkırtıcı hareketten nefesi kesildi, kot pantolonunun fermuarını açtı ve ağır görünümlü etini çıkardı, açıkta kalan merkezinden birkaç santim uzakta tuttu. Daha şimdiden dişleri gıcırıyor, alnını ter basıyordu. "Bu gece sohbet olarak geçecek olan şey bu. Sen adımı bir küfür gibi haykırana kadar dilimi klitorisine sürteceğim. Duvarı tokatlayan başlığım kalpten kalbe olacak. Ve sikime binen o muhteşem vücut gece dualarımız olacak. Benimle misin, Rita?"

Amca. Neredeyse teslim olduğunu haykıracaktı. Çünkü dünyada kim böyle konuşabilirdi ki? Muhteşem ve iğrençti ve bu tür bir tensel ustalıkla boy ölçüşemezdi. Edebilir miydi? Jasper'ın başparmağını ereksiyonunun başında gezdirmesi ve dudaklarını yalaması, o öğleden sonra onu övme şekli, Rita'yı Jasper'ın ölümcül becerisiyle boy ölçüşmekten daha fazlası olduğunu düşünmeye zorladı. Belki de bunun için mükemmel bir kontrpuan bile olabilirdi.

"Her ne düşünüyorsan güzelim, salıncağın ucuna doğru kay."

ve bunu daha çok düşün." Kadının açık bacaklarının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını kadının iç uylukları boyunca kaydırды. "Seni tamamen ıslak ve parlak yapıyor. Kıskanmalı mıyım?"

"Hayır," diye fısıldadı Rita, denge için salıncağa tutunarak, çünkü evet, Jasper kesinlikle nemlenen etine sıcak hava üflüyordu. Tanrım, bunun bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Sanki tek bir parmak ucuyla onun izini sürüyordu. "Benimle nasıl konuştuğunu düşünüyorum. Keşke ben de böyle şeyler söyleyebilseydim."

Jasper dizinin iç kısmına doğru gülümseyerek dilini daha yukarılara, gözlerinin dikkatle odaklandığı çekirdeğe doğru götürdü. "Ah, güzelim. Aklına ne gelirse söyleyebilirsin. Ama sanırım bunun sonuçları olacak.

Çok yakın. Çok yakın. Biraz daha uzakta. "Ne tür sonuçlar?"

Rita iplere tutunmaya çalışırken, Jasper iki bacağına da omuzlarına attı ve Rita'yı arkasından tutup salıncağın kenarına çekti. "Neden öğrenmiyoruz?" Mavi gözlerini ona kilitleyen Jasper uzun, sert dilli bir yalamayla kulaklarının arasında bir elektrik vızıltısı başlattı. "Ben işe koyulurken" - dilinin bir başka yıkıcı kayışı- "bana gösterdiğin bu lezzetli am üzerinde ne söyleyeceğini duyalım."

Jasper'ın elleri kadının arka tarafını sıkıp bırakırken ve kararlı dili kadının her duyusuna zarar verirken konsantre olmak geçerli bir seçenek değildi. Her sinir ucu. İpler ellerinin arasında gıcırıyor, topukları Jasper'ın sırtının esneyen kaslarında yer buluyordu. "Oh, lütfen. Oh... yapabilir misin...?"

"Ne yapabilir miyim?" Jasper hırlamak için yalamanın ortasında durakladı. "Bana sor, lanet olası. Dizlerimin üzerinde sana oral seks yapıyorum güzelim. Bu da ağzımın senin hizmetinde olduğu anlamına geliyor."

Rita nefes almakta zorlandı. "Ben sadece... Parmaklarını seviyorum ve-"

"Ahh, Tanrım." Kızın klitorisinin üstüne bir öpücük bıraktı. "Bu güzel şey beni önceden hatırlıyor, değil mi? Doldurulmayı özlüyor, zavallı kız."

"Evet," diye soludu Rita, sonra daha yüksek sesle, "*Evet*," Jasper orta parmağını içine soktuğunda, dilini onun karıncalanan tomurcuğuna sürttüğünde, dikkati hep onun üzerindeydi. Gözleri buğulanmıştı, erkeksi zevk sesleri kızın teninde dalgalanıyordu. Tadı Jasper'ın görüldüğü kadar güzel miydi? Çünkü vay canına. *Vay canına*. Az önce vücudunun hafif girişine karşı hırlamış mıydı? Jasper onun için ne kadar çaresizse o da onun için o kadar çaresizdi ve bu güvence ona daha önce hiç deneyimlemediği nefes kesici bir güven aşıladı. Engellerini yıktı ve kelimelerin yıkıntıları aşmasına izin verdi. "Bu sabah ağzımda çok büyüktün. Devam etmeni istedim... seni tatmak istedim."

Jasper parmağını Rita'nın içine soktuğunda Rita'nın itirafı bir çığlıkla son buldu,

Her zaman efsanevi bir yer olduğuna yemin ettiği bir noktaya saldırıyordu. "Sonuçlar, Rita," diye nefes aldı Jasper ona karşı, elmacık kemikleri azgın bir arzu gibi görünen şey yüzünden daha da belirginleşmişti. Onun sözleriyle mi ortaya çıkmıştı? Evet...

"Bana göğüslerime dokunmanı isteyip istemediğimi sorduğunda..."

Adamın dili kızın içine kayarak bir inilti koparmasına neden oldu ama Jasper kızın dış kalçasına sert bir tokat atarak onu tekrar yola getirdi, hatta dilini kızın başını döndüren bir verimlilikle içeri ve dışarı soktu.

"Sana sormak istedim, eğer..." Klitorisini emdi, sertçe çekti, itirafının geri kalanını acele bir nefesle dışarı atmaya zorladı. "Eğer kendini onların arasına koyarsan. Göğüslerimin."

Jasper'ın gırtlaktan gelen nefesi, ağzının Rita'nın en hassaslaşmış bedenindeki çekimiyle birleşince, Rita geri dönüş noktasını aştı. Jasper'ın omuzlarına asılı kalçaları tamamen kontrolünün dışında sallandı. Çarpık parmağına bir ikincisi daha katıldı, bu becerikli parmaklar Rita'nın G noktasını sömürmek için güçlerini birleştirirken, Jasper ona tam anlamıyla ziyafet çekti. Jasper'ın dili parmaklarının diplerini ve klitorisini yalıyor, hiç durmuyor, hiç gevşemiyordu. Ondandır yemek yapıyordu.

Rita bu mükemmel işkenceye bir saniye daha dayanamayacağını düşündüğü anda Jasper ayağa fırladı ve bir kolunu Rita'nın kalçasının arkasına doladı. Dudakları birbirlerine karşı vahşileşti, dilleri önce Rita'nın, sonra da Jasper'ın ağzında dolaştı. Sonunda çekilip Rita'nın gömleğini başından yırtarak oksijen almasına izin verdiğinde, gözlerindeki seks havayı geri emdi. "Göğüslerini becermemi istedin, doğru mu?" Mevcut elini saçlarının arasından geçirdikten sonra açık ağzını Rita'nın üzerine öyle şehvetli bir öpücük için indirdi ki, Rita'nın kalçaları beyninden gelen bir komut olmadan genişledi. "Sikimi terinin içinde aşağı yukarı kaydır. Tam o muhteşem yüzünün önünde. *Sikeyim*. Bunun beni ne kadar azdıracağını biliyor musun? Beni böyle yakından iterken izlemen?" Jasper sanki o sahneyi hayal ediyormuş gibi eğildi ve yanakları çukurlaşan kadının sağ göğsünü emdi. "Bu, meme uçlarından damlamamla sona ererdi."

Rita iplerden birini bırakarak Jasper'ın sıkı arka tarafını kavradı ve onu Daha yakın, vücut ısı, dokunuşu artık bir gereklilikti. "Buna bayılırdım."

Jasper'ın bedenine girmesine hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu. Bir an, Gezegendeki en cinsellik yüklü iki insan gibi Fransız öpücüğü veriyorlardı, Jasper kendini ince lateksle kaplıyordu... bir *sonraki-ahhh-* Rita onun uyarılmasıyla geriliyordu. "Sonuçlar," diye homurdandı kulağının dibinde, daha sıkı oturarak, Rita'nın ayak parmaklarını hissin zaptlamasıyla kıvırdı. "Tanrım, güzelim. Edepsiz konuşmaya yavaş başlamadın, değil mi? O seksi ağzını sulandırmamı istediğini söyledin. Bana yeni yerler gösterdin."

beni hissetmek gibi."

"Seni olduğun yerde hissetmek istiyorum," diye mırıldandı. "Aman Tanrım, çok kalın. Atışını hissedebiliyorum."

"*Rita*." Jasper kendi alnıyla Rita'nın alnını dürttü, bu sinirli hareket ikisinin bir başka erotik öpüşmeye kaymasıyla sonuçlandı. "Hemen kes şu saçmalığı. Senin tadını çıkarmaya çalışıyorum, beynini dağıtmaya değil."

"Yap şunu," diye inledi, bükülmüş bacaklarını adamın kalçalarına dayayarak salıncaktan kalkmak için kaldıraç olarak kullandı. "Sana *ihtiyacım var*. Eskisi gibi sert."

"Eskisi gibi sert, evet. Ama bu sefer ben zilini çalarken gözlerimin içine bakacaksın. Beni anlıyor musun?" Jasper onu tekrar salıncağa bastırdı, vücudunun alt kısmıyla bastırdı, inleyene kadar onu tahtaya sürttü. "Ve bu gece bir ara seninle sevişeceğim. Bir saat süren yavaş sallanma ve pompalamayla yapılan türden bir seks. Parmaklarımızı birbirine doladığımız, sonra da yatak başlığına doladığımız türden. Ve kulağına ışıpta söyleyemeyeceğim şeyler fısıldayacağım. Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye karşılık verdi Rita, kalçaları adamın aşırı hassas bedenine yaptığı baskı yüzünden titremeye başlamıştı bile. Ama şimdi daha fazlası vardı. Kalbi oyundaydı, Jasper'ın ağzından çıkan güzel sözlerle sıkışıyor, kalkıyor ve bükülüyordu. Yine de onların çok derinlere inmesine izin veremezdi. Onların üzerinde duramazdı yoksa acı çekerdı ve bu gece acı çekmek istemiyordu. Bu gece ve yarının bir kısmı sahip olduğu tek şeydi, bu da bu adamla geçirecek sadece bir tam gecesi olduğu gerçeğinden uzaklaşması gerektiği anlamına geliyordu. "Lütfen, Jasper. İçime gir."

İçindeki gerilim koptu ve dünya yeniden dönmeye başladı. Bir iniltiyle yüzünü kızın boynuna gömdü, kalçaları yavaş bir ritimle Rita'nın tünediği salıncağı geriye savurmaya başladı, ardından tahta koltuğun onu tekrar ereksiyonunun üzerine taşımasına izin verdi. Rita'nın Jasper'ın kucağından çarpan bir et sesiyle sıçraması, geri sallanması ve sonra havada tekrar ileri doğru süzülmesiyle sonuçlanan bir ileri geri yay.

"Tanrım. Tanrım, Rita. Neden bu kadar tatlı olmak zorundaydın ki?" Pompalaması belirlediği düzenden sapmış, Rita'nın boynunu ısıtan nefesi kadar düzensiz olan yeni, düzensiz itişler başlatmıştı. Ve bu itişlerin her biri Rita'yı salıncakta sarsıyor, momentum onu tekrar yere çarpıyor, dişlerini takırdatıyordu. "Yapamam... İhtiyacın olduğu kadar sert pompalayamam," diye inledi Jasper. "Seni aşağıda ve *hareketsiz* tutmam gerek."

Rita, Jasper'a en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapabileceğini söylemek için ağzını açtı, ancak Jasper onu salıncaktan çekip asılı nesneyi yoldan uzaklaştırdığında *çok daha* az açıklayıcı terimlerle. Ondan sonra adamın onları nereye götürdüğünü göremedi çünkü adamın ağzı dikkatini dağıtmıştı, kirli bir söz gibi onunkinin üzerinde geziniyor, boğazından alçak hırıltılar çıkıyor, kadınınsıyla çarpışıyordu

Kontrollden çıkmış iniltiler. Bir an sonra eğildiler ve Rita'nın sırtı evden çıkarken gördüğü yumuşak çimenlerle buluştu. Bundan sonra, bacaklarının arasında bir boğa gibi ilerleyen adamdan başka hiçbir şey yoktu onun için. Gökyüzü adamın ilerleyen ve geri çekilen omuzlarının üzerinde bulanık bir girdaba dönüştü.

Elleriyle Rita'nın dizlerini açabildiği kadar açıp çimlere doğru itti, vücudu fırtınalı bir okyanus gibi dalgalanıyordu. Zirveye çıkıyor ve kırılıyor, iki kat daha sert bir şekilde geri gelmeden önce tekrar aşağı iniyordu. "İstediğin buydu. Sevdiğin şey bu." Bilekleri başının üzerinde kenetlenmişti ve onun adını haykırarak sırtını eğmeye zorluyordu. "Seni ne kadar iyi becerdiğimi görmezden gelemezsin, Rita. Her yere gidebilirsin ve bunu bir daha asla hissedemezsin. Bunu kabul etmeni istiyorum. Tanrı biliyor ya, ben de tersini kabul ediyorum."

"Evet." Kolları gerildi, parmakları onun tavizsiz kavrayışının altında esnedi. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Sakın durma. Çok iyi hissettiriyor. Acıttıyor. İyi hissettiriyor."

"Her şeyi biliyorum güzelim," diye homurdandı, yüzünün kenarlarından akan teri görebilmesi için başını geriye eğdi. "Acı hakkında her şeyi biliyorum. İyilik hakkında her şeyi biliyorum. Sen bana ikisini de veriyorsun." Boynundaki ve omuzlarındaki kaslar kasıldı, yer değiştirdi. "Yine de bu amcığın hepsi çok iyi. Her bir santimi. Her tatlı darbesi."

Rita'nın doruk noktası neredeyse ses tellerini işlevsiz bırakıyordu. Kilitlendiler, sadece Jasper'ın ağırlığı onu ezmeseydi tam bir sırt bükme olacak şekilde yerden yükselirken boğuk bir çığlğın ortaya çıkmasına izin verdiler, onu doğrudan orgazmın gözüne doğru yelken açmaya zorladılar ve tüm vücudunu ele geçirmesini deneyimlediler. Bacakları Jasper'ın omuzlarına doğru sarsılıyor, Jasper'ın kalçaları hareketlerini hiç durdurmuyor, erkeksi iniltiler Jasper'ın omzunu ve boğazını dağlıyordu.

"Siktir, *siktir*, *şimdi* sana veriyorum. Hepsini." Jasper kaskatı kesildi, kol kasları Rita'nın havaya kalkmış bacaklarının altında gerildi, dişleri karanlığa gömüldü.

Jasper'ın orgazm olması Rita'nın hayatı boyunca tanık olduğu en olağanüstü olay olabilirdi. Orgazmın şiddetinden boğulacak gibi oldu ama yine de adını tekrar tekrar söylemeye çalıştı, sözcükler çiğnenmiş bir küfür gibi çıkıyordu. Güneşten kavrulmuş, terden parlayan teninin altında her kası göze çarpıyordu. Ve gözleri -Tanrım, gözleri- bu inanılmaz adamın zevk almasını izlerken Rita'yı yerde sabit tutan ikiz çapalardı. Bırakın vücudunu sarsın. Bu manzara o kadar şaşırtıcı ve tahrik ediciydi ki, Rita'nın tekrar boşalması için uzanıp bir parmağını klitorisinin üzerinde kaydırması yetti.

Rita kendine geldiğinde kolları gevşekti, sanki kar meleği yaparken bayılmış gibi çimenlerin üzerine atılmıştı. Jasper hâlâ

onun üzerine çıktı, kaygan vücutlarını birbirine sürttü, saçlarına iğrençten tapınmaya kadar değişen şeyler mırıldandı. "Orada pembe ve ıslak bir şekilde yatmak çok güzel. Sırf bu kadar lezzetli görüldüğün için seni ters çevirip tekrar becerebilirim. Benim için kabul eder misin, Rita? Evet, yapardın. Yanağını çimlere yaslar ve o amcığı dövmeme izin verirdin."

Whoosh. Yakalamayı başardığı azıcık nefes de gitti. "Sanırım seksi konuşma konusunda beni hâlâ yeniyorsun," dedi kurumuş dudaklarının arasından ve ardından iç geçirdi. "Her zaman bir nedime."

Rita'nın üzerine Jasper'ın iri vücudu kahkahalarla sarsıldı ve o anı içine çekti, çünkü hayatında hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Onu nasıl güldüreceğini bilen biri tarafından güldürülmek. "Altın madalyamı ödünç almana izin vereceğim, yeter ki burada birkaç dakika daha yatabileyim." Uzandı ve bir yumruğuyla gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini Rita'nın bedeninden çekerek prezervatifi çıkarıp bir kenara koydu. Sonra Rita'ya vücutlarını bir kez daha uzun uzun kaydırma fırsatı verdi; kaslı, kıllarla kaplı kalçaları Rita'nın başının daha da dönmesine neden oldu. "İşte oldu. Artık her yerini hissedebiliyorum."

Rita ayaklarının kemerlerini baldırlarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi, yoğurduğu başparmaklarıyla beline masaj yaptı. "Tekrar gitmeye hazır olana kadar bunu yapmayı mı planlıyorsun?"

"Sadece bir dakika kadar sürer." Dişleri bir gülümsemeyle parladı ama gülümsemesi giderek azaldı. "Bölümden sonra bunu hiç yapmadım. Hiç yapmak istemedim."

Rita'nın elleri kaslarını keşfetmeye devam etmeden önce adamın sırtında durdu. "Ben de hiç yapmadım."

"Güzel. Yani yanlış yapıp yapmadığımı söyleyemezsin."

Dudakları Rita'nın boğazında gezindiğinde Rita'nın nefesi kesildi, omurgasında iğne batmaları oluştu. "Eğer yaptığın şey yanlışsa..."

Kadın devam etmeyince başını kaldırdı. "Haklı olmak istemiyor musun?" "Evet, özür dilerim. Dalmışım."

Jasper'ın vücudu tekrar onunkinin üzerinde titreşti ve Rita düşünmedi, sadece kollarını bir kez daha açtı ve bir kar meleği yaptı. Çimlerin üzerinde. Cinsel bir dinamo onu toprağa bastırıyordu. Ve güldü.

Otuzuncu Bölüm

Jasper mutfak tezgâhına yaslanmış, banyosunda duş alan Rita'nın sesini dinliyordu. Kendi sabununu, suyunu, havlusunu kullanıyordu. Eğer Rita'nın bir saniye yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünmeseydi, onu izlemek isteyebilirdi. Gerçi bu senaryo gecenin geri kalanında üst katta kalmalarına yol açacaktı ve o henüz ışıkları söndürmeye hazır değildi. O gittiğinde uyumak için bolca zamanı olacaktı.

Sana aşığım, Rita. Duşta avazı çıktığı kadar bağırırsa onu duyabilir miydi? Oluşan buharla mı? Kesinlikle. Muhtemelen en iyisi kelimeleri kafasında çınlatmaktı.

Burada ne tür bir zalim kader söz konusuydu? Hayatının kadınıni yolun kenarında buluyor, onunla ruhunu teslim edecek kadar zaman geçiriyor ve sonra kadın elinden alınıyor.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Kendi rızasıyla gidiyordu. Şeytani, görünmeyen bir güç tarafından kaçırılmıyordu. Rita'yı evine getirmeden önce, bencil olmamaya kararlıydı. Rita'nın kendi seçtiği yolda yürümesi gerektiğini anlamaya kararlıydı. Evet, hâlâ buna inanacak kadar akıllı başındaydı. Zihninde. Ancak göğsündeki hayat veren organ başka bir sonuca varmıştı. Eğer Rita gitmeye niyetliyse, bunu onun için olabildiğince zorlaştıracaktı. Buna hakkı yok muydu? Bir erkek bir kadını sevdiğinde, onu elinde tutmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmez miydi?

Tanrım, evet. *Evet, evet.* Evinin eşiğinden geçmişti ve şimdi hoşuna gitse de gitmese de her şey bir adak gibi ayaklarının önüne serilecekti. Onu bir daha asla yanında görememe ihtimaliyle yaşayamazdı. İki gün sonra uyandığında Rita'yı yanında, alt katta ya da arka bahçede bulma ihtimali olmadan mı? Jasper bu kâbusu yaşamak zorunda kalmamak için kadere karşı savaşıyordu.

Ve onun yerine rüyaya layık olması mümkündü. Rüya Rita'ydı. Varlığının bir anlamı olduğuna onu ikna eden kişi Rita'ydı. Bu önemliydi. O *şimdi* buradaydı, değil mi? Onun evinde, onunla birlikteydi - onunla mutluydu - fiziksel olarak yakınlaşmış olsalar bile, hatta

Her şeyi berbat etmesine, onu kızdırmasına rağmen. Hala burada. Ama uzun sürmeyecek mi? *Bunun olmasına izin veremem.*

Rita'nın banyodan çıktığını duyan Jasper dolaba uzandı ve kahvesine bir kadeh viski ekledi. Üç gündür tanıdığı bir kadını, geleceği için yaptığı tüm planları iptal etmeye ve Hurley'de kalmaya ikna etmek için yirmi dört saatten az zamanı vardı. Onun için. Daha önce hiç ikinci bir randevuya çıkmamış bir adam. Henüz Rita'yla bile. Bu yüzden alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Rita onun flanel gömleklerinden birini giyerek mutfığa girdi; kahve fincanı havada dondu kaldı. Gömleğin kolları ellerini o kadar aşırıyordu ki, dirseklerinden kocaman bir demet halinde kıvrılmıştı, etekleri dizlerinin altında bir yerde sallanıyordu. Tanrım. Onun kıyafetlerini giydikten sonra arabayla uzaklaşmasını seyretmeye dayanmasını kim isteyebilirdi ki?

"Her şey yolunda mı?" Kahretsin, sesi sanki kirpi yemiş gibi çıkıyordu.

Başını salladı, nemli saçlarını başının tepesinde bir topuz haline getirdi ve bir lastik bantla orada tuttu. "Çok fazla fanilan var."

Jasper ona bir fincan kahve doldurdu ve bu işin nabzını düşürerek konsantre olmasını sağlayacağını umuyordu. "Artık başka bir kıyafet seçmem gerekecek. Bunun içinde benden çok daha iyi görünüyorsun."

"Tişört ve kot pantolon görünümü oldukça iyi çalışıyor. Bununla devam etmek isteyebilirsin."

Sesinin boğuk tonu, onu süzen altın sarısı gözleri Jasper'ın dilinin tutulmasına neden oldu. Diğer şeylerin yanı sıra. Rita'ya kahvesini uzatmadan önce yıpranmış gri tişörtüne üstünkörü bir bakış attı. "Bana böyle bakmaya devam edersen, güzelim, altında ne olduğunu çok çabuk göreceksin."

Yanakları pembe bir renk aldı, gözleri parladı. "Bunu demek istedin, değil mi? Seni azdırıyorum."

Jasper kahvesini yudumlarken fincanının kenarından onu izledi, sonra fincanı büyük bir *gürültüyle* mermer adaya bıraktı. "Buraya gel."

Rita adanın etrafında dolanarak Jasper'ın önünde durmak için acele etmedi. Ama Jasper onun oyalanmasına izin verdi, çıplak ayaklarının zeminde çıkardığı sesin ve daha önceki çekinceleri olmadan onunla alay etmesinin tadını çıkardı. Adaya yaslandı ve kaşlarını çattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Her şeyin ötesinde çok tatlı. Tanrı yardımcım olsun. Jasper onun yüzünü ellerinin arasına aldı, vücutlarının temas etmemesine dikkat etti. Plan, gecenin en azından bir kısmını onu sikmeden geçirmektir ve Jasper bunu gerçekleştirmeye kararlıydı. "Eğer beni daha da azdırırsan, Rita, lanet kaşlarımı yakarsın. Onları keskin kalemle falan çizmek zorunda kalırdım. Rosemary bile benimle insan içine çıkamaz."

Kadının sıcak kıkırdaması göğsünün ağrmasına neden oldu. "Hayır, onu suçlayamam."

"O yüzden ben aksini söyleyene kadar gözlerini boynumun üzerinde tut." Başparmağını kızın dolgun alt dudağına bastırdı. "Kim seni ateşli olmadığına inandırdı bilmiyorum ama onlarla konuşmak isterim."

"Sohbet mi?"

"Onların burnunu kırmak isterdim." Başını salladı. "İyi bir önlem için iki kez." "Daha iyi." Başını salladı, parmakları elbisesinin düğmeleriyle oynuyordu.

flanel gömlek. "Tek bir kişi yoktu. Zamanımın çoğunu mutfakta geçiriyordum, bunun dışındaki her şey garip geliyordu. Doğal değildi. Ben sadece..." Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. "Sadece denemenin bir anlamı olmadığını düşündüm. Eninde sonunda onları hayal kırıklığına uğratmaz mıydım?"

"Hayır." Rita onun ses tonuyla sıçradı, o da onu sabitlemek için kollarından tuttu ve özür dileyerek sıktı. "Hayır, yapmazdın. Ama ben bencil bir adamım, bu yüzden çaba gösterecek kadar akıllı biriyle çıkmadığına sevindim. Ne pahasına olursa olsun seni ellerinde tutmaya çalışırlardı." Çok fazla şey açıkladığını fark eden Jasper boğazını temizledi. "O zaman burunlarından daha fazlasını kırmak zorunda kalırdım."

Onu incelerken ağır bir an geçti, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bir şeyler pişirmek istiyorum."

"Şu anda mı?"

"Evet." Sesi şaşırmış gibiydi, bakışları mutfağın içinde geziniyordu.

"Şimdi." Tanrım, şu anda nabzını sakinleştirmek için hiçbir şansı yoktu. Yaptığı bir şey mi bu ani korkuyla yüzleşme dürtüsüne yol açmıştı? Lanet olsun, böyle olması için dua etti. Deli gibi dua etti. "Burada çok fazla şeyim yok ama..." Rita'nın alnına bir öpücük bıraktı ve buzdolabını açmak için döndü. "Yumurta, süt, tereyağı, peynir... Sanırım Rosemary biraz baharat doldurmuş.

kilerin arkasına."

"Peynirli sufle," diye mırıldandı Rita, dolaplarını açıp çekmecedan kaseler, mutfak eşyaları çıkardı. "En sevmediğim yemeği yapmak için her şeye sahipsin."

"Kulağa gerçekleşmeyi bekleyen iyi bir zaman gibi geliyor."

Adamın uzattığı bir kutu yumurtayı aldı. "Yemek kısmı iyi vakit geçirmemizi sağlayacak." Şimdi hareketlerinde hafif bir tereddüt vardı. "Eğer her şeyi berbat etmezsem."

Jasper bir kadını rahatlatma konusunda hâlâ yeniydi. Yaşayan tek aile üyesi sürekli pozitif ve mutlu olduğu için, aslında *herhangi birini*. Rita'nın kafasının içine girip bir şeyleri onarmaya çalıştığı iki seferde de her şeyi berbat etmişti. Bu yüzden, cesur olması için ona sarılma eğiliminin en doğru hareket tarzı olmadığına bahse giriyordu. Yine de ona dokunmanın inanılmaz bir çekiciliği vardı. Yine de bu sefer daha iyisini yapması gerekiyordu.

Jasper ensesini ovuşturarak, "Her şeyi berbat edebilirsin," diye söze başladı, çünkü sözleri kulağa tamamen yanlış geliyordu. *Ayı gibi sarılmaya direndi.* "Yarın restoran açılışında da çuvallayabilirim. Tam bir felaket olabilir. Kasabadaki herkes, gülüp geçtikleri Jasper'a geri dönmemi istiyor. Başarılı olmamı istediklerini hiç sanmıyorum. Sen buraya bir isim verene kadar, kapıları açabileceğimden bile emin değildim." Onun düşüncelerini ölçemiyordu ama kendi düşüncelerine doğru ilerledi. "Bana o desteği sen verdin. Yarını atlatmama yardım edeceksin, ben de sana sufleyi atlatmana yardım edeyim. Bu şekilde, eğer işler boka sararsa, ikimizin de başı yanar."

Tamam, bu kulağa saçma gelebilirdi, ama demek istediği *bana güven, yardımımı al, diğer yarın olmama izin ver. Lütfen.* Sadece bunu onun içine Tanrı korkusu salmayacak bir şekilde söylemişti.

Rita dudaklarını büzdü. "Bu, açılış iyi gitmezse suçun yarısını benim omuzlarıma yükleyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Kulağa adil geliyor mu?"

"Her şekilde varım." Gülümsemek için savaşıyor gibi görünerek yumurta kartonunu çevirip açtı. "Hadi şu partiyi başlatalım."

Jasper Rita'nın arkasından yaklaşıp ellerini onun ellerinin üzerine koyduğunda, ne kadar cesur bir yüz ifadesi takındığını fark etti çünkü Rita titriyordu. Yaklaşık bir mil genişliğindeki koruyucu bir çizgi önüne çıkan her şeyi biçiyor, sessizce üzerinden geçmesi için yalvardığı bir köprüye dönüşüyordu. Etraflarındaki hava sanki bir şey bekliyormuş gibi biraz uğuldadı. "Sana yardım etmeme izin ver dediğimde ciddiymdim. Ellerin nereye gittiğini hissetmek istiyorum," dedi Jasper, başının üstünü öperek ve şampuanını koklayarak. "Benimle konuşmanı istiyorum. Eğer bu suflenin potansiyel ölümünde suçlu olacaksam, suçumun gerçek olması gerekir."

Nefesini bırakırken omuzları yavaşça çöktü. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum.

Bu sadece bir kâseye atılmış bir sürü malzeme, değil mi?" "Bu konuda böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, bu ondan daha önemli. Bir tutam fazla un ya da kırmızı biber her şeyi bozabilir. Bir de karıştırma şekli var. Tempo ve yön. Sabır. Tavaya nasıl yerleştirdiğiniz. Ben hep tahmin ediyorum. Hiçbir zaman onun yaptığı gibi doğal olmuyor."

"Annen." Jasper yüzünü Rita'nın boynunun kenarına bastırarak serin tenini ısıtmaya çalıştı. "Bazı insanların bir şeyler için çalışması gerekir, değil mi? Bazı insanlar kendilerini toparlayana kadar adını oral seks koydukları bir bar açmak zorunda kalırlar."

Kadının yumuşak takdir mırıltısı gözlerinin kapanmasına neden oldu, ama kadın üst üste yığılmış ellerini kartona götürüp bir yumurta çıkardığında tekrar açıldılar ve

kasenin içine kırdı. Yine de ilerleyişini aniden durdurdu. "Bekle... Fırını önceden ısıtmayı unuttum." Jasper fırına doğru giderken arkasından ona sarılıp kaldığında, her iki eli de sıcaklığı ayarlamak için havaya kalktığında, Rita kahkahalara boğuldu. Ve çalışma masalarına dönerken bir ara titremesi durdu. "Bu işi çok ciddiye alıyorsun."

"Kadın, ben suflelerle uğraşmam."

"Oh, ben de. Bir keresinde bir sufle yüzünden neredeyse birini bıçaklıyordum." Jasper onun mutfak penceresindeki yansımasını inceledi, yüz ifadesinin mizahtan şaşkınlığa dönüştüğünü gördü. "Bu konuda ilk kez güldüm."

Jasper onun kâseye bir yumurta daha kırmasını, sonra da büyük bir çatalla yumurtaları çırpmasını izledi. "Nasıl hissettirdi?"

"Güzel," diye mırıldandı, dikkatlerini ocağa koyduğu büyük tencereye verdi, içinde bol miktarda tereyağı eritti, karışım köpürmeye başladığında un ekledi. Yan yana pozisyon aldılar, Jasper Rita'nın sessiz ama etkili talimatlarını takip ederken kalçaları birbirine sürtünüyordu. "Bu peyniri rendeleyebilir misin?" Kendi eliyle onu daha kolay bir şekilde yönlendirmeden önce bir saniye onun görevi yerine getirmesini izledi. "İşte," diye nefes aldı, bakışları uzaklaşmadan önce onun ağzına kaydı.

Jasper ona bakmamaya çalıştı ama Tanrım, bu çok zordu. Gerçekten de mutfağında dönüşüyordu. Süreç ilerledikçe daha da parlıyor, hareketleri daha da pürüzsüzleşiyor, ta ki Jasper'ın sadece hayret edebileceği karmaşık bir baleyle mekânda kanat çırpın minik bir peri olana kadar. Bu zeki kadın hayatı boyunca nerede saklanmıştı?

Benimle kal, benimle kal, benimle kal.

Rita'nın yüzünü yelpazelediğini fark etti, belli ki sobanın üzerinde çalışmaktan sıcaklamıştı. "Daha hafif bir şeyler giymek ister misin?" Jasper, sesinin kaya gibi sert bir dondurmaya kaşıklıyormuş gibi çıkmasına hiç şaşırmasın sordu. "Benim bir tişörtümü ya da-"

"Hayır, sanırım..." Rita'nın dikkati ereksiyonunun dış hatlarına takıldı, bu kısa bakış onun daha da şişmesine neden oldu. Ama bir sonraki hamlesini yaptığında Jasper'ın kot pantolonuna uzanmasına ramak kalmıştı. Çevik parmaklarıyla pazen gömleğin her bir düğmesini kendi deliğinden geçirdi ve ardından giysisinin yere düşmesine izin vererek mor-beyaz puantiyeli bir tangadan başka bir şey giymedi. "Sanırım bu şekilde çalışmak bana iyi gelecek."

Ve sonra karıştırma kabına tuz eklemeye geri döndü. Sanki az önce onu başka bir zaman dilimine doğru tahrik etmemiş gibi. "*Kahretsin*, güzelim. Sadece...*lanet olsun*." Saçlarından iki avuç aldı ve çekti, sadece ağrıyan kasıklarının dışında bir yerde acı hissetmek için. Rita'ya doğru bir çekim hissediyordu,

Onun kaygan küçük bedeninin, pürüzsüz kalçalarının büyüleyici görüntüsüne doğru ilerledi -ya da tökezledi, gerçekten-. "Sufleyi fırına koymamıza daha ne kadar var?"

"Uzun sürmez," dedi neşeyle.

Jasper dudaklarını yaladı. "Ayrıntılara ihtiyacımız olacak."

Rita döndü ve Jasper'a meme uçlarının somurtmasını izlemesi için ön sıradan bir koltuk verdi. Rita'nın eli Jasper'ın sikinin üzerinde gezindiğinde Jasper içinden küfretti ve Rita gülümsediğinde bir kez daha küfretti. "Sen de seksi görünüyorsun, Jasper." Etini sıkmaya başladı. Sert ve ritmik. Ama bakışları adamın örtülü göğsüne yapışmıştı. "Biraz daha rahat edersen acele etmeye ikna olabilirim."

Jasper, Rita pek de ince olmayan ricasını tamamlayamadan tişörtünü çıkarmıştı. "Karnını doyurmaya bak, Rita." Rita elini Jasper'ın aletinden çekince Jasper sitemle hırladı ve uzanıp bir tutam siyah saçını çekiştirdi. "Benimle bu şekilde alay etmen çok cesurca. Özellikle de eline gelen şeyi hissettiğinde."

Jasper'ın sözleri karşısında göğüs uçları gözle görülür biçimde gerilen Rita'nın gözleri daha da derinleşti. "Sanırım beni cesur yapıyorsun."

Tanrım. Avuçları terliyor, siki kot pantolonunun kalçasına doluyordu. Ama kalbi, şimdi her şeyden daha çok dikkatini istiyordu. *Onu cesur mu yapmıştım? Şükürler olsun, sonunda doğru bir şey yaptım.* O anda, bir ömür boyu verdiği kötü kararların, Rita'nın karnından aşağı inip kemer tokasının üzerinde gezinen bakışlarındaki o yeni ışıltıya değdiğini anladı. "Şu andan itibaren, Rita, o şeyi fırına koymak için geçen her dakika için, o inanılmaz kışına bir tokat atacağım. Anladın mı beni?"

"Evet," diye nefes aldı ve bir süre sonra karıştırdığı hamuru fırın kabına koymak için döndü. Bu, Jasper'a çıplak kalçalarının esnemesini, diri poposunun hatlarını takdir etme fırsatı verdi. O tanga'nın bu evi terk etmeyeceğinden emindi, çünkü önümüzdeki kırk küsur yıl boyunca onu okşamak için kullanacaktı. Kadını incelemek için kendisine tanınan süre, Jasper'a sabırsızlanması için de zaman tanımıştı ne yazık ki.

Rita'ya doğru yaklaşırken kucağını Rita'nın poposuna bastırdı ve sağ eli Rita'nın amını kavramak için kaymaya başladı. "Bilerek yavaş gitmiyorsun, değil mi Rita?"

Kadınsı bir inilti, dizlerinin bükülmesi onun cevabıydı.

"Hallet şunu," diye mırıldandı saçlarına. "Böylece ben de seni halledebilirim."

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldandı, artık hareketleri çok daha az zarıftı, çünkü adam sikini onun kışına doğru sallıyordu, sevişme ihtiyacıyla inliyordu. Vücudunun hareketiyle kalçaları tezgâha çarpıyordu. Bir dakika geçtiğine karar verdiğinde kenara çekildi ve mutfağının duvarlarında yankılanan bir şaplak attı. Rita'nın profili tarafından tutuklandı,

Jasper onun aynı anda o kadar çok tepki verişini izledi ki, hepsini sayamadı ve sevinçli bir öfkeyle yetindi.

"Saat işliyor, güzelim," diye homurdandı, kucaklarını bir kez daha onun poposuna uydurarak o kirli, yuvarlanan ritme geri döndü. Küçük amcığını, onun için dikkat dağıtıcı olabilecek ama adamın içini dışına çıkaracak şekilde sıkıyordu. Boynunun arkasına doğru hırlıyordu. "Ne kadar ateşli bir parça."

"Düşünemiyorum."

"Düşünme o zaman." Omzunun üzerinden baktı ve onun kaseyi fırın kabının üzerinde tuttuğunu, dökmeye hazırlandığını gördü. *Az kalmıştı.* "Sadece yap."

Hafif bir tereddütten sonra, Rita hamurun kendi üzerine katlanmasına izin verdi -tekrar ve tekrar- tabağın içine. Yavaşça, sabit ellerden düşen kurdeleler gibi. Avuç içi iki kez daha Rita'nın sırtına değdiğinde bile duraksamadı. Jasper, içinde bulunduğu anın şiddetli ihtiyacından daha önemli olduğunu bildiğinden, Rita'yı serbest bırakarak tabağı fırına yerleştirmesine ve kapağını dikkatle kapatmasına izin verdi.

Rita'nın onunla tekrar karşılaştığında yüzünde beliren ışıltılı gülümseme neredeyse onu devirecekti. Yerçekiminin onu ele geçirmesine izin vermek yerine, "Buraya gel," dedi.

Boğazı düğümlenmesine rağmen bu komut ortaya çıktı ve neyse ki Rita onları ayıran üç basamağı koşarak geçti. Kollarına atladı, bacakları ıslak bir rüya gibi kalçalarının etrafında kayıyordu. Artık kendini tutmasına imkân yoktu. Jasper Rita'nın ağzını yalayıp yutmaya, dilini emmeye, saçlarındaki parmakların açgözlülüğünden zevk almaya başladı. "Başardın," diye mırıldandı, Rita'ya hak ettiği övgüyü sunacak kadar uzaklaşarak. "Başardın, Rit
_."

Görünüşe göre Rita sadece fiziksel övgü istiyordu ve bu Jasper için gayet iyiydi. Pozisyonlarını değiştirerek Rita'nın sıkı vücudunu buzdolabına yasladı. Kot pantolonunun ve tangasının içinden ona müstehcen darbeler indirdi. Rita'nın başı sert yüzeye yaslandı ve Jasper'a ziyafet çekmesi için boynunun kemerini verdi.

"Kadınımın ne zaman sikilmeye ihtiyacı olduğunu bilirim." Jasper Rita'nın tangasını kenara çekti, sonra kot pantolonunun fermuarını açmaya koyuldu. "Her şeyi biliyorum, değil mi?"

"Sizi uyaran şey çıplak yemek pişirmek miydi?"

Jasper onun alaycılığını kulak memesine bir çimdik atarak kesti. "Seni yolun kenarında gördüğümde ukala olduğunu anlamıştım."

Kahkahası saf, özgür bir neşeydi. "Daha akıllı bir adam sürmeye devam ederdi."

"Hayır," diye tersledi. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Hayır. Eğer şu andan itibaren sonsuza kadar her gün o yolda mahsur kalsaydın, her seferinde dururdum. Son birkaç günü tekrar tekrar yaşar, sonucu değiştirmeye

alışırdım."

"Sonuç?"

"Evet." Belki de bakışlarının netliği, yaklaşmakta olan

kesinlik, ama dürüstlük sufle hamuru gibi aktı, büküldü ve yayıldı. "Yol boyunca farklı yapabileceğim bir şeyler olabilirdi. Gitmeni imkânsız kılacak bir şey. Doğru yapana kadar her şeyi baştan yapardım."

Ve gözlerindeki gerçek sempati parıltısı hoş karşılanmadı. Kalbinin kiralık bir limuzinin arkasındaki teneke kutular gibi sürüklenip götürülmesine saatler kalmış bir adam için hoş değildi. Bu onu çok kızdırdı. Sağduyusu erkeklik gururuna bir not gönderdi ve şiddetle reddedildi. "Jasper..."

"Hadi şu ağzını istemediğin şeyler söylemek yerine öpüşmek için kullanalım," dedi ve cebinden bir prezervatif çıkarıp ambalajını dişleriyle yırtarak açtı. Dudakları tekrar birbirine dolandığında Rita'nın öpücüğündeki korkuyu tattı ama eriyip gidene kadar dilini yaladı. Nefesli seslere ve kıvranan kalçalara dönüştü. Jasper vücudunu Rita'yı buzdolabına yaslamak için kullandı ve prezervatifi takmak için aralarına uzandı. "İkinci raunt, Rita."

Kendini eve doğru itti, Rita'nın şok olmuş nefes alışını duyunca zaten doruk noktasının yarısına gelmişti. "Oh."

"Evet." Sırayla alt ve üst dudaklarını emdi, dişlerini boynunun kıvrımında gereğinden fazla sert bir şekilde gezdirdi. "Alet gibi davrandıktan sonra gerçekten iyi hissettiriyor, değil mi?"

Sesinde öfke, sert hareketlerinde ceza vardı ama hiçbir şey bunu engelleyemiyordu. Rita da onun bunu yapmasını istemiyordu. İlk hamlesini neredeyse rahatlamış bir çığlıkla karşılaşmasından, kalçalarının adamın kalçaları etrafında sıkılaşmasından bunu anlamak kolaydı. Belki de onu terk ettiği için bir şekilde cezalandırılmak bile istiyordu. Jasper bu fikirden nefret ediyordu ama bedeni lojistiğe hiç aldırılmıyordu. Beslenmek istiyordu ve Rita bir kraliyet ziyafetiydi.

"Tanrım, Rita. Tanganın o küçük dantelli kenarının sikimi aşağı yukarı sürttüğünü hissedebiliyorum." Ona tam bir dakika boyunca durmaksızın vurdu, sadece amcığı kilitlendiğinde durdu, bu onun sınıra yaklaştığının bir işaretiydi. Adam durakladığında feryat edip tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ama adam yavaşça inip kalkmaya başladığında sakinleşti. "Evet, güzelim. Bir erkeği kendi mutfağında mastürbasyon yapmak isteyecek noktaya getirdiğinde sevişmek çok daha tatlı oluyor, değil mi?" Alnını onun omzuna koydu ve inledi. "Seni burada bitirmeyeceğim. Kokunu yatağında bırakacaksın, anladın mı beni?"

"Evet," diye inledi, Jasper merdivenlere doğru ilerlerken onun etrafında kıvrıldı, hâlâ aletin üzerindeydi. Merdivenin tepesinde bir ayna vardı ve Jasper her adım attığında onun sallanan ayaklarının titreştiğini görmek onu kelimelerin ötesinde ateşlendiriyordu. Neredeyse en üst basamağa inip ikisi de titreyene kadar sikişecek kadar ateşliydi.

çığlık atıyordu. "Lütfen, acele et," dedi kulağına yakın bir yerden. "Ben ölüyorum. Başaramayacağım."

Jasper sıkılmış dişlerinin arasından, "Yapacaksın," diye karşılık verdi. Yatak odasının kapısından çıkar çıkmaz Rita yatağa sırtüstü uzanmış, Jasper vücudunun olabildiğince büyük bir kısmını örtmüştü. Kolları omuzlarının altına sarılmış, karnı aynı hizadaydı. Yeterince yaklaşıyordu. Jasper, orgazmın bedeninden geçtiğini hissetmek için duyduğu güçlü ihtiyaçla ağızlarını birbirine bağladı ve tekrar tekrar Rita'nın içine girdi, topuklarının sırtının alt kısmına gömüldüğünü hissederek inledi, kendi topuklarını yatağa gömdü, böylece onu insani olarak mümkün olduğunca sert bir şekilde becerebildi. "Devam et, Rita. Bana boşal. Yatağında ver onu bana. Beni mahvettiğin gibi çarşaflarımı da mahvet."

Kahretsin, sesindeki öfkenin aralarında yeri yoktu. Aralarında hiçbir şeye yer yoktu. *Hiçbir şeye.* Ama onu dizginleyemiyor, taşmasını durduramıyordu. Gözyaşları şakaklarından aşağı yuvarlanıyordu, pişmanlıktan ya da tahrikten, ama vücudu onu teşvik ediyordu. Vücudunu kullanması için yalvarıyordu. Jasper pompalarken tırnakları kıcının derisini kırdı, amı titremeye başladı ve Jasper onu fırtınanın içinden öptü, onu diğer tarafa güvenle yönlendirdi ve ondan da aynısını yapmasını istedi.

"Rita. *Tanrım, Rita.*" Terleyen alnını Rita'nın boynuna gömdü ve son bir kez kendini onun mükemmelliğine bırakarak boğuk bir kükremeyle bıraktı. Bu onu sağanaktan kurtarmaya yetmeliydi ama diğer tarafta da aynı engeller vardı ve Jasper'ı Rita'nın bedenini kendine yaklaştırmaya ve yok olmalarını ummaya zorluyordu. "Sanırım... Sanırım bir sonraki denemede sevişeceğiz, ha?"

Esprî denemesi ne Rita'nın ne de kendisinin omuzlarındaki gerginliği azalttı. Ama gitmedi. Gitmedi. Jasper'ın onu bedeninin güvenliğine sokmasına izin verdi ve kısa bir süre sonra uykuya daldı. Jasper, alt kattaki fırının zamanlayıcısının çalıştığını duyacak kadar uyanık kalan tek kişiydi.

Tamamdır.

Bölüm Otuz Bir

Rita huzursuzdu. *Her şey* huzursuzdu. Midesinde öyle bir sinir ordusu vardı ki, bastıkları her yerde küçük ayak izleri bırakıyorlardı. Son yirmi dört saate, kardeşlerinden ve kendisinden gelen ifşaatlara, bütün gece süren, akıllara durgunluk veren cinsel uyanışa baktığında, neşeli olması gerekirdi. Rahatlamış. Orgazm sayısını sekiz civarında bir yerde kaybettiği için kesinlikle stresli olmamalıydı. Ama yanında yattığı adam, sufle yaparken ikinci eli gibi davranan adam? Bu adam, Liquor Hole'a giderken onu motelin dışında bırakan sert ve sessiz adam değildi.

Tabii ki Rita odaya girdiğinde Peggy onu üniversiteli bir oda arkadaşının fiçı biradan sonra yaptığı gibi karşıladı. Büyük, spekülatif gözler ve bilmiş bir sırıtış. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Peggy'nin genelde takındığı ifade buydu. Ancak Rita'nın yüzünde gördüğü her neyse, hevesinin bir kısmının kaçmasına neden oldu. "Sage okumaya çalışıyor ve ben de onun dikkatini dağıtıyorum, bu yüzden Aaron'un dişini kontrol etmeye gidiyorum. Benimle yürümek ister misin?"

Düne kadar Rita, Aaron'dan Kara Ölüm gibi uzak dururdu ama artık işler farklıydı. İkisi de beceriksiz olduklarını itiraf etmiş, böylece sonsuza dek ilk kez eşit duruma gelmişlerdi. Ve dürüst olmak gerekirse, artık *hiçbir şeyden* kaçınmak istemiyordu. "Tamam, tabii."

Rita çantasını yatağın üzerine fırlattı ve kız kardeşinin peşinden odadan çıktı. "Aaron neden dişini kontrol ettirmek istiyor? Bu kendi başına yapabileceği bir şey değil mi?"

Peggy ince parmaklarını buklelerinin arasından geçirdi. "Erkeklerle yakışmayan ağır kesicileri almayı reddediyor, ben de onları ezip yemeğinin içine saklıyorum. İyi bir kız kardeş gibi." Motel odasının kapısını kilitlerken Rita'ya burnunu kırıştırdı. "Geceyi kafası kırılarak geçirmiş bir kadın gibi davranmıyorsun."

"Bu şeyleri nereden buluyorsun?" Rita, Peggy'yi patikadan aşağıya doğru takip ederek lafı dolandırdı. Jasper'la arasında bir gecede oluşan bulanık çizgiyi tarif etmeye hiç niyeti olmadığından, konuşmayı orada bırakmaya niyetliydi. Ta ki Peggy'nin *konuşma* girişimlerini hatırlayana kadar -aslında

Hurley'deki ilk gecelerinde onunla konuşmuş. Rita onu nasıl da başından savmıştı. Küçük bir çaba göstermek ne kadar zor olabilirdi ki, özellikle de Peggy güven egzersizini zorlayarak hepsinin yükünün hafiflemesine yardımcı olmuşken? "İnsan canına okunduğunda genellikle nasıl davranır?"

"Hmm." Peggy gözle görülür bir şekilde sırtışını gizlemeye çalıştı ama dudakları mücadeleyi bıraktığında yüzü bembeyaz kesildi. "Genelde biraz böbürlenme olur. Biraz böbürlenmeyi gerçekten çok isterdim."

"Böbürlenmek." Rita işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Sanırım sonlara doğru İsa'yı atladım ve aslında üç bilge adamı gördüm."

"Oh, hiç adil değil." Kelimeler Peggy'nin ağzından kıkırdarak çıktı. "Ben sadece bir kez üç bilge erkekle seks yaptım."

"Şey, bu en hileli seks türüdür, çünkü bilge adamlar ahır hayvanlarına çok yakındır. O kadar ileri gitmek istemezsiniz."

Vay anasını. Küçük kız kardeşini güldürmenin bu kadar harika hissettireceğini kim bilebilirdi? Peggy'nin belini büküp müzikal sesi serbest bırakmasını izlerken, dokuz yaşındaki Peggy'nin de aynı şekilde havuzdaki havlusunun üzerinde güldüğünü görebiliyordu.

Sanırım Jasper'ı geldiğimden daha kötü bir durumda bırakabilirim. Peggy'nin tepkisinin bu düşünce karşısında duyduğu dehşeti yansıtır yansıtmadığını görmek için bu sözleri yüksek sesle söylemek istedi. Ama bunu yüksek sesle söylemek olasılığı gerçeğe dönüştürebilirdi. Bu yüzden kelimelerin kafasında sekmeye devam etmesine izin verdi. *Bana kadınların gitmesiyle ilgili sorununu anlattığında ondan uzak durmalıydım. Bencilik ettim ve ben uzaklaştığımda ona başka kimse ulaşamayacak. Belki de hiç.*

Peggy aniden, "New York'ta kalmayı düşünüyorum," dedi. "Oraya vardığımızda. Büyük mağazalara başvurmak için biraz zaman harcayabilirim diye düşünüyorum. Hangi kişisel alışverişçi Saks, Bloomingdale's ya da Barneys'de çalışmak istemez ki, haksız mıyım?"

Peggy saçmalıyordu, yani gergindi. Haberin gerektirdiğinden daha gergindi ama yine de büyük bir bombaydı. "Pekâlâ. Bu oldukça büyük bir hamle. Ne zaman-"

"Bunu birlikte yapabileceğimizi düşünüyordum. Anlıyor musun?" Peggy havada gölge boksı yaptı. "Büyük şehirde yaşayan iki kız kardeş. Laverne ve Shirley'nin daha iyi saçlı hali. Ve umarım daha seksi komşular."

Şok Rita'nın karnına vurdu ve konuşma yetisini elinden aldı. Rita, annesinin son dileğini tutarken art niyetli olduğuna şimdi her zamankinden daha çok inanıyordu. Miriam hastalandığında dördü çoktan ayrı düşmeye başlamıştı ve anneleri çocuklarının işlerine karışmamayı alışkanlık haline getirmiş olsa da, Wayfare'de zorunlu tatil brunch'larını bile yapmayı bıraktıklarında bu onun gözünden kaçmazdı. Bir haftadan az bir süre kala

San Diego ve kardeşleri daha az gizemli hale gelmişti. Ama onlar hâlâ çözmeye başlamadığı karmaşık bilmecelelerdi. Miriam onları bu duruma zorlamış olabilirdi ama bunu yapmasının bir nedeni vardı.

Peki Rita neden tereddüt ediyordu? Hayali dairelerinin görüntüsü zihninin önüne yuvarlandı. Yarı pembe, fırırlı bir pandemonium. Yarı karanlık ve eklektik. Rita'nın Black Sabbath ile bastırmak zorunda kalacağı yüksek sesli pop müzik. Tam bir kâbus olurdu. Çok az tanıdığı kız kardeşine yaklaşmak için hayatının fırsatı olacaktı. Her erkeğin peşine düşmek isteyeceği türden bir kadın olan Peggy'nin, karşılığında onu istemediği anlaşılan biri için neden bir meşale taşıdığını öğrenmek.

Cevap vermediği süre uzadıkça Peggy daha da içine kapanıyor, sessizleşiyor ve o kendine özgü gülümsemesini takınmadan otoparka bakıyordu. "Sanırım bu bir hayır demek."

Rita aceleyle, "Bu bir hayır *değil*," dedi. "Sadece bunu düşünmek için benden daha fazla zamanın oldu. Mesela... tam üç gün..."

"Düşüncesiz olduğumu söylemenin dolambaçlı bir yolu."

Rita, Aaron ve Belmont'un kapısının önünde durdu ve kapıyı çalmadan önce kız kardeşini çekiştirerek durdurdu. "Bu harika bir fikir Peggy, bırak da düşüneyim." Boğazının içi kaşınmaya başlamıştı. "Ben sadece... bu gecenin sonrasını düşünmekte zorlanıyorum. Yola geri döndüğümüzde her şey farklı olacak."

Peggy'nin bakışları birdenbire Rita'nın hiç görmediği kadar bilgeleşmişti. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Peggy'nin arkasından kapı açıldığında Aaron'la karşılaştı. Yanağındaki şişlik inmiş, dün gecedен sonra dışa vuran egosunun bir kısmı da kaybolmuştu. Peggy'nin saçını karıştırmadan önce Rita'ya başıyla hızlıca bir selam verdi. "Siz ikiniz burada ne diye viyaklıyorsunuz?"

"Yok bir şey," diye cıvıladı Peggy. "Sadece yola geri dönüyorum."

Aaron kenara çekilerek odasına girmeleri gerektiğini işaret etti. "Evet. Sanırım hepimiz bunu düşünüyorduk."

Rita, Aaron ve Belmont'un odasına ilk kez girdiğinin, Peggy'nin ise muhtemelen sayısız kez girmiş olduğunun bilinciyle eşikten adımını attı. Mekânın her iki tarafı da titizlikle temizlenmişti, ancak Belmont'un ki uyunmuş gibi görünmeyecek kadar düzenliydi. Belki iki kardeş arasındaki ayırım görünmezdi ama havada asılı duruyordu, orman sarmaşıkları gibi aşağıya sarkıyordu. Rita'ya ailesi hakkında öğrenmesi gereken ne kadar çok şey olduğunu bir kez daha hatırlattı. Belmont ve Aaron bunca zamandır ne hakkında konuşmaktan kaçınıyorlardı?

"Iowa için bir oyun planı var mı?" Rita, Belmont'un yatağının köşesine oturarak sordu. "Ortaya çıkıp çekici olmak dışında mı?"

Aaron bir şişe suyun kapağını açarken sırtıttı. "Bu kadar yeter

geçmişte benim için çalıştı." Bir yudum içti. "Ama, evet. Artık değil. San Diego'dan sonra değil."

Peggy, Rita'nın yanına uzandı. "Bize ne olduğunu anlatacak mısınız?"

"Hayır. Gerçi Iowa'ya vardığımızda öğreneceksiniz. Bok seni takip etmeye meyillidir

siyasette." Makosen ayakkabılarının içinde kıpırdandı. "İkinizin de orada olmasından memnun olacağım. Aranıza geri dönmek hiç de kolay olmayacak."

Rita Peggy'nin kendisine baktığını hissetti ama dönüp bakmadı. Onun yerine kardeşine, omuzlarındaki doğal olmayan gerginliğe, çenesinin gerginliğine odaklandı. "O kadın olmak istediğin yer olduğuna emin misin Aaron?"

"Tabii ki öyle." Keskin bakışlarını kaldırdı. "Başka hiçbir yere uymuyorum." Rita tavana doğru mırıldandı: "Belki de hiçbir yere sığmamamız gerekiyordu," dedi.

"Belki de bu iyi bir şeydir."

Rita, Jasper'ın mutfağının onu nasıl kucakladığını düşündü. Gömülü Hazine'ye girdiğinde hissettiği eve dönüş duygusunu düşündü. Mesa'nın kenarında durup çöle baktığında. Jasper'ın arka bahçesindeki çimlerde uzanırken. Hurley'nin ilçe sınırını geçtiğinden beri pek çok kez garip bir uyum hissiyle karşılaşmıştı. Neredeyse rahatsız edici. Ama aynı sıklıkta, sıcak bir banyoya girmiş gibi hissetmişti. Yine de üç günün etkisini hiçbir yerde değerlendirmenin bir yolu yoktu. Bunu yapmak aptallık olurdu. Jasper'ı hayal kırıklığına uğratma ihtimalinin çok yüksek olduğunu bile bile bir kaçamak için her şeyden vazgeçmek basiretsizlik olurdu. Kardeşleriyle yapacağı bu yolculuk, annesine verdiği bu söz, olması gereken yerd. Bunu Miriam'a borçluydu. Onlara borçluydu. Kendisine borçluydu.

Neden vücudu -kalbi de dahil olmak üzere- Suburban'a geri dönme ihtimali karşısında kurşunla dolmuştu?

Otuz İkinci Bölüm

Jasper genellikle bardaki işleri Nate'e bırakırdı ama limon kesmek ve kasa bandını değiştirmek, sessizlik derisinin altına iğne gibi batsa da zihnini meşgul etmesine yardımcı oluyordu. Bir saatten az bir süre içinde, Clarksonlar

-Rita da dahil olmak üzere, Buried Treasure'ın ilk akşam yemeği servisi için şefle birlikte mutfağı hazırlamalarına yardım etmek üzere gelmişlerdi. Önündeki barda spesiyaller menüsü duruyordu ama bu daha çok Jasper'a yazılmış bir methiyeyi andırıyordu.

Eğer bu doğruysa, bu sabah Rita'yı bırakmak bir uyanış olmuştu. Yaklaşan ayrılıkları kamyonetin kabinini öylesine doldurmuştu ki, Rita omzunun üzerinden hüzünlü bir gülümsemeyle indiğinde şaşırmamıştı bile. Onu geri arayamamış ve neredeyse on saat boyunca birbirlerinin şehvetini dindiren iki insanın yaptığı gibi düzgün bir veda edememişti.

Uykusunda onun adını söylemişti. Mükemmel sufleyi fırından çıkardıktan sonra odaya döndüğünde, yağmur çatıya vurmaya başlarken onun yanına kaymış, içinde bulundukları durumdan akıllıca olandan daha fazla memnuniyet duymuş ama kendine engel olamamıştı. Uyumadan yatmış, yağmur damlalarının Rita'nın sırtındaki yansımaları izlemiş, ilk başta onun adını soluduğuna inanmayı reddetmişti. Ama öyle olmuştu. Bunu tam üç kez yapmıştı, hepsi de farklı şekillerde. Israrcı, tatlı ve özlemle. Bu son sefer Jasper'ın onu ters çevirmesine, kalçalarının arasına kaymasına ve aç ağzıyla onu uyandırmasına neden olmuştu. Hâlâ onun tadını alabiliyordu. Muhtemelen hayatının sonuna kadar da tadacaktı.

Günün sonunda, o tadı her gün tazeleyip tazeleyemeyeceğini, bunu yapma şansını arzuladığı şekilde bilecekti.

Liquor Hole'un ön kapısı açılıp loş bara ışık saçtığı anda, Jasper gözlerini kısarak güneş ışığına baktı. Rita'yı beklediğinden bir saat önce görme ihtimali nabzını alt üst etti ama kapı tekrar kapandığında Jasper gelenin sadece Belmont olduğunu gördü. *İlginç.*

Jasper Rita'nın ağabeyine başıyla selam verdi ve ayağa kalkarak barın arkasına geçip Rita'nın önüne bir bardak altlığı attı. "Sana bir içki getireyim mi?"

Tabure Belmont'un cüssesi altında gıcırdadı. "Hayır."

"Tamam." Sessizlik uzadı. "Bir sebepten dolayı mı uğradın?" "Evet."

Belmont'un erken gelme nedenini açıklamakta acele etmeyeceği belli olunca, Jasper biraları soğutmaya, boş içki şişelerini temizlemeye ve taze bir fincan kahve yapmaya koyuldu. Hâlâ ayık silahlarına sadık kalıyor olabilirdi ama kafeinli olmaya karşı kendi koyduğu bir kuralı yoktu. Lanet olsun, umarım Belmont Rita hakkında konuşmak için uğramıştır. *Biriyle* onun hakkında konuşmak güzel olurdu. Ve Belmont'un kız kardeşinin ilişkisiyle ilgilenmesi, bunun ayrıntılı bir hayal olmadığı anlamına gelirdi.

Belmont boğazını temizleyerek Jasper'ın başını kaldırmasını sağladı. "Niyetin var mı?"

"Neyin niyeti?" Jasper kelimelerin yüksek sesle söylenmesini isteyerek sordu. Son üç günün gerçek olmasını istiyordu.

"Kız kardeşim."

Jasper bir çubuk bez aldı ve temizlemeye başladı. "Evet. Ama onun da kendine göre niyetleri olduğunu fark etmişsinizdir."

Belmont tekrar konuşana kadar beş dakika daha geçtiğine yemin etti. "Onun niyetini kendininkine uyacak şekilde değiştirmeyi deneyebilirsin."

Jasper'ın kahkahası dışarı çıkarken canını acıttı. "Tavsiyen için teşekkür ederim." Elindeki paçavrayı yere attı. "Biliyor musun, bu konuda kendimi biraz aştım. Onun hakkında ne hissettiğimi daha açık ifade edemezdim. Şimdi bencil olacağım ve savaşıacağım, ama bu bir saatle yarışmaya benziyor ve yarışmak için sadece üç günüm vardı."

"Bu doğru mu?" "Hangi kısmı?"

Belmont başparmağını çenesinin kıvrımında gezdirdi. "Onun hakkında ne hissettiğini açıkça belirttin mi?"

Jasper *Yesgoddammit demeye* başladı ama bunun doğru olmadığını fark etti. Henüz değil. Yine de bir erkek, Rita'ya yaptığı gibi en hayati parçalarını, o kadının onları ellerinde tutmasını, kabul etmesini istemeden ifşa etmezdi, değil mi? Ona restoranını göstermiş, Rosemary ile tanıştırmış, yatağına almıştı. "*Her şeyimi al.*" diye bağırıyordu. *Lütfen alın.* Öyle değil mi? "Açıkça söyledim," diye geçiştirdi.

"Nasıl geçti?" Belmont bir dakika sonra sordu. "Ona söylediğinde mi?"

Jasper gözlerini kırpmış olsaydı, Belmont'un nasıl kıpırdadığını, oduncu omuzlarındaki gerginliği fark edemeyecekti. Sanki Likör Deliği'ne tavsiye vermek için olduğu kadar tavsiye almak için de gelmiş gibiydi. "Neden sordunuz?" Jasper dirseğini Belmont'tan birkaç adım ötedeki bara dayadı. "Beşinci yolcunla ilgili bir şey belki?"

Mavi gözler donuklaştı. "O seni ilgilendirmez."

"Hayır, sanırım öyle değil," dedi Jasper neşesini gizleyerek. "Yine de seni ilgilendirdiği çok açık."

Belmont'un elleri barın üzerinde yumruk oldu ve odayı bir kez daha sessizlik kapladı, Jasper keşke aklım olsaydı da müzik açsaydım diye düşündü. "Aşk biraz bencilce bir iş, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Belmont. "Ya gerçekten tam tersiyse?" Jasper'ın boğazı düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

Rita'nın ağabeyi bir anda tüm bu konuşmadan rahatsız olmuş gibi göründü. "Eğer bir şeyi seviyorsan, bırak gitsin. Bana öyle geliyor ki, sırf yaşlandı diye bu duygunun modası geçmedi."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Jasper yavaşça. "Peki bir erkek ne yapmalı? Mutluluğunu kabul mü etmeli yoksa uzaktan mı izlemeli?"

Belmont'un yanağında bir kas seğirdi. "Ya cevap, cevap olmadığı yönündeysen?"

Jasper iki shot bardağı aldı ve parlak barın üzerine koydu. "Sanırım bu kendimize bir içki almamız gerektiği anlamına geliyor."

Jasper bardağı doldururken Belmont'un gözleri sabitti. "Rita daha küçükken -çocukken- film seyretmeyi sevmezdi. Başka hiçbir şeyin olmadığı yağmurlu günlerde bile. Biz *Evde Tek Başına* ya da *Gremlinler'i* izlerken o bir yerlere saklanırdı. *The NeverEnding Story*." Belmont içkisini avuçlarının arasında yuvarlarken, Jasper'ın nefesini tuttuğunu, Rita hakkında düşünebileceği ve milyonlarca kez tekrarlayabileceği bir şey, *herhangi bir şey için can attığını* fark etmedi. "Miriam sonunda ona nedenini sordu. Neden film izlemeyi reddettiğini. O da, 'Bir kere izledin mi, nasıl bittiğini biliyorsun. Ben biraz daha bilmemek istiyorum' dedi."

Jasper o anda her şeyden çok o sabaha geri sarmak ve Rita'yı bir saat daha yatakta tutmak istiyordu. Yüzünü onun boynuna gömmek ve konuşması için yalvarmak. Dinleyebildiği sürece herhangi bir şey hakkında konuşmak. "Haklıydı."

Diğer adam bardağı bir yudum alacakmış gibi ağzına götürdü, ama durdu ve zorlukla algılanabilen bir pişmanlık havasıyla yere bıraktı. "Onu yaklaşık bir yıl sonra gecenin bir yarısı, hepsini arka arkaya izlerken buldum. Bir yastığa sarılmış ağlıyordu." Viski bardağını itti. "O her şeyi kendi zamanında yapar, kardeşim. Ona izin vermelisin."

"Benim bir yılım yok." Jasper kendi viskisini en yakındaki plastik kaplı çöp kovasına döktü. "Ama yine de bana söylediğin için teşekkür ederim."

Giriş açılıp da üç Clarkson ve alakasız yol arkadaşları ortaya çıktığında ikisi de kıpırdamadı. Belmont'la olan bağlantısını bir pelerin gibi üzerinde taşıyan kişi. Rita içeri giren son kişiydi ve Jasper

Onu kucaklayıp kendine yakın tutmak için barın üzerinden atlamaktan kendini zorlukla alıkoydu.

Kapı güneşini engelleyip göz göze geldiklerinde, Rita'nın boğazı aşağı yukarı hareket etti. "Herkes bu restorani açmaya hazır mı?"

Otuz Üçüncü Bölüm

Jasper, Gömülü Hazine'nin yemek alanında sandalyeleri düzelterek ilerliyor, odaya farklı açılardan bakıyordu. Mutfakta Rita'yla birlikte olmak istiyordu ama Rita hazırlıkların üzerinden geçiyor ve şefle menü hakkında konuşuyordu. Clarkson'lar bu gece ayrıldıktan sonra işi devralacak olan şefle. Kadının boğuk sesi duvarlara tırmanıyor, aşağılara iniyor, kendini evinde hissediyor ve iz bırakıyordu. Jasper'ın mutfığa dalıp kadını omzunda dışarı taşımasına yalnızca bir dakika kalmıştı.

Belmont ön girişten onu izliyordu, o kadar hareketsizdi ki bir müzedeki mermer sütun gibi görünebilirdi, ama Jasper Rita'nın ağabeyini net bir şekilde duyabiliyordu. Ne yazık ki aynı adam barda Jasper'ın moral konuşması sandığı bir şeyle kafasını karıştırmıştı. Moral konuşmasıymış. Etrafta kadınlar hakkında ne yapılması gerektiğini bilen bir erkek olmadığı ortaya çıkmıştı. Bu yüzden Jasper, Belmont'un karanlık gözlemini *acele et ve seçeneğini seç* olarak yorumladı. *Ya bencil ol ya da sevdiğin kadını bırak... ve nasıl sonuçlandığını bana haber ver.*

Bu çok güzeldi, değil mi? Onun mutluluğu söz konusu olduğunda kobay olmak? Jasper Belmont'a homurdanarak, "Oraya varıyorum," dedi ve su bardağını alıp yere bıraktı. "Bu arada, bu gece fedai olarak görev yapacaksın. Ev terapisti değil."

Belmont kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. Jasper adamın gülümsediğini görmüş olabileceğini düşündü ama Sage -sonunda adını öğrenmişti- gümüş takımları yerleştirmek için yemek odasına süzüldüğünde, Belmont bir heykel gibi durmaya devam etti. Jasper homurdandı ve bir saatten kısa bir süre içinde yüzüncü kez saatine baktı. Restoran saat beşte açılacaktı ve saat dörtte köşeyi dönmüşlerdi. Park yeri şimdiden dolmuştu, müşteriler pencerelerden içeri bakıyor, gruplar halinde kendi aralarında hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Çocuklar araba bagajlarına tünemiş, gençler futbol topalarını ileri geri fırlatıyordu.

Clarksonlar, sözlerine sadık kalarak, Gömülü Hazine'nin iskelet kadrosunu eğitmeye hazır bir şekilde çeşitli pozisyonlara yerleşmişlerdi.

kaliteli yemek dünyasında yetiştiklerini öğretti. Belmont, yan taraftaki Liquor Hole'da içkiyi biraz fazla kaçırmış olanları dışarıda tutarak fedai görevi görüyordu. Aaron ve Jasper para işleriyle ilgileniyor, Sage ve Peggy hostesleri ve garsonları eğitiyor, Rita ise mutfakta çalışıyordu. Jasper onların orada olmasından son derece memnundu, her ne kadar büyük varlıklarıyla küçük mekânı, ayrıldıklarında boş görünecek şekilde doldurmuş olsalar da.

Rita'nın sesi mutfaktan ona ulaştığında Jasper sertçe yutkundu. Yumuşak, cesaret verici bir kahkaha ona dün geceyi, Rita'nın evini nasıl bir ışıltıyla boyadığını hatırlattı. Anılar zihninde tazeyken Jasper yemek odasından mutfaka doğru geçti, görevdeki bir adam gibi görüldüğünün farkındaydı. Lanet olsun, öyleydi. Rita'nın da bunu anladığı belliydi, çünkü Jasper mutfaka girdiğinde kalemini düşürmüş, almak için eğilmiş ve başını bel hizasındaki buzdolabına çarpmıştı.

Tekrar ayağa kalkıp ağrıyan yeri ovuşturduğunda, Jasper çoktan yanına gelmiş, onun yerine görevi devralmıştı. "Ah, güzelim. İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Gerçekten, tamam mı?" Endişesi ona ulaşmış olmalıydı, çünkü aralarında bildiği her şey kadar gerçek bir anlayış geçti.

Yavaşça başını salladı. "Dün gecedен sonra her şey -hatta mutfak bile- biraz daha kolay geliyor."

"Güzel." Şahdamarına baskı uygulandı ama şefin yaptıkları değiş tokuşun farkında olduğu için ortamı yumuşattı. Geçici olarak. "Kendini komaya sokmadan önce seninle birkaç dakika konuşabilir miyim?"

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Komik."

Böylece sabahın sessiz gerilimi kayboldu ve bir sonraki adım için birbirlerinin gözlerine bakmaya başladılar. Rita'nın başını yatıştırmak için kullandığı eli, yüzünü tutmak için aşağı kaydı. "Bana spesiyallerden bahset."

Pembe, elmacık kemiklerini vurguluyordu, belli ki spesiyaller menüsü üzerinden konuşmanın onu sakinleştirdiğini hatırladığı için memnun olmuştu. Onu daha az endişeli yapıyordu. Tabii Jasper bunun şu anda ikisinin de işine yarayacağından emindi, her şeyi ortaya dökmek üzereydi. Rita'ya ofise girmesini işaret etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Arkasına yaslandı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi Rita'nın parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir kâğıt parçasıyla masasının kenarına tüneyişini izledi.

"Peki, tamam." Birkaç tel siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şefinizin kullanmayı planladığı menüyü inceledim ve birkaç öneride bulundum. Umarım sorun olmaz."

"Bana karşı o profesyonel ses tonunu kullanma, Rita Clarkson."

Kızarması derinleşti. "Öyle demek istemedim." Kağıdı kendini yelpazelemek için kullandı.

"Bu sabah çok farklıydın. Hala gelmem gerektiğinden emin değildim."

Tanrım, karnına bir mermi sıkılmış da olabilirdi. Sessizliğini erken ayrılmak olarak mı yorumlamıştı? "Burada olmayışını hayal bile edemiyorum." Ona doğru ilerledi. "Bana spesiyalleri oku."

Sanki devam edip etmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi, adamın yaklaşan bedeni ile menü arasında gidip geldi. "Um." Sesi titriyordu. "Bazı harika ürünler vardı. Ben sadece biraz baharat ekledim, sanırım öyle diyebilirsiniz. Strip biftek zaten ana menüde var ama özel olarak mavi peynirle kaplayabiliriz diye düşündüm. Bebek ıspanak ve..."

Jasper ellerini kızın kalçalarının iki yanına koymuş, açgözlü dudaklarıyla kızın boynunun kıvrımlarında geziniyordu. "Devam et."

"Tut...?" Başı sağa doğru düştü ve Jasper avantajını kullanarak hassas deriyi dişleriyle tırmıkladı. "Gidiyor musun?"

"Evet, devam et," diye nefes aldı ve sözlerini yumuşak bir ısılıkla noktaladı.

Rita'nın devam etmesi birkaç dakika sürdü, beyaz atletinin altında göğüsleri inip kalkıyordu. "Kızarmış Kobe köfteleri... baharatlı mayonezle servis ediliyor. Onları teriyaki sosla sırladık."

"Beni acıktırıyorsun, güzelim." "Belki de durmalıyım."

"Yapma."

"Oh, Tanrım. Tamam." Kadının nefesi adamın üzerinde yıkandı. "Şefin özel menüsünde karides kokteyli vardı ama bence o normal meze listesinde olmalı. Yine de özel menü için bufalo karidesli bir po' boy. Ohhhh, şimdi ne yapıyorsun?"

Jasper onun boynuna gülümsedi. "Sadece bir süreliğine sütyeninin kancasını çıkarıyorum." Çıt sesi ikisinin de biraz inlemesine neden oldu. "Senin için sorun olur mu?" Kadın tereddüt etmeden başını salladı ve Jasper'a ellerini ön tarafa kaydırıp şimdiye kadar tuttuğu en tatlı iki memeyi avuçlaması için yeşil ışık yaktı. "Bana menü hakkında söylemek istediğin başka bir şey var mı, Rita?"

Tanrım, soluk soluğa aldığı nefesler çok seksiydi. "Biraz araştırma yaptım ve buradan çok uzak olmayan bir balık pazarı buldum. Teslimat yapmak istiyorlar, ama ben sadece arabayla gidip biraz mavi istiridye aldım-"

"Ne?" Çimento torbaları Jasper'ın omuzlarına yığılmıştı. "Arabayla bir yere mi gittin?"

Hâlâ biraz şehvetle buğulanmış altın sarısı gözlerini onunkilere dikti. "Sadece birkaç kasaba ötede," diye mırıldandı. "Suburban artık tamir edildi."

Oda Jasper'ın etrafında dönmeye başladı. "Bunu biliyordum. Biliyordum." Kahretsin, ne ağzını ne de nabzını kontrol edebiliyordu. Nabzı o kadar hızlanmıştı ki kafası uçacakmış gibi hissetti. Rita'nın gidişine ve dönüşüne bu şekilde tepki verdiyse, bir daha geri dönmemesiyle nasıl başa çıkacaktı? Hiç iyi değildi. Gerçekten lanet

Kötü. Felaket. "Kal, Rita."

Sanki kelimeler orada boyanmış gibi adamın ağzına baktı. "Ne?"

"Hurley'de kal, Rita. Beni bırakma." Elleri göğüslerinden aşağı kayarak belini sardı ve vücudunu masanın üzerinde salladı. "Her gün burada otur ve bana spesiyaller menüsünü oku. Burası -Gömülü Hazine- sen içeri girdiğinde yarı yarıya senin oldu ve ikimiz de bunu biliyorduk."

"Jasper," diye fısıldadı nefes nefese kalmış bir sesle. "Ben-"

"Lütfen şaşırma gibi davranma. Buna dayanamayacağım." Dudakları onunkilere yapıştı, öptü, öptü, öfkeli bir dua okuyan bir adam gibi. "Son birkaç gün bana *hayat* vermişken şaşıramazsın. Üzgün ya da mutlu davran ya da öfkelen. Ama beni bir saniye bile düşünmemişsin gibi bir şaşkınlığı kaldıramam."

"Seni düşündüm," diye hıçkırdı. "Elbette düşündüm. Sadece bir saniyeliğine böyle konuşmayı kes, nefesimi yakalamaya çalışırken nefesimi çalmayı bırak."

"Hayır." Alınlarını birbirine bastırdı. "Onu yakalamayı istemiyorum. Kaybolmasını istiyorum ve onu çalan adam olmak istiyorum. Bütün gün, her gün. Sonsuza kadar. Burada benimle kal."

"Evet demek istiyorum," dedi Rita gözlerini kapatarak. "Sadece üç gün sonra her şeyi bir kenara atıp yeni bir hayata başlamak çılgınca. Ve hala evet demek istiyorum. Ama zaman içinde bir yerlerde ailemi kaybettim ve onları yeni yeni geri kazanmaya başlıyorum. Sanırım bana ihtiyaçları var. Sanırım birbirimize ihtiyacımız var. Hiç beklemediğim bir yoldayken elveda diyebilir miyim bilmiyorum."

Jasper onu o anda, dürüstlüğü tüm dikişlerini zorladığı ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı döküldüğü o anda, acı verici bir şekilde muhteşem buldu. Bu kadar güzel bir şey nasıl olur da onun ruhunu söküp alabilir ve bilerek olmasa bile üzerinde tepinebilirdi?

"Mutfakta kendimi kaybettim." Başını iki yana salladı. "Ya bunda da kendimi kaybettiysem?"

"Sana izin
vermezdim."

"Jasper-"

"Mutfakta çalışmak zorunda değilsin," demek için acele etti, her ne kadar acıtmış olsa da. "Burada çalışmak zorunda değilsin."

Rita onun sözleri karşısında sadece üzgün görünüyordu. "O zaman burayı inkâr etmiş olurum. Farkında olsan da olmasan da zaten taptığın bu yeri." Yere baktı. "Onları bu yolculuğa nasıl çıkarabilirim ve onları nasıl terk edebilirim? Annemin hayatının eserini nasıl yakıp yıkabilirim ve onun son arzusunu nasıl göz ardı edebilirim? Korkunç bir insan olurdum. Ben senin gibi biri olmazdım-"

"Söyle." Saçlarını iki yumruğunda topladı ve alnına doğru konuştu. "Söyle. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Kelimeleri söyle."

Rita başını salladı, dudakları birbirine kenetlenmişti. "Bırak da düşüneyim. Bana bir saniye ver-"

"Hayır," diye homurdandı Jasper, beyaz atletini başından yırtarak. Nefes nefese geçen bir süre boyunca gözlerini birbirlerinin üzerinde gezdirdiler. Şaşkın, acıyan, kalp hastası gözler. Sonra Rita masadan fırladı ve Jasper'ı masasının karşısındaki kolsuz ofis koltuğuna geri itti. Rita pantolonunu ve daracık iç çamaşırını hızla çıkarırken, Jasper da kot pantolonunun düğmelerini açarak sikini çıkardı. "Hadi bakalım. Sözleri söylemeyeceksin, eylemi yapacaksın. Beni deli eden o vücudu kullan ve bana zaten bildiklerimizi göster."

Acı ifadesini bulanıklaştırmıştı ama ihtiyaçları havada çok kalındı, çekim çok güçlüydü ve ikisi de bunu hissetmek zorundaydı. Rita Jasper'ın kucağına oturdu, elini tutup ağzının üzerine bastırdı. Jasper'ın hazır sikinin üzerine doğru eğilirken dudaklarını yırtan çığlığa karşı bir güvenlik önlemi. "*Aman Tanrım,*" diye boğuk bir sesle avucunu dağladı. "*Jasper. Oh, Tanrım.*"

Belki biri ağzını da kapatmalıydı, çünkü neredeyse duvarları lanetlemeyecekti. Dün gece birbirlerinin bedenlerini kaç kez istismar etmişlerdi ve *hâlâ -siki* acıdığı için on yıldır bir keşiş gibi yaşıyor da olabilirdi. "Eğer bu bir veda olacaksa, Rita, bunu iyi değerlendirsen iyi olur." Kızın sıkı poposuna bir tokat attı. "Ama unutma, bu iş biter bitmez senin için yanıp tutuşmaya başlayacağım. Bütün hayatımı bu şekilde geçireceğim. Çaresiz ve Rita için ölüyorum. Yatağında, evimde, sikime binerek. Hepsini. Hepsi senin için."

"Dur, lütfen, dur," diye yalvardı Rita, kollarını adamın başının etrafına dolayarak ağzına, tamamen ihtiyaçtan emdiği göğüslerine mükemmel bir erişim sağladı. Kalçaları sihirli bir şeydi, zıplıyor ve yuvarlanıyordu, yaklaşan salınımını dizginlemek için ne zaman kolaylığa ihtiyacı olduğunu biliyor, ne zaman birkaç sert sıçrama istediğini biliyordu. "*Çok iyi,*" diye nefes aldı, şimdiden titremeye başlamıştı, dişleri takırdıyordu.

Jasper'ın ağzı Rita'nın teninin her santiminde geziniyor, tadına bakıyor, etinin altında titreşen yaşam hissini ezberlemeye çalışıyor, kokusunu hafıza bankasına atıp kilitliyordu. "Bu çok güzel çünkü seni seviyorum Rita," diye itiraf etti Jasper sert dudaklarının arasından. "Güzel çünkü sen de beni seviyorsun. Ne kadar zaman aldığını boş ver. Doğru olduğunda, doğrudur. Biz zamanın üstündeyiz."

Yüzü bir hıçkırıkla adamın boynuna düştü ama cevap vermedi.

Rita'nın sessizliğinin yarattığı çaresizlik, Jasper'ı gücünü ve kendine olan saygısını başka bir şekilde yeniden kazanmaya zorladı. Onu da yanına alarak ayağa fırladı. Sırtını duvara çarptığında, Jasper pompalamaya devam etti, içten ve dıştan kendini onun vücuduna yerleştirmeye çalıştı. Her sert hareketinde ruhundan biraz daha vazgeçiyordu. "Ne kadar iyi olduğunu hatırla. Son nefesini vermek anlamına gelse bile, sana her *zaman böyle veren kişiyi* hatırla. Beni duyuyor musun?"

"Evet," diyerek Jasper'ın etrafında kenetlendi, tatlı ağzı Jasper'ın adını sessizce söyleyerek açıldı, amcığı Jasper'ı aşağıdan sağıyordu, o kadar sıkı, o kadar istekliydi ki, Jasper'ın kendi orgazmını yaşamaktan başka çaresi yoktu, Jasper'ın omzuna doğru inleyerek onu boşalttı. Bilinmeyen bir süre boyunca bu şekilde kaldılar, Jasper kalbinden uçup gitmesine izin verdiği üç kelimeyi tekrarlaması için onu ikna etmeye çalıştı. Ama bacakları adamın yanlarından kayıp sırtı dikleştiğinde, hâlâ onları söylememişti.

Otuz Dördüncü Bölüm

Rita titreyen bacaklarının üzerinde mutfağa doğru yürüdü. Yine de kaburgalarının arkasındaki titremeye kıyaslanamazdı. Kafasının içindeki çarpıntıyla. Jasper onu o kapının karşısında çarmıha germiştir ve o da ona istediğini vermemiştir - karşılığında çarmıha gerilmek. Ya da belki de vermiştir ama farklı bir şekilde. Hangi açıdan bakarsa baksın, ihanet gibi hissettiren bir şekilde.

Jasper onu *seviyordu*. Hurley'de kalmasını ve hayatını paylaşmasını istiyordu. Geçim kaynağını. San Diego'dan ayrıldığında kendi hayatının tarifinde onun bir malzeme olarak yer almasını istememiştir. Şimdi o belirsizlik içindeydi, kendi seçtiği menü ile içindeki yabancı ve vahşi bir şeyi çağıran yeni bir menü arasında sıkışıp kalmıştır. Ama en son bilinmeyene yöneldiğinde ve yeteneklerinin dışına çıktığında, bir restoranı yakacak kadar fena çuvallamıştır.

Hurley'de kalmak, henüz geri kazanmaya başladığı ailesini bırakmak, kendisi için belirlediği misyonu iptal etmek ve yabancı bir yerde yeni bir başlangıç yapmak anlamına gelecekti.

Bir şef olarak, daha az değil. Buried Treasure'a girer girmez tanıdık bir ritme girmiş, mutfağı incelemiş, planlar yapmıştır. Sadece spesiyaller menüsünü güçlendirmek onu San Diego'da kaçtığı bekleme düzenine geri gönderdi. Şimdi New York'ta yeniden başlama şansına sahipti, şef olarak kur yaptığı başarısızlıklardan kurtulmuştu ama mutfak onu tekrar içine çekmeye kararlı görünüyordu. Orayı sevdiği için mi, ona yeni bir sayfa açan adamı sevdiği için mi? Yoksa henüz başka bir şey bilmediği için mi?

Rita mutfağa girdiğinde Aaron ve Peggy'yi bir limonu ileri geri savururken buldu. Şef açıkça sinirlenmek istiyordu ama Peggy'nin kıkırdaması karşısında bunu pek başaramadı. Sage, Rita'nın arkasından mutfağa dans ederek girdi, limonu havada yakaladı ve iki kardeşe sert bir bakış attıktan sonra üçlü bir yakalama oyunu oynamaya başladı.

Aaron Rita'ya bakmadan, "Kitapları incelemeyi bitirdim," dedi. "Erkek arkadaşın ne yaptığını biliyor. Düşük genel gider. Büyük maliyet verimliliği. Bana ihtiyacı yok, ben de aşçılık uzmanlığımı sunmak için buradayım."

Rita, "Bir yumurtayı kızartamazsın," diye işaret etti.

Aaron yeşil meyveyi omuzları boyunca yuvarlayarak Peggy ve Sage'i güldürdü. "Ben daha çok resmi tat testçisi olarak düşünüyordum."

Bir dakika önce Rita bir daha asla gülümseyemeyeceğine yemin etmişti ama hepsinin aynı mutfakta olması Rita'ya Miriam'ın yemek pişirdiği ve hepsinin ocağın etrafında toplanıp yemekten bir ısırık çalmaya çalıştığı günleri hatırlattı. Ve göğsünün içinde bir şey kendini onardı. Eksik olan tek şey Bel-

"Burada çalışan tek kişi ben miyim?" Ağabeyi arkasından homurdandı.

Aaron limonu Sage'e fırlattı ama Sage yakalayamadı çünkü bakışları Belmont'a kilitlenmişti. Meyve yere düştü.

Rita, Sage'e acımaya karar verdi. "Hey, annem yeni bir menü denerken hangi şarkıyı söylerdi? Hatırlayamıyorum. ..."

"Raspberry Beret," dedi Aaron. "Prince tarafından."

"Aynen öyle." Peggy, kendisini kovmaya çalışan şefi görmezden gelerek bel hizasındaki buzdolabının üzerine çıktı. "Ama o kelimeleri 'Ahududu Şerbeti' olarak değiştirirdi."

Hiçbir Clarkson'ın melodiyi taşıyamadığı iyi biliniyordu, bu yüzden hepsi birbirlerine kaşlarını kaldırarak birinin başlamasını bekledi. Rita kilere gidip malzemeleri çıkarmaya başladı, onurunu tehlikeye attığı için deli olup olmadığını merak ediyordu. Ama ne zaman Jasper'ı düşünse midesine saplanan ağrıyı dindirmek gerekiyordu, o yüzden derin bir nefes aldı ve şarkı söylemeye başladı.

Peggy ilk dizinin yarısında katıldı, sesi Rita'nınkinden çok daha yüksekti. Aaron'un baritonu alçaktı ve neredeyse duyulmuyordu ama yine de oradaydı. Sage de katılınca Rita, Belmont'un kendini kızın ayaklarına atacağını düşündü ama kimse ağabeyinin şarkı söylemesini beklemiyordu. O da söylemedi.

Malzemeler doğrandı, soslar karıştırıldı, etler büyük beyaz kesme istasyonunun etrafında hazırlandı, Clarkson'ların her biri -ve Sage- işlerine odaklandı. Sonunda şarkılar sustu, geriye dilimleme bıçaklarının ve mırıldanan seslerin notları karşılaştıran ve menü değişiklikleri için Jasper'a bırakılacak fikirler üzerinde konuşan sesleri kaldı.

Zaman geçtikçe, Rita daha da soluk bir his yaşamaya başladı. Yaklaşan bir kayıp hissi. Normalde doğal olan hareketler kaskatı kesiliyordu. Jasper'la olan sahneler, dantellerin arasından süzülen güneş ışığı gibi zihninden süzülüyordu. Motosikletiyle yolun kenarından alınışı. Rosemary'nin mutfağında dans etmek. Motelin otoparkında öpüşmek. Gömülü Hazine'yi ilk kez görmek, uğruna çalıştığı her şeyi kimsenin haberi olmadan görmek. Kamyonetinin kasasında yan yana uzanmak, bulutların değişimini izlemek, akıllarına gelen her şey hakkında konuşmak. O ve kardeşleri derin bir yarayı iyileştirirken

oturmuş bir yara izi, bir diğeri oluşuyor ve kendini kalıcı hale getiriyordu.

Arkasını dönüp Jasper'ın kapı aralığından onu izlediğini gördüğünde, gülen kardeşleriyle bir arada durduğu yerde, o yara derinleşti ve taze kan fışkırdı. Çünkü tek kelime etmeden, o anda ona cevabını vermişti.

* * *

Buried Treasure'ın yemek salonu doluydu. Kapıda kuyruk vardı. Birkaç müşteri ertesi gece için rezervasyon yaptırmıştı bile. Sage bir tür Instagram hesabı açmıştı - gerçi tek başına kaldığında bunu nasıl düzene sokacağını Tanrı bilirdi - ve fotoğraflar durmadan gönderiliyordu. Yemek resimleri. Jasper'ın bakıp Rita'nın dokunuşunu görebileceği yemekler. Doğru yeteneği vermek için yaptığı ince değişiklikleri görebiliyordu. Mutfaktan gönderdiği yemekleri görmese bile, tıpkı Gömülü Hazine gibi küçük tuhaflıkları olacağını bilirdi.

Patates püresinin ortasına sıkıştırılmış kalp şeklinde bir parmesan gevreği. Yakacak oduna benzetmek için bir araya getirilmiş küçük sertleştirilmiş şeker çubukları. Kalbinin küçük parçalarını tabağa gönderdi ve her biri geçtiğinde, kendi parçalarından biri daha koptu.

O öğleden sonra Belmont'la yaptığı konuşma, mutfağa girdiğinde iyice netleşmişti. Orada durmuş, Rita'nın Aaron'la çekingen bakışlarını izlerken, Peggy'yi düşünceli bir şekilde nasıl izlediğini, sanki küçük kız kardeşinin kafasının içine girip bir şeyleri yeniden düzenlemek için can attığını fark etmişti. Herkesin, özellikle de Sage'in, Belmont her konuştuğunda bir anda durup, sanki son kez açıktan iletişim kuruyormuş gibi ona baktıklarını görmek. Çok fazla karmaşıklık. Tehlikede olan çok şey vardı. Ve hepsi gözlerinin önünde olup bitiyordu.

Jasper'ın aklından geçen tek bir düşünce vardı ve bu düşünce doğrudan kendisine yönelikti:

Ne kadar bencil bir orospu çocuğuna dönüştün.

Kalabalık yemek salonunda durmuş, Clarkson'ların sihirlerine tanıklık ediyordu ama yine de o zinciri kırmak istiyordu. Kıymetli bağı Rita'yı alıp mutfağa saklamak istiyordu. Daha yeni kurtulduğu bir yere. Peki ya orada, onun yanında duracaksa? Bir takım arkadaşı. Bir sevgili. Evet, belki gerçekten şanslıysa bir gün onun yüzüğünü takabilirdi. Ne olmuş yani, üç günlük aşkları geri almak için savaştığı ailesiyle rekabet edemeyecekse. Umutsuzca istediği yeni hayatla -restoran işinden uzakta-.

Rita'yı seviyordu. Bu yüzden gitmesine izin vermek zorundaydı.

Akşam yemeği servisi yavaş yavaş azaldı, müşteriler şaşkın gülümsemelerle ona doğru yönelerek ön kapıdan çıktılar. El sallayıp, geri döneceklerini söylüyorlardı.

Yarın. Köşeye sıkışmış bir masa dışında neredeyse bütün masalar boştu. Rosemary gizli kuytudan çıkıp elini büyükbabasının kolunun kıvrımına sıkıştırdığında Jasper bir an duraksadı. Büyükbabası yaklaşırken kulaklarında teneke gibi bir çınlama başladı, boğazının kenarları sıkıştı, Jasper'ın paylaştığı gözler onaylamaya benzer bir şeyle odayı taradı. Ama bu doğru olamazdı.

Sonunda yaşlı adamın bakışları onun üzerinde toplandı. "Jasper," dedi ve torununun elini sıkmak için elini uzattı. "Aferin."

Uzun zamandır Jasper'ı harekete geçiren şey bu andı. Hayal kırıklığına uğrattığı adama borcunu ödemek. Artık o ana ulaştığına göre, kesin bir rahatlama vardı. Sırtından aşağıya doğru akan bir heyelan. Kaybettiği saygıyı geri kazandığı için de minnettarlık duyuyordu. Ama aynı heyelanda mutluluğu aradığında, onu bulamadı. Tam o anda, her zaman olacağından emindi.

"Teşekkür ederim," dedi Jasper büyükbabasına, Rosemary'nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğilerek. "Her şey için."

Onu yetiştiren insanların kapıdan çıkışını izledikten sonra - kalan son müşteriler - Jasper döndü ve Rita'nın garson masasından onu izlediğini gördü, bir kalçasını tezgâha dayamıştı. Gözlerinde hüznü vardı ama aynı zamanda gurur da vardı. Onunla. Gömülü Hazine'yle. Giydiği önlük sos sıçramalarıyla kaplıydı, bir damlası yanağına kadar ulaşmış ve içini bir krep gibi çevirmişti. Hiç düşünmeden Rita'nın yanına gitti ve sosu silmek için başparmağını kullandı.

"Tebrikler," diye fısıldadı, adamın elinin uzaklaşmasını izlerken. "İltifatlar dışında mutfağa hiçbir şey göndermedik. Sage önümüzdeki üç hafta boyunca dolu olduğunuzu söyledi." Elini onun koluna koymak ister gibi uzandı ama bıraktı, dili gergin bir jest gibi görünen bir hareketle dudaklarını ıslattı. "Burayı yarattığın için çok mutluyum. Kasabanın simgesi olacak ve bu senin sıkı çalışman sayesinde oldu."

Tanrım, Jasper onu sarsmak istedi. Sözleri samimiydi ama doğru zamanda gelmemişlerdi. Ufukta vedalaşmak bu kadar yakinken hoş karşılanmamışlardı. "Bunu takdir ediyorum. Ailenin bu gece yaptığı her şey için." Midesinde bir gülle belirdi ve onu aşağıya, aşağıya sürükledi. Dibe vurduğuna kimsenin şahit olmasını istemiyordu. Özellikle de onun. "Ama burada gitmene izin veriyorum, Rita. Gitmene ihtiyacım var. Artık kendimi aptal yerine koymadan sana bakamıyorum."

Rita gözlerini kapadı ve açtığında ikiz gözyaşı havuzlarıyla karşılaştı. "Çok özür dilerim." Kirlenmiş önlüğünü çıkarıp garson masasının üzerine koyarken elleri titriyordu. "Seni hiç beklemiyordum. Ya da onları. Ya da bunların hiçbirini." Gözlerinin altını sildi. "Gece ayrılmak yanlış hissettiriyor, değil mi? Ama sanmıyorum ki

Güneş doğana kadar beklersek bir gün daha dayanabilirim."

Bu, muhteşem ve görkemli bir yaratığı tekrar vahşi doğaya salmak gibiydi. Onun ikinci yarısı olmak için doğduğuna inandığı bir kadın olması dışında. Ve o gitmiyordu. Orada ne kadar uzun süre durursa, ona o kadar çok acı veriyordu. Bu yüzden yakınına eğildi, vücutlarının temas etmemesine dikkat etti ve alnından öptü. "Hey. Belki yarın uyandığımda seni yine yolun kenarında bulurum. Benim kendi *Groundhog Day* versiyonum. Belki her şeyi yeniden yapmak için ikinci bir şansım olur."

Nefesi Jasper'ın boynunda şişti. "Güle güle, Jasper."

Duyduğunu hatırladığı son ses, kadının gittiğine işaret eden kapı şakırtısıydı. İşte o zaman gök gürültüsü kulaklarında yankılanmaya başladı ve restorana doğru tökezlerken etrafındaki dünyayı susturdu. Rita'nın ona Gömülü Hazine'yi gösterdiği ilk gece oturduğu sandalyeyi çekti. Mekâna adını verdiği gece. Oturdu, yüzünü kollarının arasına alarak masaya gömüldü. Ve kımıldamadı.

Bölüm Otuz Beş

Herkesin eşyalarını motelden çıkarması ve Suburban'a binmesi sadece yirmi dakika sürdü. Bu konuda Rita'ya çok yanlış gelen bir şey vardı. Hurley'de kaldıklarına dair tüm kanıtları silmek için yirmi dakika yetersizdi. Değil miydi? Bir anlık dürtüyle motel odasındaki dolaplardan birine bir tişört bırakmış, küçük bir davetsiz misafir midesinde Köstebek Oyunu oynarken kapıyı üzerine kapatmıştı. Şimdi hepsi Hurley Arms'ın otoparkında sessizce oturmuş, nereye gittiğini kimseye söylemeden ortadan kaybolan Belmont'u bekliyorlardı. Gerçi bu ağabeyleri için tipik bir davranış olduğundan, Sage endişeli görünse de, onun dönüşünü beklerken başı dönse de kimse yorum yapmadı. Aaron cep telefonundaki e-postaları tararken - "Ahududu Bereli "yi mırıldanırken- Peggy boynundaki nişan yüzüklerini birbirine taktı.

Hepsi çok normal. *Hay sikeyim.* Neden herkes bu kadar normal davranıyordu? Hava

Rita'nın ciğerleri boşalıyor, derisi kaşınıyor, arabanın içi gittikçe küçülüyordu. Bir lanetle arka kapıyı iterek açtı ve ılık çöl rüzgârının Suburban'a girmesine izin verdi. Gömleğinin kollarının altından içeri süzüldü, boynuna tırmandı ve tuttu, çok sıkı tuttu. Sanki Jasper görünmez bir rüzgâr şeklini almış ve ona son bir kez daha ulaşmaya karar vermişti. Yüzü, sözleri, her ikisinde de belirgin olan başarısızlık bilincini pençeledi. *Hayır, başarısızlık değil. Sen beni kazandın. Yine de gitmek zorundayım.*

Sebepler etrafındaydı, koltukları kaplamışlardı, bu çılgın yolculukta ona katılıyorlardı ama Jasper dışında bir şey eksikti. Bunun ne olduğunu fark eden Rita, hımbıl kanvas çantasına uzandı ve Miriam'ın günlüğünü çıkardı, ön taraftaki bir girişi çevirdi, kucağına koydu ve okumaya başlarken iki avuç saçını omuzlarının üzerinden geriye doğru itti.

Benim ailem gürültülü duygulara sahip değildir. Benim çocuklarım-

Belmont sürücü kapısını açtı ve nerede olduğuna dair tek kelime etmeden Suburban'ı çalıştırdı. Onlar hep birlikte rahat bir nefes alırken, Belmont Suburban'ı park ettiği yerden geri çıkardı.

Rita'nın ayaklarının altında bir deprem varmış gibi hissediyordu. Sismik bir kayma. Ana yola çıktıklarında, Rita'nın göğsüne izinsiz bağlanmış olan ip çekildikçe çekilmeye başladı. Sanki motele bağlıydı ve uzaklaştıkça onu ikiye bölme tehdidi daha da artıyordu. İçki Deliği'ne -hayır, Gömülü Hazine'ye- bir göz atmak için geri dönme dürtüsü çok büyük ve amansızdı, ama mantıksız bir ses, Sodom ve Gomorra gibi devam ederse her şeyin toza dönüşeceğini söylüyordu. Ya da belki de sadece o olacaktı? O da toza dönüşecek ve uçup gidecekti, tüm bu duygulara sığması mümkün olmayan küçük bir zerre.

Jasper. Jasper. O ne yapıyordu? Gömülü Hazine'yi henüz terk etmemiş miydi? Eve gidip seviştikleri salıncağa mı oturacaktı? Ya da mutfak adasına yaslanıp bir fincan kahve içerek o gecenin rakamlarını mı gözden geçirecekti? Kendisini adada onun yanına tünemiş, flanel gömleğini giymiş, kahvesinden bir yudum çalarken hayal etmek için çok az konsantre olmak gerekti.

Oh, Tanrım. *Ahh*. Acı göğüs kafesini delip geçti, sıcak ekmekler göz kapaklarının arkasına bastırdı. Kucağındaki dikkat dağıtıcı şeyi hatırlayan Rita başını eğerek yeniden okumaya başladı, pencereden dışarı bakıp kasabanın tamirhanesinin geçişini izlememek için tüm gücüyle çabalıyordu. Jasper'ın ikinci sabah Rosemary ile öğle yemeği yemeyi kabul edeceğini umarak motosikletiyle geldiği yer. Suburban'ın çalışmamasına şaşırılmış gibi davranıyordu, oysa bunun sebebi kesinlikle *kendisiydi*. Tanrım. *Tanrım*, kim bir kadınla bir gün daha geçirebilmek için böyle sinsice bir şey yapar ki? Jasper yaptı. Onun Jasper'ı.

Yanaklarındaki nemi silkeleyen Rita, açık pencereden gelen esintiyle dalgalanan açık sayfaya odaklandı. Annesinin el yazısının özlü yapısına odaklanarak teselli bulmaya çalıştı.

Çocuklarının farklı yollardan gitmesi gerekiyordu. Erken ayrıldılar ve nadiren kesişiyorlar, ama kesiştiklerinde güzel müzik yapıyorlar. Her zaman duymasalar bile. Umarım onlar için duyduğumu bilirler. Hem vuruşları hem de kötü notaları. Bazı aileler her yıl planlanan etkinliklerde bir araya geliyor ve ben buna hayranım. Gerçekten takdir ediyorum. Ama Clarkson'lara spontanlık yakışıyor. Çocuklarının yollarının beklenmedik sapmalara uğradığı ve birbirlerine çarptıkları o nadir anlar, farkına varmadan farklılaşıyorlar. Bu kadar az ortak noktaları olan birinden etkilenebileceklerine inanmayı reddediyorum ama yine de oluyor.

Cesur olun! Keşke kendi cesaretimi onların yüzüne vurmadan bunu daha sık söyleyebilseydim. Cesur olun, birlikte çarpışın ve dağılın. Sorun değil. Gelecekte bir gün tekrar çarpışacağınızı bilerek ayrılmak sorun değil. O nadir zamanlar hatırlandığı sürece, anlamları

tutuldu.

Beni dinle. Tam bir anne gibi konuşuyorum. İşte iyi bir önlem için bir anne-izm daha... Siz çocuklar didişmeyi bırakın, yoksa bu arabayı hemen geri çeviririm-

"Dur," diye mırıldandı Rita. "Arabayı geri döndür."

Günlüğünden başını kaldırdığında Suburban'ın çoktan yolun kenarına çekilmiş olduğunu ve içindekilerin dört bir yandan kendisine baktığını gördü. Gözyaşları ellerine döküldü ve Aaron günlüğü çekip çantasına koyana kadar Miriam'ın günlüğünün sayfalarını ıslattı. Belmont dikiz aynasından onu dikkatle izliyor, Peggy de arka koltuktan omuzlarını garip ama hevesli bir şekilde sıvazlıyordu.

Ve o bilen gözler üzerindeyken, aniden görebiliyordu. Uzun zamandır kör olduğu her şeyi görebiliyordu. O gece mutfakta olmak *hoşuna* gitmişti. Belki de hayatında ilk kez bir mutfağa girmişti. Çünkü o yemekler onun için yapılmıştı. Jasper için. Başka kimse için değil. Sonunda korkmadan yemek yapmayı öğrenmişti. Ve bu kısmen geride bıraktığı adama bağlıydı. Günlerini onu o hapishaneden kurtarmak için harcayan adam, belki de an be an yarattığı farkın farkında bile değildi.

Kalabilir miydi? Kalabilir ve onu hayal kırıklığına uğratma korkusu olmadan bir adamı sevebilir miydi? *Kendini hayal kırıklığına* uğratmadan mı? Evet. Evet. *Evet. Evet.* Dün gece Jasper'ın mutfağına bir tohum ekilmişti. Zevk, aşk tohumu. Yemek pişirmenin ona *daha önce* hissettirdiği şeyler. Rita'dan başka biri olma çabası içinde kaybolmadan önce. Bu gece onu kıranın yemek pişirmek olmadığını kanıtlamıştı. Kendini kırmıştı. Ama lanet olsun, hasarı da onarmıştı. Jasper'la. *Tanrım*, Jasper. Onu hayal kırıklığına uğratmanın tek yolu gitmek olurdu.

"Özür dilerim." Belmont'la konuştu çünkü en kolayı buydu ve Belmont hiçbir zaman yüzüyle yargılama yeteneğine sahip olmamıştı. "Özür dilerim... Bunun benim fikrim olduğunu biliyorum. Ama sanırım o adamla bir yuva bulmuş olabilirim. Aradığım kişiyi." Rita iki büklüm oldu ve yüzünü dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Tanrım, ölüyormuşum gibi hissediyorum. Bundan *nefret* ediyorum."

Aaron araya girmeden önce uzun süre sessizlik hüküm sürdü. "Bu annemin fikriydi, Rita. Bu yüzden buradayız." Yer değiştirerek pencereden dışarı baktı. "Bunun sorumluluğunu üstlenmek zorunda değilsin. Bir şekilde yolumuzu bulurduk, tamam mı?" Uzandı ve onun omzunu dürttü. "Ve... eğer bu yolculuktan elde ettiğin tek şey bir ev bulmaksa, buna değdi. Sanırım dördümüz için yolda daha çok şey var, ama yol senin için burada bitiyor. Sen ve pazen giyen bebeklerin."

Rita sulu bir kahkaha atarak emniyet kemerini çözdü ve arabanın diğer tarafına geçti.

kollarını Aaron'ın boynuna dolayarak oturdu. "Birbirimize bu kadar pislik davrandığımız için özür dilerim."

"Ben de." Onun alınına bir öpücük kondurdu. "Yine de çoğu zaman haklı olduğumu düşünüyorum."

Geri çekilip Peggy'ye dönerken Rita'dan tiz bir ses çıktı. "Tanrım, Peggy. Daire hakkında-"

"Bunun için endişelenme." Peggy'nin kirpikleri nemden birbirine yapışmıştı, kırmızı burnuna ve sıkıntılı ifadesine rağmen güzeldi. Elleri bir an dalgalandı ve onları sabitleme çabası gibi görünen bir hareketle başını ön yolcu koltuğuna doğru salladı. "Sage'i benimle gelmesi için ikna etmem gerekecek."

Sürücü koltuğundan gelen alçak bir homurtu herkesin kaşlarını kaldırdı ama Rita Suburban'dan inerek dikkatleri ağabeyinden uzaklaştırdı. Bir süre arkada bavulunu arayıp boş çıktıktan sonra, Belmont'un omzu Rita'nın omzuna değdi ve Rita şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bavulum nerede?"

Hurley'ye doğru bir bakış attı. "Onu Gömülü Hazine'nin mutfağında bıraktım."

Rita'nın boğazı öylesine sıkıştı ki, iki eliyle boğazını çember içine almak zorunda kaldı. "Ya anlamamış olsaydım?"

Ağabeyinin iç çekişi çöl rüzgârıyla birleşerek saçlarını karıştırdı. "O zaman geri dönmek zorunda kalırdık. Ya da Jasper onu sana getirirdi. Ve belki o zamana kadar bunu çözmüş olurdun."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Rita, bu kadar çok duygunun ağırlığını taşıyamayacağından emindi. Ailesini seviyor, Jasper'ı özliyordu. Bir şeyler vermek zorundaydı. Baskı onu içten içe zorluyor, her saniye daha da artıyordu. İçinden gelen bir dürtüyle uzandı ve elini Belmont'un yanağına koydu. "Sen harika bir adamsın, Belmont. *Harika* birisin."

Rita elini bırakıp geri çekildi ve kardeşlerinin etrafında toplandığını gördü. Sage de öyle. Orada, sessiz yolun kenarında, ay ışığıyla örtülü bir şekilde duruyorlardı. Ve her nasılsa bu, hayatının en kötü anıydı ama aynı zamanda en önemlisi olarak da ikiye katlanıyordu. *En iyisiydi*. Gelecek çeyrek mil ötede, hafif bir ışıkla usulca parlayan bir fener gibi uzanırken, geçmişi tarafından kuşatılmıştı. Rita Peggy'ye sımsıkı sarıldı, hâlâ kız kardeşinin kalp ağrısının dibine inebilmeyi çok istiyordu ama Peggy'nin bununla yüzleşecek içsel güce sahip olduğunu biliyordu. Yolculuk başlamadan önce emin olmadığı bir şeydi bu.

Rita Sage'e sarıldı ve kulağına, "Kardeşime iyi bak," diye fısıldadıktan sonra geri çekilerek gruptan uzaklaştı. Hurley'e doğru. "Yılbaşı günü sahilde olacağım. Öyle ya da böyle orada olacağım. Söz veriyorum."

Sage Suburban'ı işaret etti, hala Rita'nın sözlerinden dolayı biraz telaşlı görünüyordu.

sevgi gösterisi. "Seni kasabaya geri götürmemizi istemiyor musun?"

"Hayır," Rita ailesine son bir kez bakarak geriye doğru koşmaya başladı. "Bunu kendim yapmak zorundayım."

"Rita, beden eğitimi dersinden üç kez kaldın," diye seslendi Aaron. "Bir bok için koşamazsın."

Dönüp koşarken kahkahası gecenin içinde çınladı. Jasper'a doğru. Hayatına doğru.

* * *

Jasper onu Gömülü Hazine'nin önünde, arabasına giden yolun yarısında durmaya iten şeyin ne olduğunu asla bilemeyecekti. Belki de kasabanın dışına çıkan banliyösünün sesini dinliyordu. Belki de henüz boş bir eve gitmek istemiyordu. Sebep ne olursa olsun, Jasper otoparkın kenarında durdu, anahtarlar elinde, bir şeyler dinliyordu. Sessizlikten ve çölden asfalta taşınan kumun ayaklarının etrafında dönerek çıkardığı fısıltıdan başka bir şey gelmeyince, Jasper kamyonete doğru birkaç adım daha attı.

Bu birkaç adım ona ana yolu görme imkânı verdi. Hurley'de büyüdüğü için kasabanın her tümseğini ve tümseğini biliyordu. Bu yüzden uzaktaki bir şey giderek büyüyor, sokak lambalarının altında hareket ediyor ve tekrar ortaya çıkmadan önce kayboluyormuş gibi görüldüğünde, merakı onu ona doğru itti, daha iyi bakma ihtiyacı duydu, göğsünde düzensiz bir pompa başladı. Parmakları gevşedi, anahtarları yere düştü ama bakışlarını yaklaşan figürden ayırması imkânsızdı, bu yüzden yürümeye devam etti. Bir tür uyurgezer manyak gibi ana yolun ortasından aşağı doğru yürüyordu. Botlarının altındaki kum çıtırdıyor, sesler arasında giderek daha az zaman geçiyordu. Şimdi koşuyor muydu? Evet, evet, koşuyordu.

Rita. Rita'ydı. Kalbi bunu otoparkta anlamıştı ama gözleri bu hediye kabul etmeyi reddetmişti. Gerçekten de bu kadının kendisi için daha güzel olamayacağını düşünmüştü ama onun kısmen aydınlanmış karanlıkta, saçları arkasına dökülmüş, yüzü gülümsemeye boğulmuş bir halde kendisine doğru koşuşunu izlerken

-Evet, fikrini değiştirdi. Daha da güzelleşebilirdi. O kadar güzeldi ki yolda tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü, tam zamanında kollarını açtı, Rita onlara daldı ve ikisini de geriye savurdu.

"Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum." Gökyüzüne bakarken kelimeler tatlı tatlı boynuna dolanıyordu, talihi için Tanrı'ya şükreden bir adam. "Burada seninle kalmak istiyorum. Gitmek istemiyorum." Hıçkırıkları kalbine keskin küçük kılıçlar saplıyordu. "Denediğim için bile özür dilerim."

"Tamam, güzelim. Her şey yolunda." Jasper titreyen elleriyle Rita'nın saçlarını ve sırtını okşayarak onun bir halüsinasyon olmadığından emin oldu. Jasper oturup Rita'yı kucağına almak amacıyla hareket etmeye çalıştı ama

Bacaklar felç olmuş, erimiş plastik gibi yola yapışmıştı. "Hayır, aslında iyi değil. Beni neredeyse öldürüyordun. Henüz iyileşmedim."

Sanki kalbini ısıtmaya çalışıyormuş gibi ellerini göğsünde aşağı yukarı gezdirdi. "Böyle şeyler söylemeye devam et. Onları hak ediyorum."

Bu, çoğunlukla protesto etmek için kanının akmasına neden oldu. Jasper oturur pozisyona geçti ve Rita kollarını ona dolayıp sarılınca derin bir iç çekti. "Hayır. Suçlu hissetmeni istemiyorum. Bana geri döndüğün için mutlu olmaktan başka bir şey hissetmeni istemiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Dudakları adamın çenesinde, yanaklarında gezindi ve öpücükler bıraktı.

"Gerçekten hiç gitmedim.

Kalbim hep burada kaldı."

"Benimkiyle yolları kesişmiş olmalı. Sen şehri terk ettiğinde o da terk etti." Dudaklarını kendi dudaklarıyla araladı ve bir daha asla hissedemeyeceğini düşündüğü mükemmellik karşısında inledi. Onun Rita'sı. "Onu geri getirdin. Sen... kalıyor musun?"

"Evet."

Tekrar yola çıkma. Sıkı tutun, dostum. Rahatlamanın seni tamamen ele geçirmesine izin vermeden önce bunun Rita için en iyisi olduğundan emin ol.
"Ailen-"

"Ailem." Bir an derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Burada olmam gerektiğini biliyorlar. Ben de hepsinin başka bir yerde olması gerektiğini biliyorum. Henüz nerede olduklarından emin değilim." Kadının tatlı nefesi adamın yüzünde bir hayal gibi geziniyordu. "Bulacaklar. Benim seni bulduğum gibi. Umarım onsuz yaşayamayacaklarını anlamaları için arabayla uzaklaşmaları gerekmez."

Jasper'ın içinde bir baraj patladı, sonunda rahatlama içeri aktı ve onun gidişinin neden olduğu tüm çatlakları doldurdu. "Varsayımlarda bulunmuyorum Rita ama benim yanıma taşınyorsun." Bir başka şiddetli öpücük alışverişi. "Pekâlâ, varsayımlarda bulunuyorum. Katlarımda dolaşmana ihtiyacım var. Daha önce sahip olduğum ve bugünden sonra birlikte sahip olacağımız her şeye dokunmana ihtiyacım var. Her yerime dokunmana da ihtiyacım var. O kadar çok şeye ihtiyacım var ki, hepsi seninle başlayıp seninle bitiyor."

Tanrım, sözlerinin onu gözle görülür bir şekilde etkilemesini, gözlerini yumuşatmasını seviyordu. Gözlerinin ardındaki sürekli sızının her saniyeye değiştiğini bilmek hoşuna gidiyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündükten sonra, sensiz bir gün bile geçiremeyeceğimden hiç bu kadar emin olmamıştım," diye nefes aldı Rita. "Beni eve götür."

Jasper ayağa kalktı, Rita'yı da yanına aldı. "Seni evimize götüreceğim." Sessiz sokakta, lamba ışığının altında onu öptü. "Uyuyana kadar sana spesiyalleri okuyacağım." Bir öpücük daha. "Her birinin arasında seni sevdiğimi söyleyeceğim."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bundan bahsetmiş miydin?"
Onu kollarının arasına alıp Gömülü Hazine'ye doğru ilerledi. "Yaptın mı?"
Boğazı daraldı. "Biraz hafıza kaybı yaşıyorum. Tekrar duymam gerekebilir..."

Eve dönerken yol boyunca onun boynuna sarıldı.
Onların evine.

Sonsöz

Aaron, Rita Hurley'nin sokak lambalarının altında giderek küçülen bir benek haline gelene kadar Suburban'ın dev arka camından dışarıyı izledi. *Lanet olsun*. Kız kardeşinin böyle bir yeteneğe sahip olduğunu hiç düşünmemişti. Son zamanlarda başka kimleri hafife aldığını ya da küçümsediğini merak ediyordu. Aaron dikiz aynasında yanlışlıkla Belmont'la göz göze geldiğinde, çantasının içindekilerle ilgileniyormuş gibi yaptı. Gerçi, evet, aslında numara yapmıyordu, değil mi? Miriam'dan gelen ilk yazıyı okumuştı -onları bu iğrenç cehennem yolculuğuna çıkaran yazıyı- ama ötesine geçmemişti. Çoğunlukla günlüğün o zamandan beri Rita'nın elinde olmasından dolayı-

Yalancı. Lanet bir yalancı olmayı bırak.

Hiç kimse anne babasının bu dünyadaki son düşüncelerini yaşamak ve başından beri çok açık olan şeyi doğrulamak istemiyordu. Ailede kalbi olmadan doğan tek kişi oydu. Anneleri Aaron'un yalan söyleme, kandırma ve ne pahasına olursa olsun kazanma yeteneğinden duyduğu rahatsızlığı hiçbir zaman gizleyememişti. Aaron'ın bir kıزدan diğerine kolayca geçmesi, ilişki çakışmalarından hiç utanmaması. Miriam onun senatörün altındaki işinden neden kovulduğunu bilseydi ne düşünürdü?

Şaşırmaması efsanelere konu olurdu.

Bu yüzden günlüğü açmıyordu. Bugün değil. Ne de yirmi yıl sonra. Çok iyi bir yalancı olmak ona, kardeşlerinin arka planında ne kadar ruhsuz olduğu gerçeğini gizleme yeteneği veriyordu. Peggy hayır demekte o kadar zorlanıyordu ki, kimsenin duyguları incinmesin diye dört evlenme teklifine evet demişti. Belmont'un durgun suları herkesi dışarıda tutacak kadar derindi. Aaron ve kardeşi arasında her zaman böyle olmamış olsa bile. Arkadaş bile olmuşlardı. Ya da belki de her şeyi sadece hayal etmişti - şu anda kesinlikle öyle görünüyordu.

Aaron boğazındaki rahatsızlığı temizledi. Bir zamanlar Rita ile kendisinin Clarkson'lar arasında en çok benzeyenler olduğunu düşünmüştü ama birine doğru çeyrek mil koşmak için gereken türden bir duyguyu hiç yaşamamıştı. Kahretsin, ikinci randevudan öteye gidememişti. İşte burada oturuyordu, bir kız kardeşi yoktu ve hâlâ bir pislikti. Ne düşünüyordu ki?

Iowa'da kampanya izi? Çarmıha gerilebilir.

Ya da. *Ya da* tekrar yükselebilir. Hayır. *Dirilir.*

Suburban, üzerinde ŞİMDİ HURLEY'DEN AYRILIYOR yazan mavi-beyaz boyalı bir tabelanın yanından geçti ve Belmont kornaya iki kez vurdu. Aaron, Rita'nın bir çift kovboy çizmesi aldığını düşününce yüzünde oluşmaya çalışan gülümsemeyi yuttu ve dikkatini çantasındaki İnternet araştırma belgelerine vermeye başladı. Ama yolun kenarındaki beyaz bir ışık gözüne çarptı. Bir köpek mi?

"Dur bakalım." Aaron Belmont'un koltuğunun arkasına vurdu. "Frene bas."

Belmont homurdandı, fırtınalı bakışları tekrar dikiz aynasına kaydı, ama sonunda kenara çekti, Suburban ani duruşla inledi. Aaron çakıllara adımını attığı anda kendini gülünç hissetti, çölün mutlak sessizliği etrafında bir boşluk gibiydi. Peggy ve Sage arka camdan merakla onu *izliyorlardı*, dizüstü bilgisayarda çalan *Altın Kızlar'ın* ışıltısı yüzlerini aydınlatıyordu. Belmont'un incelemesi sırtında bir delik açtı. *Ne oldu?* Bu ailede herkes deli gibi davranırken o bir köpeğe daha yakından bakmak için kenara çekiyor ve birden deli gömleği adayı mı *oluyordu?*

Aaron iki parmağını ağzına soktu ve ıslık çaldı. "Hadi ama. Beni burada bir pislik gibi bırakmayın," diye mırıldandı. Peggy ve Sage bir dakika geçtikten sonra Aaron'ın iki yanına geldiler ve önlerindeki siyah hiçlik yerine onu izlediler. Aaron tam pes etmeye hazırlanırken, beyaz bir kürk lekesi Suburban'ın fren lambalarının sağladığı ışığa doğru koştu. "Yeterince uzun sürdü," dedi Aaron, gözlerinin gördüğünü doğruladıktan sonra ne yapacağından emin değildi.

Peggy nefesini tutarken neredeyse çölün yarısını yutuyordu. "Yavru köpek, yavru köpek, yavru köpek."

Sage iki eliyle ağzını kapatarak titrek bir kahkaha attı. "O bir köpek yavrusu değil," dedi Aaron, yere çökerek. "O yaşlı bir adam."

Köpek hakarete uğramış gibi aniden koşmayı bıraktı ve iki kızı da kahkaha krizine soktu. Belmont'un çizmeleri arkalarında gıcırdadığı anda kahkahaları kesildi. Aaron ağabeyini görmezden geldi ve tekrar ıslık çaldı.

Neden? Hiçbir fikri yoktu. Büyürken hiç evcil hayvanları olmamıştı. Köpekleri *sevip sevmediğinden* bile emin değildi. Ama zavallı bir iti karanlık çölde bırakmak yapılacak en boktan şey gibi görünüyordu. "Haydi, ihtiyar."

Aaron bir kez el çırpıtı, köpek sadece başını eğdiğinde dudakları seğirdi. Sanki "*Benimle mi konuşuyorsun?*" der gibiydi. *Tanrım*, bu çok aptalcaydı.

Kasabaların arasında yolun kenarında durup başıboş bir hayvanı çekmeye çalışmak. Belki de Aaron'un canı sıkılmıştı, beyni uzun süredir bir meydan okumayla karşılaşmamıştı. Belki de beklenmedik bir şekilde kucağına düşen günlükten uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Sebep ne olursa olsun, o lanet köpeği istiyordu.

lanet Suburban'da.

"Kayıp bir köpek olabilir," diye gürledi Belmont. "Birisi onu isteyebilir

geri."

Aaron, "Buradan künyesi olmadığını görebiliyorum," diye karşılık verdi.

Peggy boğazının içinde mırıldandı. "Buradan erkek olduğunu görebiliyor musun? Kız da olabilir. Küçük, yavru bir kız."

"Bu bir erkek. Ve *çok yaşlı*." Aaron ayağa kalktı, sabırsız bir elini saçlarının arasından geçirdi ve köpeğe doğru adım atarak onu ışığın kenarına getirdi. Niyeti çömelip köpeği sevecek kadar okşamak, sonra da onu Suburban'a geri götürmektir. Ancak Aaron hayvana yaklaştıkça köpek daha da sınıyor, bu da onu yavaşlatarak durmasına neden oluyordu. "Hey," diye mırıldandı Aaron, diğerlerinin onu duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti. "Sorun yok. Bizler... barışçıl insanlarız. En azından hayvanlara karşı. Birbirimize karşı o kadar değil."

Doğru. Yani şimdi bir köpekle konuşuyordu. Ama delirmiş miydi yoksa köpeğin kahverengi gözleri tam bir anlayışla sakinleşti mi? Evet, hatta köpeğin patisi Aaron'a doğru biraz kayd ve Aaron'un midesinde bir yerlerde hafif bir rahatsızlığa neden oldu.

"Huh. Şey, kızkardeşim az önce kaçtı ve boş bir koltuk var. Yemek var. -" Köpek ayağa kalktı, kulakları dikildi. "Ahh, şimdi senin dilinden konuşuyorum, değil mi? Arabada tam anlamıyla restoran poşetlerimiz var. Sanki biliyorduk..."

Köpek yanından hızla geçip Suburban'a doğru yöneldiğinde Aaron'un sesi kesildi. Üç başarısız denemeden sonra, beyaz kürk çizgisi arka koltukta kayboldu ve dört yolcuyu birbirlerine bakar halde bıraktı. İlk tepki Peggy'den geldi, ciyaklamasını bastırmak için parmaklarını dudaklarına bastırdı, Belmont ise Sage'in tepkisini beklerken Aaron'a gözlerini devirmek için karşı konulmaz bir dürtü verdi. Bu ikisi arasındaki cinsel gerilim Pazar ayinini bir seks partisine dönüştürmeye yetmişti.

"Ona ne diyeceksin?" Sage, Aaron'a hitap ederek ama gözlerini Suburban'a dikerek nefes aldı. "Onu sen kurtardın. Bu sana bağlı."

"Ona Rita diyeceğiz," diye kestirip atan Aaron, Peggy'nin omzuna bir yumruk indirmesine neden oldu. "Pekâlâ, ona İhtiyar diyelim. Ben daha iyi bir şey bulana kadar." İsteksizce Belmont'a baktı. "Köpekle bir sorunun mu var?"

Belmont bir an cevap vermeden Aaron'ı izledi, çenesinde bir kas kasıldı, sonra dönüp araca doğru yöneldi. Peggy kolyesini şingirdatarak Aaron'un omzunu okşadığında Aaron omuz silkti. Onun teselliye ihtiyacı olduğu izlenimini nereden edinmişti? Göz ardı edilmeye alışkındı. Seçmenler, seçmenleri ve basın dışında herkes tarafından. Bu yüzden Iowa dikkat etse iyi olur.

Aaron Clarkson senin peşinde.

Ve kimse onun yoluna çıkamazdı.

Jasper ellerini yatak başlığının ferforje demirine götürüp birbirine dolanmış parmaklarını ince, kıvrımlı direklerden birine doladığında Rita'nın bacakları titremeye başlamıştı. Gömülü Hazine'den bavullarını alıp kamyonetle eve döndüklerinden beri, Jasper son bir saatini onu cennetin kıyısına götürmekle geçirmişti. Sadece onu yüzen bir körfez akıntısıyla dünyaya geri götürmek ve süreci baştan başlatmak için.

"Sana söyledim, değil mi?" Sesi aynı anda hem sert hem de yumuşaktı, kızın kulağında. "Seninle böyle sevişeceğimi söylemiştim. Parmaklarımız yatak başlığına güzelce ve sıkıca sarılmışken." Kalçalarının yavaşça sürtünmesi sonunda ısırma dönuştü ve etlerinin birleştiği yerde bir tokat ortaya çıkardı. "Başka ne demiştin?"

"Sen..." Rita dudaklarını ıslattı, kol kaslarının yastıkta gerilmesinin, Jasper'ın yukarı ve arkaya doğru yuvarlanırken vücutlarının terli bir şekilde kaymasının tadını çıkardı. "Kulağıma bir şeyler söyleyecektin. Aydınlıkta söyleyemeyeceğin şeyler."

Rita, Jasper'ın ereksiyonunun tabanı temas edecek şekilde kalçalarını kaydırđı, hassas noktaları sürtündüğünde, kaydığında, sürtündüğünde ikisi de inledi. Jasper nefes nefese, "Ben de öyle dedim," diyerek ağzını göğüslerine götürdü ve sağ meme ucunu becerikli bir dille okşadı. "Ve ben sözümün eri bir adamım."

"Biliyorum," diye fısıldadı Rita, keşke kolları serbest olsaydı da açgözlü ellerini onun sırtında gezdirebilseydi, onu daha derine çekebilseydi. Ona sarılmayı. "Öyle olduğunu biliyorum."

Jasper yavaşça Rita'nın içine girdi, geri çekildi ve tekrar ilerledi. "Seni yolun kenarında gördüğümde, Rita" -terden sırlıklam olmuş başı Rita'nın boynunun kıvrımına düşmüştü ama sonraki sözleri kulağına söylemek için kaldırdı- "Karımı gördüm. Biliyordum."

Tarif edemediğı bir ses -belki de aşırı sevinçli bir inilti- ağzından çıktı. Jasper'ı öpmek için başını çevirdi, erkeksi dudakları ve hevesli diliyle onunla sevişirken tutkunun derin, karanlık tavşan deliğine düştü. Bu sırada Jasper'ın alt bedeni pompalanıyor ve kadının mantığını elinden alıyordu. Kafasının içinde dönüp duran dairesel bir düşünce dışında. "Bana bakış şeklin, sanki orada başka kimse yokmuş gibi. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı." Parmakları yatak başlığında sıkılaştı, ortasında bir hızlanma başladı. "Motorunu sürmeye devam etseydin, Hurley'den çıksaydın... sadece devam etseydin. Sıkı tutunurdum ve beni götürmene izin verirdim."

"Rita." Yüzünün yan tarafına sert öpücükler yağdı. "Rita."

Jasper'ın hareketleri hızlandı, vücuduna girmek için her talepte bulunduğu yatak başlığı duvara çarpmaya başladı. Daha da yükselmeye başladı, kalçaları Jasper'ı daha derinlere çekmek için kalktı, sırtı eğildi, hıçkırıkları dudaklarını yırttı. "Jasper." Jasper'ın ellerinden biri yatak başlığını terk ettiğinde gözleri büyüdü,

Boğazını çevrelemek için aşağıya doğru sürükleniyordu. Sadece onun ön plana çıkardığı o tanıdık heyecan parıltıyordu, serbest kalması çok yakındı, çok yakındı. "Lütfen."

Jasper'ın gözleri cam gibiydi, tutuşu sıkılaştıkça şehvetle doluyordu. Rita'yı unutulmaya itmeye yetecek kadar. "Bunu hissediyor musun, Rita? Sen buraya geldiğinden beri kalbimin etrafında hissettiğim kavrama bu. Asla bırakma. *Lütfen*."

"Asla. Asla yapmayacağım." Kollarını serbest bırakmayı başarak Jasper'a sarıldı, vücudu onunkinin üzerine çökerken onu tuttu, yüksek sesli erkek hırıltıları kulaklarını yıkadı. Vücudu dalgalanıyor, ihtiyacını durgun, ateşli itişlerle serbest bırakmaya çalışıyordu. Yatak başlığı duvara son birkaç kez çarptı.

Kısa bir süre sonra, vücutlarındaki ter kururken, kalpleri memnuniyetle çarparken, Rita yan dönerek Jasper'a baktı. "Bugünlerde çocuklar buna 'spesiyalleri okumak' mı diyor?"

Jasper onu bir ayı gibi kucakladı, boğuk kahkahası şimdiden en sevdiği şarkı kadar tanıdıktı. "Spesiyal ister misin, güzelim?" Ev etraflarında rahatlatıcı gıcırtilarla yerleşti, sanki bekliyordu, umuyordu ve şimdi tatmin olmuştu. "Pazar brunch'ı için Belçika waffle'ı servis edebiliriz diye düşünüyordum-"

"Yaban mersini kompostosu, üzerine gezdirilmiş tereyağlı krema sosu... ve domuz pastırması.

Her zaman pastırma..."

"Her zaman." Jasper'ın saçlarına sırttığını hissetti ve onun da aynı şeyi boynuna yapmasını isteyerek titreşiminin tadını çıkardı. "Bunu sabah test edebiliriz."

"Sabahları," diye içini çekti Rita. "Her sabah."

Bacakları birbirine dolanmış, kolları birbirini sımsıkı tutmuş bir halde, tek kelime etmeden birlikte sürüklenip gitmeye karar verdiler. Ne de olsa yarın işletmeleri gereken bir restoran vardı.

Şafakla birlikte uyandılar. Gülümseyerek.

Tessa Bailey'nin Romancing the Clarksons serisinin ikinci kitabını bekleyin,
Too Wild to Tame, Eylül 2016'da satışa sunulacak.

Bir önizleme aşağıda.

Birinci Bölüm

Cehenneme hoş geldin," diye mırıldandı Aaron, dar yolda bir buz parçasından kaçınmak için Suburban'a manevra yaptırırken. Yolcu koltuğundaki Yaşlı Adam beyaz, tüylü başını kaldırdı ve eğer köpekler yüzünü buruşturabilseydi, Aaron'un yeni, beklenmedik evcil hayvanı yüzünü buruştururdu. Gözleri konsolda buluştu, tüylü kaşlarından biri sanki "*Beni buraya mı getirdin insan?*" der gibi seğiriyordu.

Aaron içini çekti ve kamp yeri için sokağı taramaya geri döndü. Görünüşe göre *adamın en iyi arkadaşı* terimi yoruma açıktı. New Mexico ve Iowa arasında İhtiyar'ın saygısını zar zor kazanabilmişti. Yine de, en azından karşılıklı takdir, Suburban'ın diğer yolcularından toplayabileceğinden daha fazlaydı, değil mi? Kardeşleri söz konusu olduğunda, alabildiğini alıyordu. Gerçi yolculuğa başladıkları dört kişinin aksine şimdi sadece üç Clarkson kalmıştı. Belirgin bir amacı olmayan, ülkeler arası bir yolculuk.

Tabii annelerinin son arzusunu yerine getirmeyi bir amaç olarak saymazsanız. Aaron'a göre, anneleri farklı bir ruh halinde olsaydı ya da onları New York'a götüren o kader günlüğünü farklı bir günde yazsaydı, farklı olabilecek bir hevesi tatmin ediyorlardı.

En büyük kız kardeşi Rita, New Mexico'da onları sarsmış ve daha yeşil çayırlara -ya da gerçekçi ya da romantik olmanıza bağlı olarak buruşuk çarşafılara- gitmişti. Aaron, tüm bu uygunsuz olaydan dolayı kesinlikle küçük bir yapışkanlık hissetse bile, kendini hâlâ birincisi olarak görüyordu. Rita'nın erkek arkadaşıyla birlikte çölde kalmasıyla geriye sadece Aaron, Belmont ve Peggy Clarkson kalmıştı. Düğün organizatörü kan bağı olmamasına rağmen Sage de vardı. *Bazı insanlar doğuştan şanslıdır.*

Aaron ilerideki kamp alanı sapağını gördü ve yüksek sesle öksürdü -diğer yolcuları uyandırma şekli- ulaşım aracı olarak geçen paslı kovayı üzerinde TALL TIMBERS RENTAL OFFICE yazan küçük bir kıızılağaç binanın önünde durdurmadan önce. Tamam, burası Ritz-Carlton değildi ama ertesi sabah başlayacak Iowa parti seçimleri nedeniyle oradan Des Moines'e kadar bütün pire torbası moteller doluydu. Neyse ki, sadece kısa bir

siyasetçi arkadaşlarının yarın sabah erken saatlerden itibaren yerel seçmenler için mitingler düzenlemeye başlayacakları bazı etkinlik alanlarından arabayla uzaklaştı.

Ya da bir zamanlar onun politikacı arkadaşlarıydılar - eşitleri - o gitmeden ve hızla büyüyen kariyerini cehenneme çevirmeden önce. Şimdi Iowa'ya geri dönmek için savaşılmaya gelmişti, adil ya da kötü yollarla. Aaron hayatında ilk kez çaresizdi. Iowa'nın taşrasında, yarı aydınlık bir boş yer tabelası olan bir kulübeyi kardeşiyle paylaşacak kadar çaresizdi.

Tanrım, bu düşüşün sonsuza dek sürmesine izin verme.

"Daha varmadık mı?" Peggy esneyerek sordu, gerilen kolları dikiz aynasından görünüyordu. "Açlıktan ölüyorum. Tuvalet var mı?"

"Evet. Yeni olan ne? Muhtemelen," diye yanıtladı Aaron, sürücü tarafındaki kapıyı iterek Suburban'dan çıktı, hemen ardından da İhtiyar Adam, muhtemelen işlemek ve belki de bir iki sincap kovalamak için tırıs tırıs uzaklaştı. Anlaşmaları bu şekilde işliyordu. Aaron köpeğe şoförlük yapıyor, onu besliyor ve işine karışmıyordu. Yaşlı Adam hazır olduğunda tekrar ortaya çıkacaktı.

Aaron, Belmont'un bir şekilde onu araçtan atlatmış olduğunu görünce durdu, hem de hiç ses çıkarmadan. Kardeşi bir anıt gibi kıpırdamadan durmuş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, soğuk gözlerle ormanlık kamp alanını inceliyordu. "Senin için yeterince iyi mi?" Aaron kardeşinin yanından hızlı adımlarla geçerken sordu, bavullarını bırakıp yola koyulmaya can atıyordu. Yarın sabahki ilk etkinliğe katılmanın bir yolunu bulmak istiyorsa, işe şimdi başlamalıydı. Rita'nın erkek arkadaşı New Mexico'dan çıkışlarını sabote etmeseydi geçen hafta başlamış *olacaktı*.

Beklendiği gibi Belmont ona cevap vermedi ama Aaron umursamamak için kendini zor tuttu. Belmont dişini kırıp ona dört saatlik bir diş ameliyatına mal olduğundan beri, aralarındaki ilişki giderek azalmış ve yok olma noktasına gelmişti. Aaron zorlukla bilinçli bir hareketle ağrıyan dişini diliyle dürttü ve Belmont'un dönüp Sage'in Suburban'dan inmesine yardım etmesini izledi, tıpkı bir reality-televizyon fırıncısının düğün pastasını taşıması gibi. Aaron bile kardeşi ve Sage'in ağır çekim iki gezegen gibi birbirlerinin yörüngesinde dönmelerini izlememeyi imkânsız buluyordu. Aynı anda hem hayal kırıklığı hem de hayranlık uyandırıyorlardı. Sinir bozucuydu çünkü aralarındaki çekimi ve patlamayı kabul etmeyi reddediyorlardı - en azından Aaron'ın bildiği kadarıyla

-Ve büyüleyici çünkü Sage, Belmont'tan tepki alabilen tek kişi gibi görünüyordu. Aaron kardeşinin burnunu kırmış ve ancak bir onay alabilmişti.

Devam ediyoruz.

"Doğru." Aaron gömleğinin kolalı yakasını çekiştirdi. "Bu kulübeler

Çok ucuz, ama Show Low'daki motelde fazladan bir gece geçirdikten sonra, araba kısmından bahsetmiyorum bile, sanırım bunu iki kiralamayla sınırlamalıyız. Birinde Sage ve Peggy. Ben ve Bel de diğerinde." Kardeşiyle tedirgin bir bakış alışverişinde bulundu. "Burada fazla kalmayı planlamıyorum, o yüzden karanlıkta kara kara düşünüp soneler yazabilirsin - ya da her ne yapıyorsan - inekler eve gelene kadar. Sadece benim güzel tıraş losyonumu kullanma."

Plan adamı olmak iyi hissettiriyordu. Clarkson klanındaki rolü buydu. Talimatları veren pislik. İşleyen bir kalbi olmaması ona herkes adına zor kararlar alma yeteneği veren kişi. Aaron bu iş tanımından gayet memnundu. Tarih iyi adamları hatırlamazdı; işleri halleden orospu çocuklarını hatırlardı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Peggy büyük boy valizini yere bırakarak biraz soluk soluğa sordu. "İnsanları etkilemem için beni de yanında götürebilirsin. Çok çekiciyimdir."

Peggy'nin yanındaki Sage başını salladı. "Elinde değil."

Aaron, Sage'in kendisinin de -çok daha az gösterişli olsa da- bir afet olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu ama bundan bahsetmek Belmont'un bir dişini daha kırmasına neden olacaktı. Bunun için zamanı yoktu. "Yardıma ihtiyacım olursa sana haber veririm," dedi Aaron, yardıma ihtiyacı olmayacağını bildiği halde. "Şimdilik plana sadık kalalım. Ben senatörle bir iş ayarladıktan sonra siz üçünüz New York'a gitmeye devam edebilirsiniz. Yeni Yıl'da sizinle orada buluşuruz." Deri çantasını eline aldı. "Şimdilik gidip birkaç kulübe kiralayalım. Sanki Kaliforniya'da birlikte kamp yaptığımız son sefer yeterince felaket değilmiş gibi."

Peggy gülerek onun peşinden ofise doğru ilerledi. Küçük kız kardeşi bu yolculukta onları birbirine bağlamak için yanıp tutuşuyordu ve bu asla gerçekleşmeyecek olsa da Aaron bazen en büyük yeteneğini kapatmakta zorlanıyordu: insanlara duymak istediklerini söylemek.

Peggy Sage'e, "Aaron beni kampa taşırken bir denizanası tarafından sokulduktan sonra bir sincap deliğinde bileğini burktu," diye açıkladı. "Annem s'mores tekniğini mükemmelleştirmekle o kadar meşguldü ki bizi takip edemedi. Rita açık havayı protesto etti ve çadırdan dışarı çıkmadı. Belmont, neredeydin?"

Meraklı görünmeyi reddeden Aaron yine de elini ofisin ön girişindeki ahşap kapı koluna dayayarak durakladı. Belmont, Aaron'ın ağzından çıkan her şeyi duymazdan gelmekte bir sakınca görmeyebilirdi ama söz konusu olan küçük kız kardeşleri olunca sağır numarası yapmak bir seçenek değildi. "Sahilde uyuyakalmışım." Sesi suyun üzerinde gıcırdayarak yükselen bir tekne gövdesi gibiydi. "Uyandıgımda hastaneye gitmiştin."

Sessizlik geçti. "Bunu hatırlamıyorum," dedi Peggy, kaşlarının arasında bir kırılganlık belirerek. "Eve nasıl döndün?"

Belmont yanlarından geçip ofis kapısını iterek açtı ve eğildi.

İçeride. Aaron bir an için kardeşinin arkasından baktı, onun koca kıcına arkadan vurma ve belki de bu sefer bir dişini kırma dürtüsünü tarttı, ama kendini tutmayı başardı. Onun yerine dirseğiyle Peggy'yi dürttü. "Hey, günde en fazla bir soru sorma sınırını aşman senin hatan."

Bu kez kız kardeşinin kahkahası zorlamaydı. "Ne aptalım," diye nefes aldı ve Belmont'a katılmak üzere yanından geçip içeri girdi.

Aaron başını çevirdiğinde Sage'in uzun farlara yakalanmış bir geyik gibi baktığını gördü. "Peki ya siz *Bayan* Alexander? Açık havayı seven bir tip misiniz?"

"Bazı açık hava düğünleri planladım," diye yumuşak bir sesle cevap verdi, Aaron'a hâlâ tüm dikkatini vermiyordu. Nabızı atan bir kadın olduğu düşünülürse bu oldukça sıra dışıydı ama Aaron'ın bunu kişisel algılamayı bırakması için bin sekiz yüz mil geçmesi gerekmişti. Aaron onun bütün gün orada hareketsiz durmayı planlayıp planlamadığını sormaya başladı ama kadın ona bir bakış fırlattı. "Ciddi değil."

Aaron bir elini kapı pervazına dayadı. "Kim neyi kastetmiyor?" Aaron cevabı zaten biliyor olmasına rağmen sordu.

"Belmont. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak istemiyor. Bu yolculuk... teknesinden uzakta olmak... çabalıyor. Gerçekten deniyor." Kadının nefesinin kesilmesinden, Aaron'un omzunun üzerinden ve pencere camının arkasından söz konusu adamla göz göze geldiklerini anladı. "Hazır yalnızken, sana teşekkür etmek istiyorum." Şimdi aceleyle konuşuyordu, muhtemelen çıkışa doğru gittikçe yükselen ayak sesleriyle bir ilgisi vardı. "Dün elbiseme iltifat ettiğin için. Gerçekten çok hoştu. Ama bunu bir daha yaparsan -ya da Belmont'u daha fazla kızdırmak için benimle flört edersen- burnunu kırarım."

Sage sözünün son kelimesini tam da kapı açıldığında söyledi; Belmont'un gölgesi, Aaron'un Sage'le birlikte durduğu merdivende, yüzünde şaşkın bir ifadeyle belirdi. *Yeterince makul.*

"İçeri gel," diye gürledi Belmont. "Lütfen."

Aaron'a son bir kez başını sallayan Sage, bir tutam saçını omzunun üzerinden iterek yanından geçti ve kapı aralığından geçerken Belmont'la arasında ince bir gün ışığı tutmayı başararak kiralama ofisinin içinde ona ve Peggy'ye katıldı.

Aaron başını geriye atarak parlak mavi Iowa gökyüzünden sabır diledi ve ailesinden uzaklaşır uzaklaşmaz huzur bulacağı gerçeğiyle kendini teselli etti. Belki klasik anlamda değil ama en azından kesinlikle deşifre edebileceği ve üstesinden gelebileceği bir durumda olacaktı.

Ensesindeki karıncalanma Aaron'un bir kez daha duraklamasına neden oldu, bir ayağı kapının içinde ormana doğru bakıyordu, ancak omuz silktili ve ofise doğru devam etti, kredi kartını partisine bir işaret olarak tuttu

yol açın, plan adamının geçmesine izin
verin.

* * *

Aaron'u gecenin bir yarısı ormanın kenarına getiren neydi? Hiçbir fikri yoktu. Buruşuk elbise pantolonunu giyip ormanda ilerlemesinin bahanesi İhtiyar'ı aramaktı ama köpek onu ilk bulduğunda iki kişilik grup yola devam etmişti. Şimdi köpek onunla birlikte yürüyor, arada bir ona "*Ne oluyor lan?*" bakışları atıyordu.

"Geri dönmekte özgürsünüz, biliyorsunuz. Bir davetiye verdiğimi hatırlamıyorum."

Kokla. Sniff sniff.

"Bu da ne? Mors alfabesi mi?"

Tamam, Aaron'un kendisini Doğa Görevi'ne neyin gönderdiğine dair bir fikri vardı. Sadece yarın sabahki Kahvaltı ve Politika'nın yapılacağı yere yürüyerek ne elde etmeyi umduğuna dair hiçbir fikri yoktu; ulusal televizyonda yayınlanan, sadece davetlilerin katılabileceği bir etkinlikti ve kesinlikle listede adı *yoktu*. Hayır, sadece tek bir listede yer alıyordu ve listenin en tepesinde kalıcı mürekkeple yazılmış olan *NAUGHTY* kelimesi yer alıyordu. Ancak başkan adayı ve Iowa senatörü Glen Pendleton davete katılacaktı ve Aaron'ın adamın kulağını çekmesi gerekiyordu. Aaron Kaliforniya'da verdiği kötü bir kararla kariyerini çöpe atmadan önce patronu Aaron'ın Pendleton'ın danışman listesinde olduğunu söylemişti. Adamın bir ayağı zaten Beyaz Saray'dayken bu büyük bir olaydı. İhtiyacı olan şey gençlerin oyuydu ve Aaron şansını düzgün bir şekilde silmeseydi bu noktada devreye girecekti.

Yarın Pendleton'la yüz yüze görüşmesi gerekiyordu. Soru nasıl olacığıydı.

Aaron ve İhtiyar ormanın çevresine ulaştıklarında, birbirine bağlı bir dizi bina göründü. Sabahleyin Pancakes and Politics'in yapılacağı yer olarak hizmet verecek olan yerel lise. Dışarıda çoktan haber minibüsleri park etmişti. Polis araçları. Buradaki amacı neydi? İzinsiz girdiği için tutuklanmak mı?

Yaşlı Adam sessiz bir bakışla aynı soruyu soruyor gibiydi, bu yüzden Aaron toplanan minibüslerin aksi yönüne doğru ilerledi, kulübeye geri dönmeye ve çok ihtiyaç duyduğu uykuyu almaya hazırlandı. Sabaha en iyi oyununu oynamasını sağlayacak türden bir uyku. Sanki başka bir şey getirmiş gibi.

Tam döndüğü sırada Yaşlı Adam durdu, kulakları dikildi, burnu seğirdi. Arkalarından bir ses geldi. Aaron da duydu. Uzun bir sürgünün ardından yumuşak, kadınsı bir uğultu geldi. Kurulan bir silahın sesinden daha iyiydi ama gece yarısı zifiri karanlık ormanda duymayı beklediği şey kesinlikle bu değildi. Aaron bir ağacın arkasına geçerek okulun en yakın binasını iyice görebildi. O

bir bacağın en güneydeki pencere pervazından aşağı düşmesini ve bir başın çerçevenin altına eğilmesinden önce bir an sallanmasını izledi. Figür tek bir çıtırtı olmadan yapraklarla kaplı zemine atladı, uğultu hiç kesilmedi ya da melodik ritmini kaybetmedi.

Kız. Hiç şüphe yoktu. Ay ışığında, dar giysilerin altındaki kıvrımları seçebiliyordu. Hafifti ama *güzeldi*. Ve dikkati kışının sıkı çıkıntısına çekilmemiş olsaydı bile - *kahretsin*, bir süredir bir kadının yanaklarını avuçlarının içine almamıştı - saçlar onu uyarırdı. *Her yerdeydi*. Sessiz karanlık bile saçların vahşi ve renkli doğasını gizleyemiyordu. Saç kütlesi sırtının ortasına kadar uzanıyor, her santimde bir tirbuşon kıvrımı, örgü ya da kurdele ile kesintiye uğruyordu. Saçları şizofrenikti. Bir süredir taranmamış gibi görünüyordu ama belki de özen gösterilmemesi kasıtlıydı.

İhtiyar o anda bir ses çıkararak kızı sarstı ve binaya doğru *savrulmasına neden oldu*. Aaron kızın yüzüne iyice bakamadan kız yere, gölgelerin içine doğru kaydı ve nedense bu gecikme onu endişelendirdi. Böyle bir saça nasıl bir yüz yakışırdı?

"Alo?" Fısıltının biraz üzerinde bir sesle seslendi. "Lütfen ayı gibi davranma. Yine ayı olma." Bu dilek o kadar çok soruya yol açtı ki -yine mi?-

Aaron Yaşlı Adam'ın tasmağını zamanında yakalayamadı ve tüylü piç, Aaron'ın geri çekilmesi yönündeki keskin komutunu tamamen göz ardı ederek kıza doğru süzüldü. Kızın saklandığı gölgelerin birkaç adım ötesine uzandı ve yüzünü iki patisinin üzerine koydu. *Ona göstererek o bir tehdit değil mi?*

Tam da bir köpeği tanıdığını düşündüğün anda.

Kız tekrar ay ışığına girdi, bu kez dizlerinin üzerindeydi, elleri avuçlarını Yaşlı Adam'a doğru uzatmıştı. Ve Aaron onun yüzünü ilk gördüğünde, yüzünü zevk kapladı. "Merhaba," diye nefes aldı. "Merhaba, güzel... çocuk? Oğlan, sanırım. Bir ayı olmadığın için teşekkür ederim. Yine."

Aaron parmaklarında bir sızı hissetti ve ağacın kabuğunu çok sert kavradığını fark etti. *Bu yüzden ormana geldim. O yüzden.*

"Bu çok saçma," diye mırıldanarak acıyan elini pantolonunun yan tarafına götürdü. Gecenin bir yarısı, yarın için araziyi tanımak gibi yanlış bir görevle etrafta dolanıyordu. Kazara ucube saçlı ve gerçekçi olmayan bir ayı korkusu olan bir kızla karşılaşmak için değil.

"Yalnız mısın?" Nefesinin altında İhtiyar'a sordu.

Köpek başını çevirdiğinde Aaron tiksinti dolu bir ses çıkardı, dili salyalı bir aptal gibi yana sarkıyordu. Ağacın arkasından çıkmaktan başka çaresi yoktu ama ellerini havaya kaldırma ihtiyacı hissetti. Böylece onun bir ayı olmadığını anlayacaktı, Tanrı aşkına. "O sadece bir insan. Güvendesin."

Kız ayağa fırladı, sırtı alçı binaya sertçe çarptı. Gözleri de saç örgüleri ve bukleleri kadar çalkantılıydı ama ilerleyişini durdurduğunda sakinleşir gibi oldular. "İnsanlar en tehlikelileridir," dedi sonunda. "Neden ceket giymiyorsun?"

Tamam. Kulübesinde rüya görüyor olmalıydı, değil mi?

"Affedersiniz?" "Hava buz gibi ve sen tişört giyiyorsun."

Aaron sanki kıyafetinin tam olarak farkında değilmiş gibi yere baktı. Düşünecek olursak, oldukça üşümüştü ama bunu fark edemeyecek kadar dalgındı. "Ben Kaliforniyalıyım."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Kaliforniya'da ayılar var mı?"

"Devlet bayrağımızda bir tane var." Birkaç adım daha yaklaştı ama Yaşlı Adam ona hırslayarak ilerlemesini engelledi. *Gerçekten mi?*

"Köpeğiniz sizi pek sevmişe benzemiyor," dedi kız.

"Evet, fark ettiğin için teşekkürler. Hislerimiz karşılıklı." Aaron başını eğdi, kızın yüzünün yine gölgelerle yarı yarıya gölgelenmesine mantıksız bir şekilde sinirlenmişti. "Hey, buraya, ışığa gelebilir misin?"

Bir süre geçti. "Evet, sanırım sakıncası var."

Hiç de beklediği gibi değildi. Kadınlarla olan ilişkisini tamamen kaybetmiş miydi? "Neden umursuyorsun?"

"Çünkü beni pencereden çıkarken gördün." Aralarındaki mesafeden kadının yutkunduğunu duyabiliyordu. "Ben *yanlış bir şey* yapmadım - gerçekten yapmadım- ama biri karşı çıkıp yanlış bir şey *yaptığımı* iddia ederse beni teşhis edebilirsin."

Aaron homurdandı. "Bin kişilik bir sıralamada bile senin saçını seçebilirim." "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, eli karanlığın içinden uzanıp

Yaşlı Adam'ın kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Seninki de güzelmiş." "Benimle mi konuşuyorsun yoksa köpekle mi?"

Güldü, sesi beş saç modelini bir araya getirmiş birinden beklediğinden daha ciddiydi. Hatta belki biraz hüzünlüydü. Kadının yüz hatlarını kataloglamak için duyduğu çaresizlik stratosfere fırladı. Bunlar onun bilmesesine bir tür cevap verebilirdi - ve dürüst olmak gerekirse, kafası neden karışmıştı ki? Kafasının karışıklığı bile kafa karıştırıcıydı.

"Okulun içinde ne yapıyordun?" Soru niyetlendiğinden daha sert çıktı ve kadının elinin Yaşlı Adam'ın kafasında hareketsiz kalışını izledi. Ormandaki fili görmezden gelmeye devam etmek istese de şüphesini artıran bir hareketti bu.

"Ne yaptığımı sanıyordun?"

Kadının gırtlaktan gelen cevabı onu belinin altından yakaladı ve külotunun içindeki eti kalınlaştırdı. On saniye önce sadece ormanda yolları kesişen iki insandılar ama o iki sorunun sorulmasıyla artık birer meydan okuyucuydular. Bu

Aaron tam boyunda dururken kızın hâlâ dizlerinin üzerinde olması da yardımcı olmadı. Sembolik pozisyonlar, farkındalığın daha önce olmadığı bir yere inmesine neden oldu. "O okulda öğrenci değilsin, değil mi?" diye sordu çünkü artık aleti kızın sesine, varlığına içten bir beğeni gösterdiğine göre bu soru yerinde görünüyordu. "Lise öğrencisi değilsin."

"Hayır, ben özel okula gittim." Bir duraklama. "Ve mezun oldum."

Aaron boğazındaki rahatlamayı temizledi. "Tecrübelerime göre, öğrenciler geceleri şaka yapmak ya da sevişmek için kendi liselerine gizlice girerler. Yani eğer öğrenci değilseniz, bunu eleyebiliriz." Parmaklarını kaldırdı ve onları işaretlemeye başladı. "Gazeteci misin? Belki de yarınki etkinlikte bir politikacıyı hazırlıksız yakalamak için gizli bir mikrofon kuruyorsundur?"

"Evet. Ben de öyle yapıyordum."

"Ah," dedi Aaron başını sallayarak. "Gördün mü, anlaşman çok hızlı oldu." Gölgelerden uzun bir iç çekiş geldi. "Sen avukat mısın?"

Aaron kravatının düğümünü düzeltmek için elini uzattığında üzerinde sadece bir tişört olduğunu hatırladı. "Hukuk fakültesine gittim-"

"Politikacı mı?"

Aaron, "Bir bakıma," diye geçiştirdi. "Ama konuyu değiştiriyorsun." "Bunu biliyor olmalısın."

Yaşlı Adam Aaron'a tekrar hırladı ama kız uzanıp köpeğin başına bir el koydu ve onu susturdu. Aaron evcil hayvanına bakarken dudağını büktü ve ünlü köpek sadakatının ne zaman devreye gireceğini merak etti. "Dinle, seni gerçekten ihbar etmek istemiyorum."

"Ama sen yapacaksın?"

Yapar mıydı? Lise spor salonu yarın politikacılar, seçmenler ve medya ile dolacaktı. İçindeki aksi yöndeki hislere rağmen, kızın pekâlâ burayı ateşe vermek gibi bir gündemi olabilirdi. Birinin siyasi bir olayı kendi davası için bir açıklama yapmak üzere kullanmasından daha garip şeyler de olmuştu. Yine de o noktayı bu kızla ilişkilendiremiyordu. Yüzüne doğru dürüst bakmadan bile. "Bilmiyorum."

Uzun süre sessiz kaldı. "Gerçekten mi?" Sesi şaşkınlıkla karıştı. "Bu sözleri en son ne zaman söyledin?"

"Bilmiyor muyum?" Beynini yokladı. "Bilmiyorum."

Kahkahası onu neredeyse karanlığın içine çekiyordu. O zaman kulağa hüzünlü ya da ciddi gelmemişti. Ve ikinci şekilde daha çok hoşuna gitmişti. "Yapabilirim..." Şimdi sesi neredeyse utangaç geliyordu. Burada ne sıklıkla vites değiştireceklerdi? "Sana bir iyilik borçlu olabilirim. Eğer tanışmamışız gibi davranırsan."

Sikerim böyle işi. Kelimeler neredeyse bağırarak ağzından çıkacaktı. Dile getirmediği inkârını mantıklı kılacak bir yol bulamıyordu ama bu karşılaşma olmamış gibi davranmak da istemiyordu. Ormanda bir saat kadar daha

ve bunu kanıtlayacak donma izlerine sahip olacaktı. Belki de hezeyanın ilk aşamalarına çoktan yenik düşmüştü, çünkü bu etkileşime gereğinden fazla önem veriyordu. Oradan çıkmalı ve yarın için hazırlanmalıydı. Önemli olan yarındı. "Bak, unut gitsin." Sanki işe yarayacakmış gibi Yaşlı Adam'a işaret etti. "Bana yardım edebilecek hiçbir şey öneremezsin. Sadece..." Rahatsızlık boğazını işgal etti. "Bu hiç olmadı."

Oradan uzaklaşmak ona çok boktan gelmişti ama başka ne yapabilirdi ki? Dondurucu soğuktaki ormanda bir tişörtle, kindar bir köpek ve muhtemel bir anarşistle bir saat daha mı duracaktı?

"Bekle."

Aaron arkasından koşarak gelen ayak sesleriyle döndü. Ve sonra öylece bakakaldı. Ay ışığında yüzü tamamen açıkta kalan kız, canlı yeşil gözlerini kırıştırarak ona bakıyor, vahşi saçları omuzlarına dökülüyordu. Midesi bir kepçe gibi kaynayan bir çorba tenceresine daldı ve orada asılı kaldı, orman onun etrafında ölümden daha sessiz hissediyordu. Hayata bu kadar yakinken her şey durgun gelebilirdi. *Kulübeye geri dönmek. Ya da bu tuhaf rüyadan uyan. Tamamen delirmeden önce bir şeyler yap.* "Neyi bekliyorum?" "Beni," diye fısıldadı gözlerini kapatıp başını sallamadan önce.

"Yani, senden beklemeni istedim. Sana

yardım edebilirim." "Yardıma ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

Sorusu karşısında neredeyse şaşkın görünüyordu. "Hepimizin yardıma ihtiyacı var."

Neden midesinin dönmesini ve dalmasını durduramıyordu? "Ben değil."

"Hayır mı?" Kız onun bakışlarını kırarak etraflarına baktı. "Sen dışarıdaydın

bir sebepten dolayı buradayım. Neydi o sebep?"

"Artık bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Bunu dördüncü kez söylüyorsun." Gülümsemesi dişlerini ortaya çıkardı, üst üste binmiş iki dişi tam ortadaydı. "Harika değil mi?"

Tanrım, neredeyse beşinci kez *bilmiyorum* diyecekti. "Yarın sabahki krep etkinliğine katılmam gerekiyor. Bu konuda bana yardımcı olabileceğinden şüpheliyim."

"Aslında *yapabilirim*," dedi ukala bir kaşını kaldırarak.

"Gerçekten mi?" Umut ışığını söndürdü. "Pencereden sanırım?" Kadın başını salladığında örgüler, bukleler ve kurdeleler etrafa saçıldı.

"Sizi arka kapıdan geçirip güvenliğe götüreceğim." "Ön kapıdan değil mi?"

Kusurlu dişlerin bir başka parıltısı. "Dilenciler seçici olamaz."

O boğuk ses tonu geri dönmüştü ve karın kaslarını esneterek onu bir adım öne, kızın eşsiz güzellikteki yüzüne bakabileceği bir yere doğru itti. "Benim adım Aaron. Ve asla yalvarmam."

"Benim adım Grace." Derin bir nefes, bir adım geri. Ondan uzağa. "Ve ben

"Asla dememeyi daha iyi bilirim."

Aaron ormanın kenarında durmuş, Grace'in bina çıkıntısının etrafından dolaşıp karanlığa karışmasını izliyordu ve hâlâ rüya gördüğüne inanıyordu. Ta ki sağ ayağında sıcak, sıvı bir his hissedip İhtiyar'ın en sevdiği mokasen ayakkabılarına işediğini görene kadar.

"Gerçekten mi?" Ayağını ateş hattından çekti ve salladı. "Tam anlamıyla ağaçlarla çevriliyiz."

Grace'in kaybolduğu yöne son bir kez baktı, takip etme dürtüsünü biraz çaba sarf ederek reddetti ve bir şekilde yarının bu geceden daha az kafa karıştırıcı olmayacağını bilerek kulübeye geri döndü.

Ayrıca yazar: Tessa Bailey

Line of Duty Serisi *Onun*
Olanı Korumak Onun Olanı
Korumak Onun Alacağı
Risk
Sınır Dışı Edilen
Memur Sorun
Çıkarmak İstiyor
İddia Riskli İş

Serve Serisi
Kader Tarafından
Sahiplenildi Kader
Tarafından Açığa
Çıkarıldı Kader
Tarafından
Sürüklendi

Broke & Beautiful Serisi
Kovala
Beni
İhtiyacım
Var Yap
Beni
Crossing the Line Serisi
Her Şeyi Riske Atıyor
Dumanlar
İçinde
Kaynama
Noktası

Made in Jersey Serisi
Çöktü Kaba Ritim
Aşağı Atıldı

Bağımsız Başlıklar

*Düzeltilmeyen Baş
Nedime'yi Yemlemek*

Üs Dışt

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Hoş	
Geldiniz	
İthafı	
Teşekkür Önsöz	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmibirinci	
Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dördüncü	
Bölüm Yirmi Beşinci	
Bölüm Yirmi Altıncı	
Bölüm Yirmi Yedi	
Bölüm Yirmi	
Sekizinci Bölüm	
Yirmi Dokuzuncu	
Bölüm Otuzuncu	
Bölüm Otuz Birinci	
Bölüm	

[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)
[Otuz Üç Bölüm Otuz Dört](#)
[Bölüm Otuz Beş Sonsöz](#)
[Tessa Bailey'den Ehlileştirilemeyecek](#)
[Kadar Vahşi'nin Önizlemesi](#)
[Haber](#)
[Bültenleri](#)
[Telif Hakkı](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Tessa Bailey

Too Wild to Tame'den alıntıdır Telif hakkı © 2016 Tessa Bailey'e aittir

Kapak telif hakkı © 2016 Hachette Book Group, Inc.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

forever-romance.com

twitter.com/foreverromance

Birinci Baskı: Mayıs 2016

İlk Toplu Market Baskısı: Kasım 2016 Forever,

Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN'ler: 978-1-4555-9412-2 (e-kitap), 978-1-4555-9413-9 (mass market) E3-20160412-DA-NF

